PAGINA FETELOR

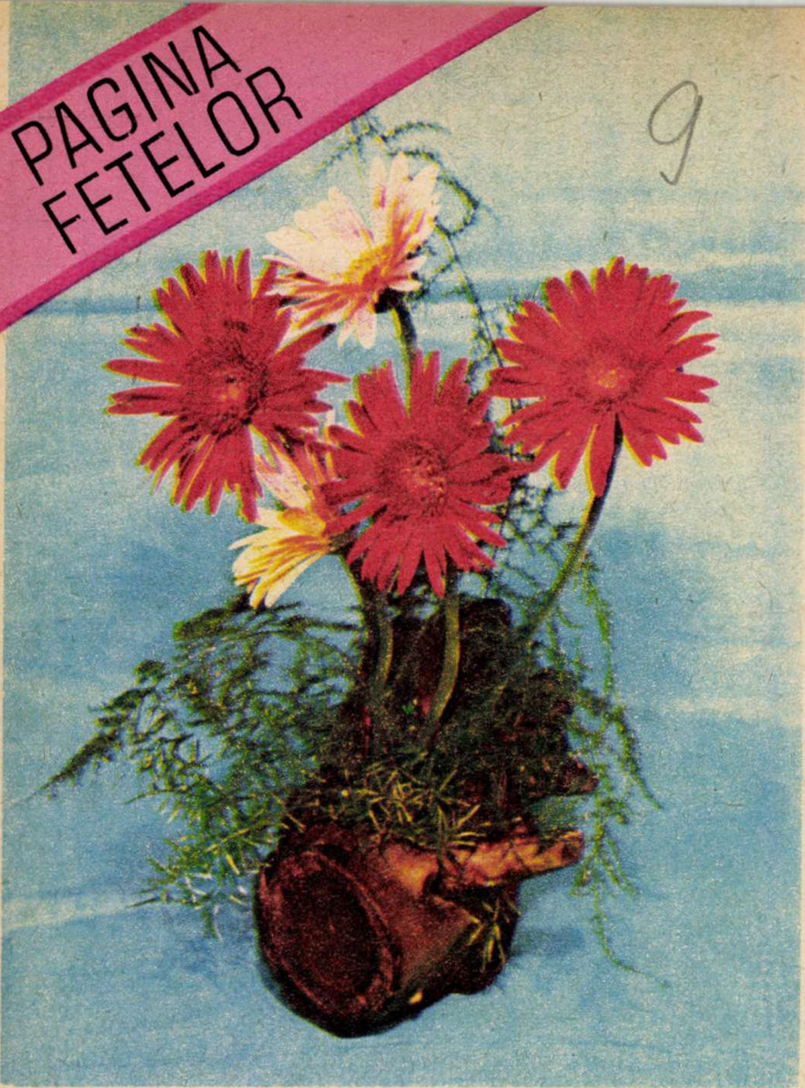

● În timpul drumețiilor pe care le veți face curînd vi se va întîmpla să observați cîte o bucată de trunchi de copac sau vreo creangă mai groasă, de o formă ciudată zăcînd nebăgate în seamă, pe jumătate putrezite. Nu le ignorați. Curățate frumos, spălate și date cu un lac de mobilă incolor, pot fi folosite cu succes pentru aranjamente florale de un efect deosebit, ca în imaginea noastră. Bineînțeles că în locul gerberei puteți introduce în orificiile din trunchi, în interiorul căruia se află un mic vas cu apă, orice altfel de flori de sezon, cît mai divers colorate, cu cozile mai lungi sau mai scurte.

● Ați primit în dar un buchet de flori, dar — ce păcat! — codița uneia dintre ele s-a rupt. N-o aruncați. O puteți pune într-un vas rotund de sticlă transparentă sau chiar într-un pahar sub forma de cupă, în puțină apă. Cu oarecare imaginație, aveți posibilitatea să creați o mică grădină... plutitoare, dacă în vasul respectiv adăugați cîteva pietricele bine spălate, scoici, bucăți de mușchi de pădure, care se vor armoniza perfect, înveselind colțul camerei voastre.

Olguța

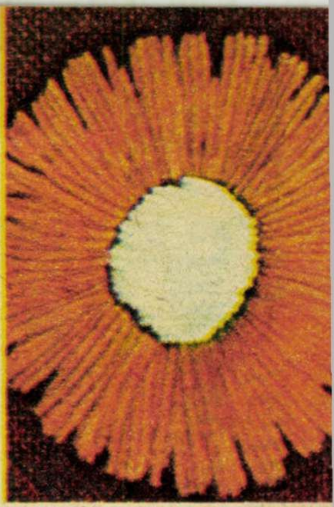

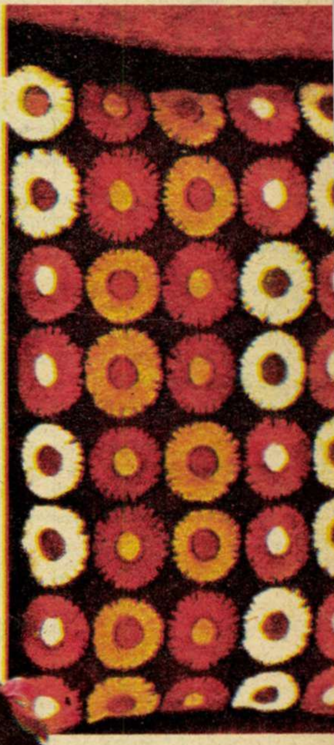

COVORAȘE ȘI PERNIȚE FANTEZI. Din resturi de lînă industrială, P.N.A., melană, muline sau bumbacel puteți realiza, pe pînză de sac, etamină sau matador, covorașe sau pernițe foarte practice și decorative, care vor înviora camera voastră. Oricare dintre voi poate realiza acest model de broderie în relief, care se coase ușor. Atenție însă la armonizarea culorilor!

Bezele... cu căpșuni. În curînd se coc căpșunile! Multe dintre voi mi-ați solicitat deserturi reci sau înghețate. Vă propun un desert care se servește imediat. Aveți nevoie de 500 g de căpșuni, 300 g de frișcă, bezele și înghețată (facultativ). Preparați bezele din două albușuri, 200 g de zahăr pudră sau tos, 1/2 linguriță de zeamă de lămîie sau oțet. Albușurile și zahărul se bat, la cald, cu telul, într-o cratiță mai mică (de preferință cu coadă), așezată deasupra alteia, mai mare, în care fierbe apă (bain-marie). Cînd compoziția se întărește (nu mai curge de pe tel) și are un luciu sidefiu, se adaugă zeama de lămîie. Ungeți dosul tăvii de aragaz cu un strat subțire de unt, apoi, cu o linguriță, așezați grămăjoare de albuș, lăsînd între ele un spațiu de 2 cm. Se coc la foc domol. Cînd încep să se întărească, umeziți pe o parte două coli de hîrtie și le așezați cu partea uscată deasupra bezelelor, ca să nu se îngălbenească. Atunci cînd sînt coapte, cu vîrful unui cuțit le desprindeți ușor și, pe un platou, le aranjați în formă de cerc. In mijloc așezați înghețata. Deasupra puneți un strat de căpșuni, bine spălate în cîteva ape, cu codițele scoase și zvîntați. Șprițați frișca deasupra și ornați-o cu căpșuni.

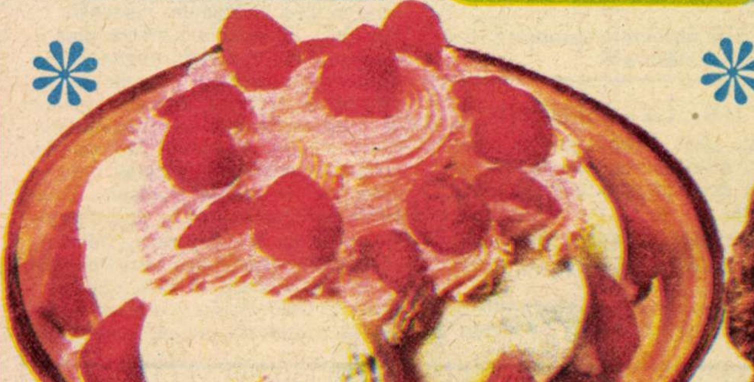

PENTRU VARĂ vă recomand acest model de rochiță, ce poate fi realizată din pînză topită (nu neapărat albă) sau din orice alt material, de preferință subțire, vaporos, în nici un caz rigid (terocel, mătase, in, bumbac etc.). Dacă materialul ales este uni, garnitura va fi dintr-o culoare contrastantă; dacă acesta este imprimat, alegeți un paspoal în nuanța predominantă. Corsajul este confecționat din benzi încrețite pe elastic rotund, prins pe umeri cu două bretele late, legate în fundă. Fusta capătă amploare datorită celor două volane aplicate. Cordonul cu care vă legați poate fi din același material sau împletit din mătase, sub formă de șnur, cu ciucuri la capăt.

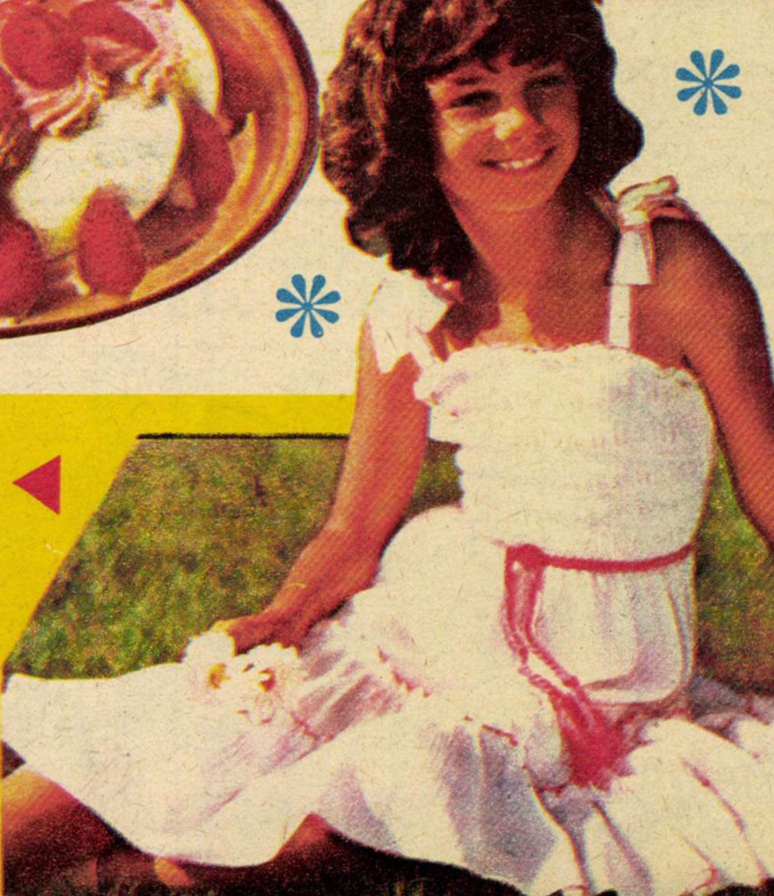

PAGINA FETELOR

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

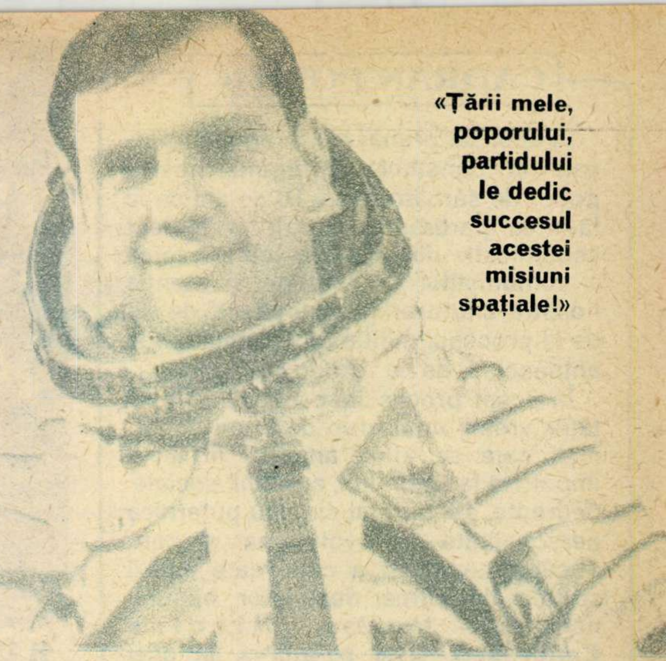

«Țării mele, poporului, partidului le dedic succesul acestei misiuni spațiale!»

In paginile 6-7.

Ieri pionier, azi primul cosmonaut roman

Foto: C. Popescu

23

JOI, 4 IUNIE 1981, ANUL XV (NR. 714)

În curînd, cataloagele vor ceda locul «jurnalelor de bord» ale așteptatei și binemeritatei vacanțe. Imaginile acestea — realizate nu de mult la Tulcea — constituie o prefață a lunilor de vară. După cum veți vedea în reportajul din pagina a treia, ele sînt însă și o dovadă a bucuriei pe care ți-o dă faptul de a-ți duce cu bine la capăt îndatoririle școlare și pioierești.

CADRAN POLITIC

În această primăvară, pregnant marcată în conștiința întregului nostru popor de sărbătorirea a 60 de ani de la făurirea partidului, un alt eveniment semnificativ din cronica luptei eroice a comuniștilor se impune în atenția noastră, a tuturor: împlinirea a 45 de ani de la procesul militanților comuniști și antifasciști de la Brașov.

În acest proces înscenat de autoritățile vremii unui grup de tineri comuniști care se aflau angajați în lupta împotriva fascismului, a ordinii sociale nedrepte, s-a afirmat din nou puternica personalitate de revoluționar și conducător comunist a celui care astăzi se află la cîrma destinelor națiunii noastre — tovarășul **Nicolae Ceaușescu.** Deși pe-atunci, în acel sfîrșit de mai al anului 1936, tovarășul Nicolae Ceaușescu abia împlinise vîrsta de 18 ani, se bucura de o înaltă prețuire în partid, impunîndu-se ca un revoluționar de exemplară cutezanță pusă în slujba idealurilor poporului nostru. Curajul și dirzenia tînărului comunist Nicolae Ceaușescu i-a însuflețit pe toți ceilalți tovarăși ai săi de luptă aduși de orînduirea burghezo-moșierească pe banca acuzării. Încrederea fermă în justețea cauzei pentru care luptau comuniștii, dovedită și cu acest prilej, largul ecou în opinia publică din țară și de peste hotare au înscris procesul de la Brașov cu litere roșii în istoria luptei antifasciste, revoluționare din patria noastră, ca una dintre paginile glorioase din istoria partidului nostru.

*

Marți, 26 mai 1981, a avut loc sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, ședința Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. Ședința a dezbătut și a aprobat proiectul de Hotărîre privind îmbunătățirea modului de organizare a întrecerii socialiste pentru îndeplinirea și depășirea planului național unic de dezvoltare economico-socială, precum și raportul privind situația protecției muncii pe anul 1980, stabilindu-se măsuri concrete, capabile să ridice pe noi trepte, calitativ superioare, activitatea din aceste două domenii.

În cadrul ședinței, tovarășul Nicolae Ceaușescu a prezentat o informare cu privire la vizita oficială de prietenie a delegației române de partid și de stat în Republica Socialistă Cehoslovacă, precum și o informare cu privire la vizita oficială de prietenie efectuată în țara noastră de președintele Republicii Ghana, dr. Hilla Limann. Comitetul Politic Executiv a aprobat în întregime și a dat o înaltă apreciere activității desfășurate cu aceste prilejuri de către tovarășul Nicolae Ceaușescu.

APLAUZE PENTRU...

29 de pionieri harnici și isteți. Din imaginea foto vă zîmbesc membrii detașamentului clasei a IV-a, de la Școala generală nr. 1 **Novaci,** județul **Gorj.** Ei și-au îndeplinit integral angajamentul la munca patriotică și l-au depășit cu 25 la sută, propunîndu-și ca pînă la sfîrșitul anului 1981 să-l depășească în proporție de 50 la sută. Îi felicităm și le dorim în continuare succes!

Unitatea de pionieri din localitatea **Cobadin,** județul **Constanța,** care trei ani la rînd a deținut fanionul pentru locul întîi pe județ în realizarea angajamentelor la muncă patriotică. Anul acesta, cei 1 000 de pionieri cobadineni au reintrodus în circuitul economic, după cum ne scrie pioniera comandant de unitate Peajă K., 6 900 kg maculatură, 1 150 kg materiale textile, 545 kg de polietilenă ș.a. Îi felicităm și pe ei și... așteptăm noi vești! Pînă la sfîrșitul anului au destulă vreme pentru a dovedi din nou că sînt cei mai buni!

Pionierii din localitățile **Salcia,** județul **Teleorman** și pe cei din **Băița** și **Tăuții Măgherăuș,** județul **Maramureș,** care, așa cum am primit recent vești de la corespondenții noștri — pionierii comandanți Genica Grasu și Mariana Motagna — au realizat și au depășit angajamentul de muncă patriotică.

Prietenii silvicultorilor din Dobrovăț, Iași. Prezența celor două sute cincizeci de pionieri din comună se face simțită peste tot acolo unde este nevoie de ajutor. Acum, de pildă, pot fi întîlniți în pepiniera Ocolului silvic, unde îngrijesc cu hărnicie puieții de brad. La sporirea comorilor de «aur verde» ce vor crește, în viitorii ani, pe coamele munților noștri contribuie cu frumoase rezultate și pionierii.

Fotoreporterii de la Casa pionierilor și șoimilor patriei Cugir — Alba. Cele trei secvențe surprinse în această originală ilustrată de către inspirații noștri prieteni vorbesc despre pasiunea cu care colegii lor se apropie de tehnică, despre interesul cu care aceștia îmbrățișează activitățile practice.

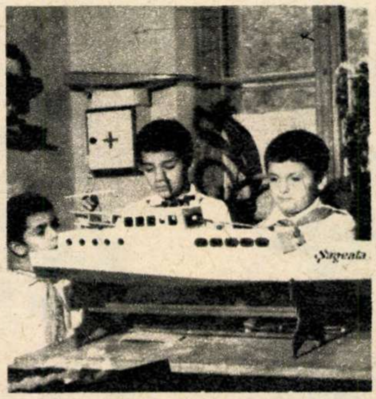

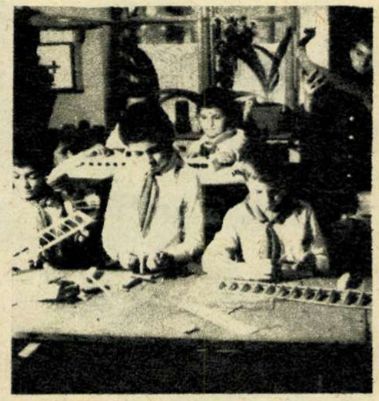

GALERIA CUTEZĂTORILOR

Barbu Marian sau **«Uite că se poate/ Să fii bun la toate!»**

Sigur că versul acesta nu pare prea inspirat, dar el exprimă cel mai bine adevărul despre acest băiat din Craiova (clasa a VIII-a E, Școala generală nr. 24) care:

— e premiant de cînd se știe el școlar;

— e un foarte bun comandant de unitate;

— e un foarte harnic participant la acțiunile de muncă patriotică;

— e un foarte bun recitator.

Deci, un adevărat campion al efortului în mai multe domenii: efortul de a învăța, efortul de a te dedica bucuriilor pionierești — ale tale și ale colegilor tăi —, efortul de a îndeplini un angajament, odată luat, efortul de a înțelege un vers și a-l exprima apoi tu însuți.

Fiul unui lăcătuș mecanic și al unei muncitoare în confecții, oameni de ispravă la locul lor de muncă, Marian a descoperit și el plăcerea, bucuria de-a face **foarte bine** tot ce îi stă în putere.

ARA MUNCII—
ȚARA ÎNVĂȚĂTURII

FLACĂRA VIE
A DORINȚEI DE CUNOAȘTERE

Ne mai despart puține zile de clipa în care clopoțelul îi va anunța pe toți cei ce au parcurs pasionantul itinerar al învățăturii, de-a lungul celor trei trimestre de școală, că au ajuns la linia de sosire. Încununarea strădaniei de fiecare zi, a efortului însumat în sute și sute de ore de studiu, pe parcursul cărora au deslușit tainele cuprinse între filele manualelor, îmbogățind fiecărui elev comoara de neprețuit a cunoașterii, se desăvîrșește în aceste ultime zile ale trimestrului trei.

Cum au parcurs acest pasionant itinerar și ce concluzii au desprins din experiența lor de fiecare zi, am aflat de curînd de la mai vechii noștri prieteni de la Școala generală nr. 11 din Tulcea.

Vi-i mai amintiți? La începutul anului școlar, cei doi colegi de clasă — Nicoleta Burada și Adrian Epure — răsfoiau curioși manualele de clasa a VIII-a, care pe atunci ascundeau între coperțile lor nenumărate necunoscute. Hotărîrea celor doi colegi a fost ca și în anul școlar pe care-l începeau să muncească, să învețe cu seriozitate, astfel încît la temelia pregătirii lor să adauge, cît mai solid, noi cunoștințe.

Acum atît pentru Nicoleta, cît și pentru Adrian, ca dealtfel pentru toți colegii lor din clasa a VIII-a A, enigmaticele formule din manualele de fizică și de chimie, de algebră sau de geometrie, pe care la începutul anului le priveau cu oarecare teamă, nu mai dețin nici o taină. Că este așa ne-o confirmă și catalogul. În dreptul numelui celor doi pionieri stau aliniate numai note bune și foarte bune. Dealtfel, catalogul mai arată că de-a lungul celor trei trimestre, toți cei 36 de elevi din clasa a VIII-a A au învățat cu seriozitate. Chiar și la matematică — materie considerată de mulți ca fiind mai grea — au obținut cu toții note bune, neexistînd printre ei nici un corigent.

«Munca stăruitoare învinge totul»

Adevărul conținut în vechiul adagiu latin «Labor omnia vincit improbus» (în traducere, subtitlul nostru), despre care au aflat anul acesta la limba latină, este confirmat și de faptele eroilor din reportajul nostru.

Rezultatele obținute de Nicoleta sînt roadele unei munci cu adevărat stăruitoare. Numai medii de 9 și 10. Timpul pe care l-a dedicat zilnic studiului pentru a obține aceste rezultate a fost de circa 4 ore. Cunoștințele căpătate la fiecare lecție și le-a însușit de fiecare dată temeinic, într-o înlănțuire continuă. Cu toate acestea, s-a întîmplat ca uneori să fie nemulțumită. Pe la începutul trimestrului I, cînd clasa a trecut la rezolvarea unor probleme de fizică, enunțul uneia dintre ele i se părea de neînțeles. A muncit, a căutat rezolvarea, dar a rămas totuși fără un răspuns clar. A venit la școală preocupată de rezultatul problemei și la ora de fizică, în timp ce o colegă lucra la tablă, Nicoleta a descoperit, în fine, soluția. La sfîrșitul orei, tovarășa profesoară i-a confirmat reușita. De atunci, fizica a devenit pentru Nicoleta o pasiune și, oricît de grea i s-ar părea o problemă, ea stăruie pînă obține rezultatul cerut. Flacăra acestei pasiuni este întreținută cu bucurie de profesoară, care vede în eleva ei un viitor fizician.

Experiența unui extemporal la ecologie a făcut-o pe Nicoleta să ajungă la concluzia că însușirea exactă a unor termeni la acest obiect, și nu numai la acesta, este de o mare însemnătate. Optul primit la acel extemporal a făcut-o să reflecteze mai mult și, în duminica imediat următoare, să-și re-

(Continuare in pag. 8)

Ecaterina Roșca

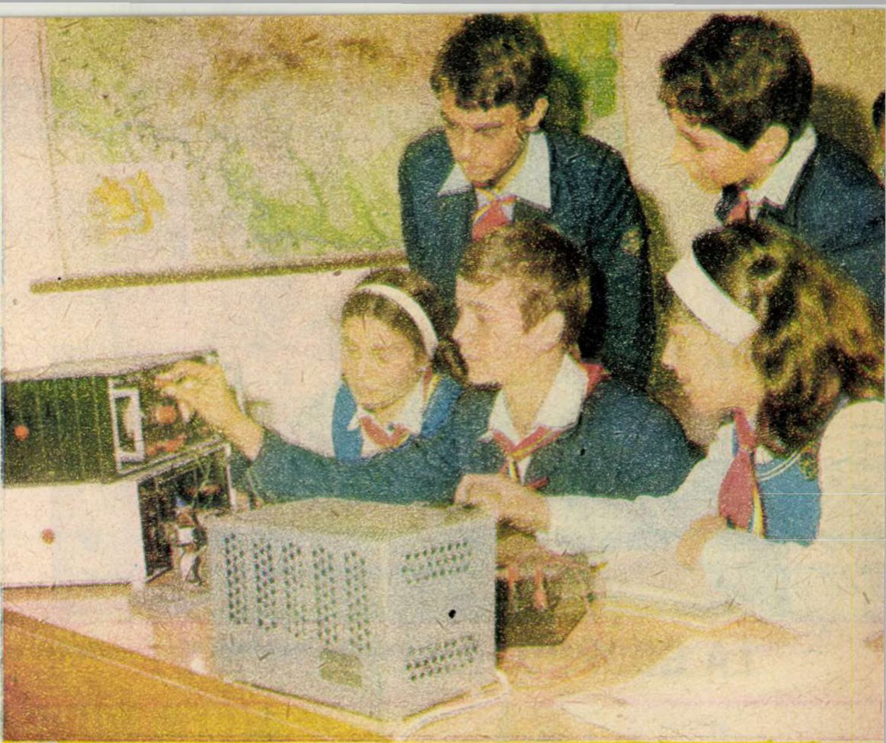

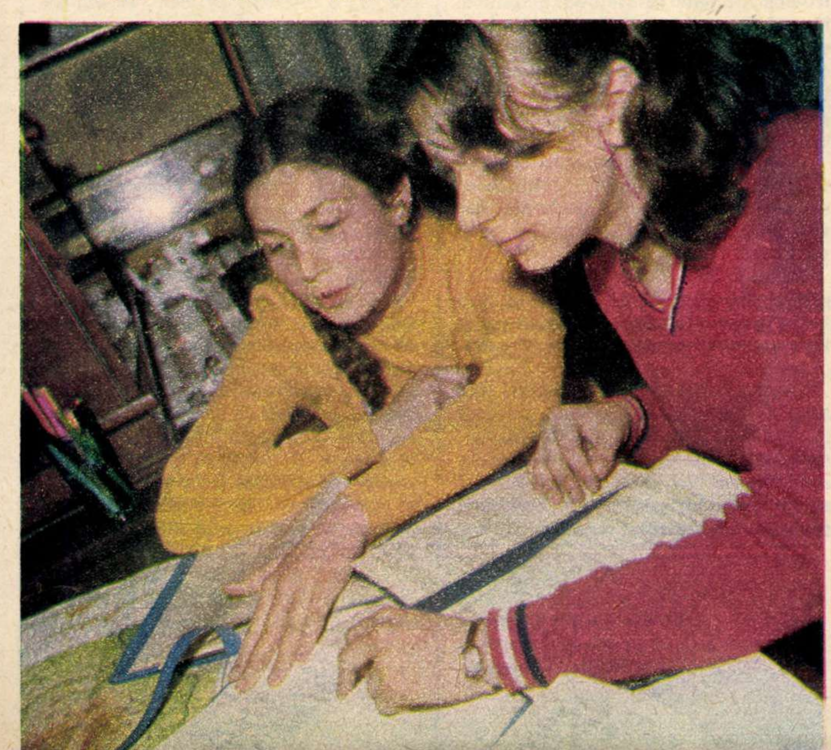

Patrie-lumina mea

Lumina mea, pe culmi cînd te înrouri,
răsună-n munți un bucium vegetal
ce-ți cîntă numele din deal în deal
pînă-n trecutul cu voievozi și bouri.

Se umple-atuncea zarea de ecouri,
de chipul tău pe frunză, stea și val,
multiplicat în steag și-n ideal,
cu marea-n spume și ca munții-n nouri!

Așa te port în inimă și-n gînd
cu tot văzduhul tău, cu tot adîncul,
cu toată istoria prin dor curgînd!

Cu stema ta-mi înnobilez avîntul
și sui cu tine-n Timp cutezător,
Lumina mea, pămînt nemuritor!

Dragoș Vicol

Mîndrie

Pe lumea-aceasta, Țară,
Doar un orgoliu știu:
Norocul că mi-ești mamă,
Mîndria că-ți sînt fiu.

În tine sînt livada
Cu mere-mpărătești —
Nădejde-ascunsă-n sîmburi
Și veghea mea tu ești.

În tine sînt izvorul
Cîntînd deschis pe prund.
Tu — matca mea și-azurul
De care mă pătrund.

Dim. Rachici

PIONIERPRES TRANSMITE DE LA SUBREDACȚII ȘI CORESPONDENȚI

1

LA GOSPODARII DIN CINCIȘ

2

3

Hotărîsem să facem o vizită pionierilor din frumoasa așezare de pe Valea Cernei — Cinciș, despre a căror hărnicie voiam să aflăm fapte noi. Și iată-ne urcînd serpentinele spre locul unde lucrul era în toi. L-am întîlnit aici și pe tînărul inginer Corneliu Pătescu (foto 1), care ne-a povestit cît de harnici sînt copiii din Cinciș, cum își ajută părinții pentru efectuarea exemplară a lucrărilor de sezon. I-am văzut și noi la curățitul pășunilor, la răsăditul roșiilor și castraveților.

I-am reîntîlnit și la școală, unde am aflat că au efectuat aproape 300 de ore de muncă patriotică la curățirea livezii (foto 2), la pregătirea solariului care numără sute de răsaduri de tomate, varză timpurie și flori.

— Știți, ne-a spus pioniera Adina Andrei, tot la începutul acestei primăveri am amenajat și parcul din satul nostru, parc pe care, dealtfel, noi, pionierii, îl «patronăm».

...Am așteptat pînă s-au terminat orele. I-am urmărit apoi pe pionierii din Cinciș cum, repartizați pe grupe, lucrau la ultimele «retușuri» ale acestui parc (foto 3). În ziua raidului nostru, ei au dovedit aceeași hărnicie și la ei acasă. Am recunoscut pe Mihaela Mihăilescu (clasa a IV-a), pe Eta Roșianu (clasa a III-a), pe Adrian Mihăilă (clasa a III-a), pe Ana Ungur (clasa I) și pe alții lucrînd alături de părinți pe lotul personal sau îngrijind animalele domestice mici din jurul casei.

...Am cunoscut aici, la Cinciș, copii care iubesc munca, pionieri care, asemeni părinților, dovedesc un exemplar spirit gospodăresc.

Fotoreportaj realizat de
Marcela Brustur, clasa a VI-a,
Subredacția «Tot înainte», Hunedoara

* * *

Jucării, jucării... bucurii!

Îmi plac jucăriile din vitrinele magazinelor, mă bucur cînd primesc în dar jucăria dorită, dar cel mai mult le îndrăgesc pe cele pe care le fac singur. Ați încercat vreodată, dacă și vouă vă plac, să le faceți singuri?

Noi, la cercul «Mîini îndemînatice», unde participă mulți copii care iubesc munca, învățătura, dar și... jucăriile, am reușit să realizăm, după priceperea noastră, jucării foarte drăguțe și atrăgătoare. Ele au fost atît de reușite, incît ni s-a propus să le prezentăm într-o expoziție, pentru a fi admirate și de alții. Ne-am bucurat foarte mult că munca noastră va fi apreciată și răsplătită.

Ce mîndri am fost cînd s-a deschis expoziția! De pe etajerele și mesele frumos aranjate ne zîmbeau păpușile, ne salutau cosmonauții, iar alături de ei rachetele parcă așteptau startul spre a-și lua zborul către înălțimi... Pe un cub multicolor, un clovn saluta publicul... Într-un colț, un ghiocel ne vestea că este iarăși primăvară...

Alături de alte traforaje, ici și colo, erau un tren electric, o mașină teleghidată sau alte jucării preferate, dar mai greu de realizat, aduse de copii de acasă.

Oaspeții mici și mari, care au trecut pragul frumoasei noastre școli, au fost impresionați de ceea ce au putut face «mîinile noastre harnice și pricepute».

Pentru vizitatori, dar și pentru noi, această expoziție a fost ca o poveste în care s-au întîlnit îndrăgitele personaje ale copilăriei. Cred că nu va trece mult timp și vom avea din nou prilejul să ne bucurăm pentru alte frumoase realizări ale cercului nostru.

Adrian Șandru
cl. a IV-a B,
Liceul «Nikolaus Lenau»,
Subredacția municipală «Pionierpres
— Cutezătorii», Timișoara

ATELIER DE PRESĂ

ȘARJA SATIRICĂ

prezintă Vasile Băran, scriitor

Ați văzut vreodată cum desenează un caricaturist? Din cîteva linii trase cu tuș pe un carton, el «reproduce» sau, mult mai aproape de adevăr, el «recreează», «reinventează», pe dată, nasul, urechile, gura, ochii. Și, brusc, se oprește. Urmăriți-l. Vi-l puteți închipui meditînd? La ce? Știți la ce? La încă o linie. O linie cu care să-și caracterizeze, cumva, pe dinăuntru, personajul, așezîndu-l parcă în condiția și în împrejurările sale cele mai nebănuite, dar, totodată, și cele mai intime. O linie esențială. Esențială pentru ce? — veți întreba. Și eu o să vă răspund: esențială pentru punctul de vedere din care vrea el, observatorul, să-l fixeze în memoria noastră. Nu neapărat trăsătura esențială de caracter, ci o trăsătură care-i împiedică, la un moment dat, caracterul să se împlinească într-un chip demn, luminos. O linie care a sărit în ochi, cum se zice, o linie care poate dispare, dar pe care el, caricaturistul, a văzut-o, a simțit-o, a redat-o. Și, în multe cazuri, datorită talentului desenatorului, această linie rămîne chiar esențială, anulînd orice alt desen sau fotografie care, așa cum am fi înclinați mai totdeauna să credem, ar fi oglinzi exacte.

Tot așa se întîmplă cu șarja satirică făcută din cuvinte. De fapt, aceasta este și deosebirea: mijlocul de exprimare. Fiindcă o șarjă satirică poate fi exprimată și prin sunet. Ce linii (care, subliniez încă o dată, pot să nu fie esențiale pentru caracter, ci doar văzute, la un moment dat, de autor la personajul său ca fiind esențiale) ar suscita interesul unui portretist, unui caricaturist care lucrează cu cuvinte? Iată: minciuna, chiulul, indisciplina, lenea, mediocritatea, individualismul, lașitatea, îngîmfarea, lăcomia, grosolănia, indiferența, apatia, nehotărîrea etc., etc. — metehne pe care le-am întîlnit, de multe ori, prinse cu un real talent, în insectarul satiric al gazetelor voastre «Semaforul». Și, neîndoielnic, asemenea apucături arătate cu severitate prin mijloacele gazetăriei dispar, lăsînd caracterul să se formeze puternic, integru.

RÎNDURI DESPRE VICTORIȚA

La o recentă discuție cu pionierii clasei a VII-a A de la Școala generală din comuna Cocorăștii Mislii — județul Prahova, privind orientarea elevilor către o anume profesiune de viitor, mai mulți copii, printre care Victoria Covergă, Georgeta Rudaru și Mariana Ioniță, și-au mărturisit dorința de a urma liceul agricol și de a reveni, după absolvire, să muncească în comuna natală.

Victorița — după cum am putut afla de la tovarășul Ion Grecu, secretar-adjunct al Comitetului comunal de partid, care fusese prezent la întîlnirea pionierească amintită — este și mai exactă în alegerea ei: **vrea să devină brigadier zootehnist!** *Și nu numai că dorește acest lucru, dar a și făcut primii pași către ceea ce și-a propus. Iată despre ce este vorba: încă de pe la vîrsta de 11 ani (acum are 13), o însoțește pe mama ei, îngrijitoare-mulgătoare, la activitățile din sectorul zootehnic al cooperativei agricole de producție. Acolo am întîlnit-o, de fapt, și noi, făcînd, zilele trecute, un popas la Cocorăștii Mislii. Dădea de mîncare viteilor și așa a și fost surprinsă în obiectiv de fotoreporterul Ion Popescu, de la gazeta «Flamura Prahovei» din Ploiești.*

Din cîte ne-am dat seama, toți cei care lucrează în sectorul respectiv au îndrăgit-o pe Victorița! Brigadiera Maria Pietraru, tehnicianul veterinar Ilie Mihalache, mătușa Anica Tănase, «veterana» de la «zootehnie», ne-au spus numai cuvinte bune despre această fetiță harnică, ce dovedește o atît de mare dragoste și grijă față de animale. Căci, orice s-ar zice, nu e treabă tocmai ușoară să te scoli zilnic la ora 5, să ajuți la mulsul vacilor, să participi la întregul program al dimineții — curățenia și hrănirea animalelor — și apoi să te întorci acasă pentru lecții, iar în clasă întotdeauna să te arăți o elevă silitoare, cu note bune în catalog! Spre lauda ei, Victorița reușește.

CORNELIU ȘERBAN

Omenia de fiecare zi

O „REȚETĂ“ INEDITĂ A CELEBRITĂȚII...

...ne-au împărtășit-o prietenii noștri, pionierii Școlii generale nr. 29 din Galați. Iat-o: 1. multă atenție și receptivitate la ceea ce se petrece în jur; 2. inițiativă și promptitudine; 3. delicatețe sufletească și modestie.

Comandamentul unității ne asigură că Petrișor Mandache, colegul lor dintr-a VII-a H, care a folosit această «rețetă», a devenit celebru în școală. Aceasta s-a întîmplat într-o luni, cînd pe adresa «Semaforului — Cutezătorii», cu poșta de dimineață, a sosit o scrisoare.

«Sîntem două bătrîne bolnave cardiace (se scria, cu litere frumos caligrafiate, în rîndurile afișate la loc vizibil). Locuim în blocul T5, scara I, una de 77 ani, alta de 68 ani, și dacă nu am fi avut ajutorul pionierului Mandache Petre din cl. a VII-a H, de la școala dumneavoastră, am fi stat flămînde în casă. Dar el zilnic a venit să ne întrebe dacă avem ceva de cumpărat de la alimentară. Chiar numai pîine de ne-a luat, pentru noi a făcut mult, neputîndu-ne deplasa pe ger, vînt, ceață și lunecuș. Ne este interzis de la doctor.

Pentru fapta lui frumoasă, încă o dată vă mulțumim atît dumneavoastră cît și părinților acestui pionier, de care puteți fi mîndri.

Cu toată stima, E. Delighioz și A. Călinescu.»

— Unde este Petrișor? au început să se întrebe pionierii de îndată ce au citit scrisoarea.

— Să mergem să-l felicităm.

— Nu ne-a povestit niciodată despre vecinele lui vîrstnice, reflectau colegii.

Într-a VII-a H, în banca lui obișnuită, Petrișor își vedea de treburi. Părea stînjenit de «publicitatea» care i se făcuse. Se gîndea totuși cu înțelegere la cele două «mătuși», cum le spune el. «Au vrut să-mi mulțumească, într-un fel... Dar nu era nevoie», își rosti el cu glas tare gîndurile, văzîndu-i pe colegii care se apropiau cu mîinile întinse să-l felicite.

Un gest simplu, un gest frumos prin care este recunoscută și apreciată omenia de fiecare zi.

Elena Mănescu

FOILETON

MECI... NEOFICIAL!

Au intrat în clasă ca o furtună din mările nordului. De fapt, sosiseră cu mult înainte de începerea cursurilor. Veți zice: «Au venit băieții să-și repete lecțiile. Ce e rău în asta?» Da, nu e nimic rău, curînd însă veți vedea că v-ați înșelat în ceea ce privește «sîrguința» acestor elevi. Fiindcă în loc să se așeze cuminți în bancă, cum ne-am fi așteptat, au scos la iveală, dintr-o plasă, o... minge mare, roșie, cu buline albe, pe care au aruncat-o numaidecît pe geam, la «prietenii» de afară. Buun! Se strecoară apoi ușurel, unul după altul, și peste cîteva clipe devin stăpînii terenului. Echipele erau gata constituite încă din ziua trecută.

Meciul, foarte palpitant, e întrerupt din cînd în cînd de urale și felicitări. De la o vreme, pe nesimțite, curtea începe să se golească, iar clasele să se umple. Clopoțelul a sunat și peste cîteva minute toată școala se cufundă în liniștea obișnuită a cursurilor. În clasa noastră parcă e mai multă liniște ca de obicei. După ce cîțiva colegi sînt ascultați, tovarășul profesor se gîndește să facă... prezența! Tocmai atunci de afară răzbate un strigăt puternic:

— Uraa! Am egalat!

Ne-am uitat mirați unul la altul. Tovarășul profesor se apropie mai mult de geam. Ce spectacol! Meciul era în plină desfășurare.

Deodată, ca la un semn, unul după altul încep să părăsească terenul, într-o fugă ce putea face invidios chiar și pe-un campion la cros. Pe la jumătatea orei a intrat și ultimul... jucător!

Dar scena nu s-a terminat. Întrebați de ce au jucat fotbal în timpul orei, ce credeți că au răspuns? Că n-ar fi intrat în școală pe motiv că... erau murdari! E drept că și la... echipe cu renume se întîmplă ca după un meci înflăcărat echipamentul să nu rămînă tocmai curat! Numai că acesta era un meci «neoficial», fără «echipamentul» adecvat și disputat în timpul cînd, de fapt, eroii noștri trebuiau să fie în clasă.

Radu Avădanei
cl. a VI-a C,
Școala generală nr. 11, Botoșani

DICȚIONAR „CUTEZĂTORII“

■ Prin **AVUȚIE NAȚIONALĂ** înțelegem totalitatea bunurilor materiale și spirituale de care dispune un popor la un moment dat. Din punctul de vedere al structurii sale, avuția națională cuprinde:

1. **bunuri materiale,** create prin munca omenească și care pot fi mijloace de producție (unelte, mașini etc.), și bunuri de consum;
2. **rezultatele muncii intelectuale:** invenții, opere de artă, pregătirea de specialitate și generală, experiența de producție a populației.

În socialism, avuția națională se află în cea mai mare parte în proprietatea socialistă (de stat și cooperatistă), precum și în proprietatea personală. Ea este pusă în slujba dezvoltării întregii societăți și a satisfacerii nevoilor materiale și spirituale ale populației.

Principalul element al avuției naționale îl constituie bunurile materiale create prin munca oamenilor. Totalitatea acestor bunuri materiale, create într-o anumită perioadă de timp (de obicei într-un an), se numește **produs social.** Mărimea și structura produsului social depind, în mare măsură, de volumul și diversitatea avuției naționale, iar aceasta din urmă sporește prin adăugarea anuală a unei părți însemnate din produsul social.

Pentru realizarea produsului social se folosește (se consumă) o anumită cantitate de mijloace de producție care, pentru reluarea procesului de producție în anul următor, trebuie înlocuită. Partea ce rămîne din produsul social după înlocuirea mijloacelor de producție consumate poartă numele de **venit național.** El indică gradul de dezvoltare social-economică al unei țări, nivelul material și spiritual al populației, perspectivele de progres ale acestuia.

În țara noastră, ca urmare a politicii Partidului Comunist Român, venitul național a crescut în 1980 de 16 ori față de 1938; numai în ultimul cincinal el a crescut cu 64%. Politica partidului nostru de repartizare a venitului național pentru **dezvoltarea** în continuare a țării și pentru **consumul** populației asigură întărirea permanentă a economiei naționale și ridicarea generală a nivelului de trai al oamenilor muncii.

■ **ANGAJARE SOCIALĂ**

În orînduirea capitalistă sînt răspîndite de către reprezentanții burgheziei (clasa dominantă în acest tip de societate) diferite teorii care urmăresc îndepărtarea maselor de la activitatea politică, dar ele influențează doar anumite categorii sociale, caracterizate printr-o insuficientă maturitate politico-ideologică. Existența partidelor comuniste și muncitorești, bogata lor activitate de educație revoluționară fac ca mase tot mai largi din țările capitaliste să depună o activitate politică intensă, îndreptată împotriva orînduirii burgheze și pentru trecerea la socialism.

În orînduirea socialistă, în care puterea politică se află în mîna oamenilor muncii, se creează unitatea de interese a tuturor membrilor societății, toți fiind interesați în dezvoltarea materială și spirituală a țării, fapt ce duce la înlăturarea fenomenelor de apolitism (neangajare). Masele cele mai largi de oameni ai muncii văd în politica partidului revoluționar propria lor politică și se angajează în lupta pentru traducerea ei în viață. Astfel, specifice socialismului sînt angajarea politică, adeziunea conștientă la idealul comunist, la politica și programul marxist-leninist de construire a noii orînduiri sociale.

În țara noastră, Partidul Comunist Român a desfășurat încă din anii ilegalității o vastă activitate educativă în rîndul maselor, pentru a le mobiliza împotriva exploatării, pentru trecerea la orînduirea socialistă. Succesele obținute de către țara noastră în construcția socialistă dovedesc tocmai puternica angajare politică a celor mai largi mase de oameni ai muncii, în rîndurile cărora o prezență activă o reprezintă tineretul.

Pentru tineretul nostru, pentru pionieri, un exemplu strălucit de angajare politică îl oferă secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU,** angajat încă din anii fragezi ai adolescenței în lupta pentru împlinirea idealurilor revoluționare ale clasei noastre muncitoare, căreia i-a închinat întreaga viață.

P. CONSTANTIN

Ieri pionier, azi primul cosmonaut român

Foto: D. Reu

Cutezător pe Terra și în spațiul cosmic: Dumitru Prunariu

Cînd ies de sub tipar aceste rînduri, în istoria cuceririi spațiului a fost înscris numele unui tînăr fiu al poporului nostru: Dumitru Prunariu. Am urmărit performanța lui, am fost alături de el în clipele de negrăită emoție ale lansării. L-am însoțit cu mintea în cursul valoroaselor experiențe întreprinse de cosmonautul cercetător pe orbită, l-am primit cu brațele deschise, cu imensă bucurie la întoarcerea acasă, pe Terra.

Ca să admirăm cutezanța și măiestria lui e suficient să fi fost părtași cu sufletul la momentele-cheie ale zborului său. Ca să înțelegem însă geneza acestor însușiri, să facem cîțiva pași înapoi, în anii de formare a viitorului cosmonaut.

Pe retina noastră— o imagine pe care timpul nu a umbrit-o. Este o efigie a aspirațiilor cutezătoare, a uceniciei temeinice, a pasiunii tehnico-științifice materializate într-un trofeu prețios. În urmă cu peste un deceniu, Dumitru Prunariu primea, odată cu mii de tineri tehnicieni din Brașovul său natal, Marele Trofeu al Concursului «Minitehnicus», inițiat de revista «Cutezătorii». Lui însuși îi revenea, în același an 1970, un premiu special al juriului, medalia de aur și diploma de inventator a revistei. Pentru trofeu concuraseră zece mii de copii din toate județele țării.

Dincolo de setea de a crea, materializată în mii de machete funcționale, de aeromodele și rachete de cîteva palme, «minitehnicienii» descopereau un continent fascinant: lumea științei și tehnicii. În anii următori, în acțiunea micilor tehnicieni și creatori— care s-a dovedit un adevărat «START spre VIITOR» — au crescut, promoție după promoție, tineri specialiști și inventatori care s-au alăturat celor ce ctitoresc țara de azi, țara de mîine.

O prietenie călită printr-o misiune comună. Cosmonautul cercetător Dumitru Prunariu (R.S. România) și coechipierul său, cosmonautul pilot Leonid Popov (U.R.S.S.).

Cu cîtă emoție recunoaștem astăzi în portretul pe care agențiile de presă îl difuzează în întreaga lume, trăsăturile copilului născut pe meleagurile României, în Brașovul marilor industrii! Un copil care, la vîrsta șoimilor de astăzi, meșterea primele aeromodele, uimindu-și vecinii din cartier. Școlar în clasa a treia, pionierul D. Prunariu bătea la porțile atelierului de aeromodele al casei pionierilor condus de către un inimos animator: Bucur Buta. După aceea descoperea cercul «Mesagerii Cosmosului» din școala sa, condus de un pasionat iubitor al zborului, profesorul Augustin Tămaș. Ucenicia în atelierele creației tehnice pionierești a fost întîia rampă de lansare a lui Dumitru Prunariu.

*

A revenit, în august 1980, la școala sa— Școala generală nr. 10 din Brașov. Fostul pionier Dumitru Prunariu, acum cosmonaut în plină formare, se afla printre colegii săi de peste ani de la cercul «Mesagerii Cosmosului». Copiii sorbeau cu nesațiu cuvintele specialistului în aviație. El nu uitase nici banca în care învățase, nici atelierul: «Visele mele au început să se împlinească în această școală. Visele voastre de astăzi se împlinesc și ele zi de zi. În patria noastră, nu există vis care, însoțit de muncă și strădunță, să nu se împlinească». În acele clipe nu s-a vorbit despre ceea ce avea să urmeze peste cîteva luni, despre ceea ce știm azi cu toții. Copiii nu știau că îl au în față pe cel care va fi primul cosmonaut român, dar erau impresionați de puterea de gînd a acestui tînăr care, în elan și temeritate, rămăsese pionier.

Atunci, în 1980, Dumitru Prunariu încăpea cu greu în scunda lui bancă de odinioară. La ora aceea era însă familiarizat în arta de a trăi și a te mișca într-un spațiu determinat. O învățase în carlinga aparatelor de zbor. Oaspetele cercului școlar stăpînea tainele avioanelor de diferite clase, dăduse teste din cele mai dificile în stimulatoare de accelerație și zburase în condiții de imponderabilitate.

Practicarea disciplinelor fizice, punctualitatea, promptitudinea, toate atributele școlarului, ale pionierului de odinioară concuraseră la conturarea unei personalități armonioase.

Cutezătorul care se afla în pragul primului său drum printre aștri era totodată un tînăr om de știință, absolvent apreciat al Facultății de aeronautică de la Institutul politehnic București.

*

În larga mișcare tehnico-științifică de masă, în care copiilor țării li se oferă un spațiu vast pentru formare în spiritul științei, în spiritul viitorului, pentru afirmarea creativității, ei duc mai departe tradiții de adîncă rezonanță. Primul cosmonaut român are alese cuvinte pentru înaintași: «Noi, în România, avem o minunată tradiție în aviație. Cinstim plini de respect izbînzile lui Vuia, Vlaicu, Coandă. Și nu uităm că Hermann Oberth, cel care a conceput primele rachete spațiale și a proiectat zborul spre Lună, s-a născut în țara noastră».

În 1970, Henri Coandă, inventatorul zborului reactiv, a vizitat expoziția creației tehnice pionierești deschisă în holul Institutului de Arhitectură din București. Printre lucrările prezentate de tinerii tehnicieni în acel an, marele savant a remarcat și o foarte ingenioasă rampă de lansare a rachetomodelelor, la realizarea căreia participase și elevul Dumitru Prunariu. Impresionat de cele văzute în expoziție, Henri Coandă a acceptat invitația pionierilor din Brașov de a-i vizita la lucru și a îngăduit, cu bucurie, ca atelierul lor de aero și rachetomodele să poarte numele său. Printre cei care l-au aplaudat atunci pe creatorul primului avion de reacție din lume se numără și Dumitru Prunariu.

Primul cosmonaut al României a crescut într-o familie de oameni minunați ai acestei țări, o familie în care munca și învățătura, autoperfecționarea continuă s-au împletit mereu cu o solidă conștiință muncitorească, o demnitate și omenie de oameni dornici să fie folositori societății. Ca în atîtea cazuri, părinții se pot mîndri cu copiii lor, dar și copiii cu părinții lor. E specific la noi ca oamenii să se mîndrească, de asemenea, cu tovarășii

Primele trofee ale cutezanței, viitorul cosmonaut le-a cucerit la vîrsta ghiozdanului: medalia de aur la concursul de creație tehnică al pionierilor, premiul special al juriului la ediția 1970 a concursului și diploma de inventator oferită de redacția noastră.

de muncă. Cuvintele unui vechi coleg de institut al lui Dumitru Prunariu, inginerul Nica Iulian de la Fabrica de avioane Ghimbav, constituie o mărturie grăitoare: «Am lucrat cu el în această fabrică, unde se nasc noi aparate românești de zbor, apreciate în întreaga lume. Consider că această uzină, cu oamenii ei, tradiția noastră în aviație, familia lui, școala, întreaga noastră societate sînt o minunată rampă de lansare de pe care și-a luat zborul și Dumitru Prunariu». Iată o altă mărturie, aceea a maistrului de montaj Gheorghe Voicu: «Îl cunosc pe Dumitru Prunariu de cînd era copil și, împreună cu tatăl lui, meșterea la tot felul de aparate mici și mari. Sînt mîndru de faptul că ne-a reprezentat cu cinste în cea mai frumoasă și mai dificilă misiune de zburător.»

Împărtășim gîndul acestor oameni. «Rampa de lansare» a neuitatului zbor de Mai au format-o societatea noastră, în care au crescut și s-au afirmat, în care cresc și se afirmă milioane de constructori ai viitorului.

Este țara căreia, din adîncul Cosmosului, tînărul comunist Dumitru Prunariu i-a dedicat bucuria deplină a acestei izbînzi.

Mihai Negulescu
David Reu

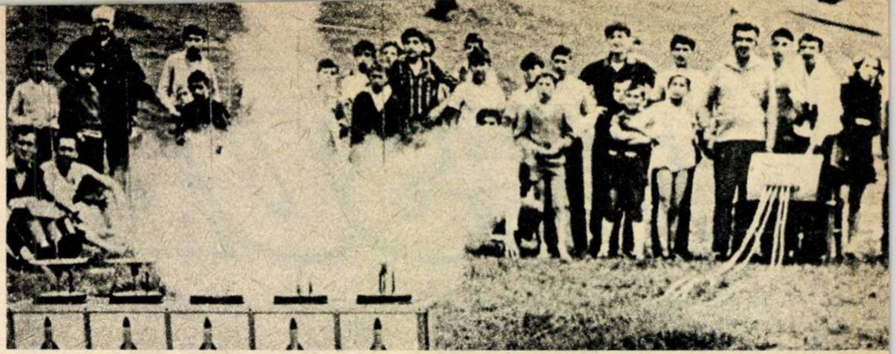

Imagine-document: experimentarea publică, în 1970, a lucrării premiate — rampa de lansare pentru rachetomodele. La data aceea Dumitru Prunariu cunoștea deja elementele de bază ale zborului reactiv. Însușirea pînă la capăt a acestei tehnici de avangardă îi va permite, unsprezece ani mai tîrziu, la bordul unei nave cosmice să parcurgă spațiul circumterestru.

Elevul Dumitru Prunariu la lucru în atelierul cutezanței tehnice pionierești.

1

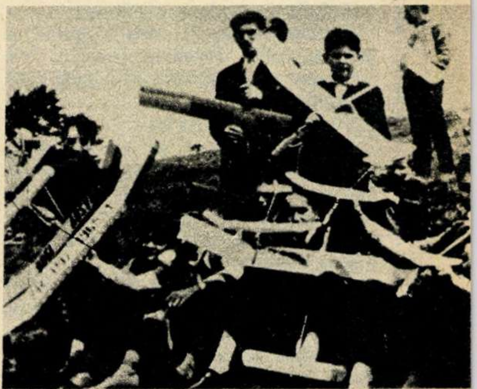

2

3

1. În clasa a II-a, Dumitru Prunariu primește răsplata efortului său școlar.

2. În grupul aeromodeliștilor campioni din Brașov, cu mulți ani înainte de a deveni inginer constructor de avioane; aeromodelul său, în stînga imaginii, poartă inițialele Y.R.-P. D

3. Momentul solemn al înmînării premiului special al juriului la ediția 1970 a concursului tehnic pionieresc, prefața modest, dar grăitor marele drum care îl aștepta pe viitorul cosmonaut.

Imagini din Arhiva «Cutezătorii»,
Arhiva Studioului cinematografic
«Al. Sahia», C. Popescu

Memoria inimii: între două perioade ale antrenamentelor, viitorul cosmonaut își revede cu emoție școala și atelierul creativității pionierești, rampa de lansare a năzuințelor celor mai temerare.

O raritate numismatică: medalia de aur a Concursului «Minitehnicus» 1970. Ea figurează printre mărturiile care marchează debutul strălucit al lui Dumitru Prunariu în lumea inventivității tehnice. La capătul drumului, elevul brașovean avea întîlnire cu stelele.

MT
EXPO MINITEHNICUS

Mărturie peste vreme. În aceste pagini ale revistei «Racheta cutezătorilor», printre numele cîștigătorilor ediției 1970 a concursului tehnic pionieresc apare și al viitorului cosmonaut, distins cu premiul special al juriului.

Premiile MINITEH ICUS '70

PREMIILE
MINITEHNICUS

PREMIILE
„CUTEZĂTORII

PREMIILE
„RACHETA
CUTEZĂTORILO

VISUL

De cîteva zile Vic nu mai avea nici un chef, intra pe ușă, își arunca hainele într-un colț și aluneca spre odaia lui, ferindu-se de privirile mamei. Casa se schimbase sau numai așa i se părea lui. Pînă și bunica, de unde pînă atunci fusese severă, pieptănată îngrijit și plină de parfumul florilor de tei pe care le împrăștiase parcă în odaia sa, acum i se părea jucăușă, pusă pe năzbîtii, copilăroasă. Ba îi mai făcuse și cu ochiul, ștrengărește, asta într-una din zile, după insistențele inutile ale mamei de a-l aduce la masă. Bunica dădea impresia că deține un secret al lui, marele secret, și că asta îi schimbă firea și obiceiurile, întinerind-o nespus.

«Cum ar putea să știe bunica secretul meu? se întreba Vic, dacă nici eu nu-l știu prea bine»?

Totul era, desigur, o părere.

Școala, prietenii, casa cuminte și leneșă, totul devenise ireal și Vic începuse să-și trăiască adevărata viață în somn.

Visul acela era de vină.

La început, cînd se înscrisese la concursul de creație tehnică totul era clar și precis în mintea lui: va face un robot care să spună corect tabla înmulțirii și care să execute cîteva comenzi simple.

Îl va construi cu grijă și meticulozitate și nu va uita să-l facă mai ales simpatic, simpatic. Poate de aici venise visul. Roboțelul îi apăruse prin somn, luînd cînd chipul Dorei, cînd pe al unui șoricel, cînd propriul său chip. Îi spusese corect tabla înmulțirii, după care, privindu-l pe sub gene în felul bunicii, adăugase:

— Da, însă tu ai uitat ceva... ai uitat ceva esențial... ai uitat...

— Scoală, hai, ai uitat că trebuie să mergi la școală! — mîinile mamei se jucau în părul lui cîrlionțat și voiau cu orice chip să-i taie visul în felii.

Vic se trezise înciudat și avu mai întîi mare grijă să nu-și mai aducă aminte nimic. Nu reuși, mai ales din cauza orei de matematică, la care se pomeni că uită pînă și cît fac șapte ori opt. Sigur că au rîs colegii de el, a trebuit să rîdă și el strîmb, numai Dora îl privise ceva mai atent printre genele lungi, ca întotdeauna cînd avea el vreun necaz.

— Hai, spune-mi și mie ce ți s-a întîmplat, știu, simt că ți s-a întîmplat ceva — insistase ea în pauză, cu glasul ei aerian. Și știa să insiste, numai că Vic se împotrivi din toate puterile să-și povestească visul și se întoarse acasă călcînd foarte atent și temător.

Poate că roboțelul lui era gata construit și aștepta să iasă de undeva, de sub pat, de sub bibliotecă și să vină la el, mic și simpatic cum era, spunîndu-i cu tristețe că e imperfect.

Se gîndi atît de mult la apariția roboțelului încît parcă îl și văzu apropiindu-se, mai exact îl simți cum iese din dulap și se strecoară în spatele ușii, respirînd ușor, mirosind a flori de tei și apoi, deodată, spunîndu-i ceva despre o poezie.

— Vic, dragul bunicii, uite cartea asta, ai uitat-o ieri în grabă la bucătărie, e o carte de poezii, poate-ți trebuie la școală...

Bunica deschisese ușa și îl privea foarte atentă, ținînd în mînă o carte. O luă îmbufnat și încuie ușa de la cameră.

La orele de matematică și fizică Vic se strădui atît de mult să fie atent la înmulțiri încît pierdu orice alt înțeles. Părea foarte obosit și singur, așa îi spusese Dora, și-l chemă la o înghețată, însă lui Vic i se făcuse deodată dor de camera lui.

Mîncă înghețată acasă, sau așa crezu el, neatent la grija bunicii de a-i pregăti mîncărurile lui preferate, pentru că, în gînd, avu curajul să-i spună Dorei totul. Cum că roboțelul lui este imperfect și degeaba ar munci la el zile întregi dacă nu poate să-i dea puțin... puțin suflet de la el.

Dora a rîs odată cu bunica și l-a mîngîiat pe obraji cu mîna ei parfumată și caldă.

Rămăseseră doar două zile pînă la prezentarea în concurs a lucrărilor și Vic nu reușise să miște nici un șurub.

În imaginația sa însă era altceva, roboțelul lui plîngea și spunea tabla înmulțirii, din ce în ce mai repede, riscînd să înțepenească, să ruginească pe veci.

Din ce în ce mai trist și mai neatent la ore, Vic începea să simtă primăvara ca pe o vacanță de-a lui la bunici, la Vișina.

Își amintea mai ales ziua cînd, aplecîndu-se peste ghizdul fîntînii aceleia ca o vertebră însetată de pămînt și sevă, simțise în sufletul lui, amplificate, ecourile ciuturii care se lovea înnebunită de pereții albi și inerți și-ar fi vrut să nu mai sune așa pustiu ciutura și atunci aproape aruncase afară cu toate puterile apa limpede și bucuroasă.

Îl văzuse bunica, îi văzuse ochii și-i zîmbise cu bunătate, cu tinerețe, alungîndu-i frica.

Realiză că e deja tîrziu să spună profesorului de la cercul de fizică tot ce ar vrea el să realizeze, că e prea tîrziu să-și alunge și să construiască un robot mic și simpatic.

Revelațiile astea îl făceau să se încăpățîneze însă și astfel plecă spre casă hotărît și tăcut. Se încuie în cameră, auzind vag cum bunica îmbuna pe cineva «Lasă, dragă, băiatul în pace, vine el singur cînd i-o fi foame, lasă-l acum!» — și se apucă de scheme și calcule, înverșunat.

Într-un tîrziu păru că visul i se așază pe brațe, pe mîini, surîzîndu-i cu tristețea biruită, cifrele se supuneau devenind litere, iar literele cuvinte.

Citi, reciti și strînse foile la piept.

A doua zi, în locul roboțelului, o să poată să arate Dorei schițele și planul pînă în cele mai mici amănunte.

— Nu-mi pare rău că n-am prins concursul, își auzea el glasul îngroșat ușor de mîndrie. Important e că am reușit să-mi realizez visul...

Dar oare chiar nu-i părea rău?

Stinse lumina și se strecură în pat fără să răspundă la întrebare.

DINA HRENCIUC

Dragi absolvenți ai clasei a IV-a:

REDACȚIA REVISTEI „CUTEZĂTORII" VĂ FELICITĂ CU OCAZIA TRECERII ÎN RÎNDUL ȘCOLARILOR MARI, CĂRORA REVISTA LI SE ADRESEAZĂ.

Așteptăm vești și sugestii de la voi.

PENTRU A FI LA CURENT CU NOUTĂȚILE ȘI RUBRICILE NOASTRE ASIGURAȚI-VĂ PRIMIREA REVISTEI PRIN ABONAMENT.

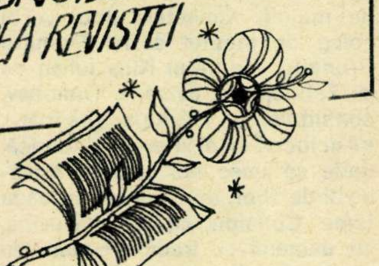

FLACĂRA VIE
A DORINȚEI DE CUNOAȘTERE

(Urmare din pag. 3)

vadă lecțiile cărora consideră ea că nu le-a acordat atenția cuvenită. «Nu pentru notă, spune ea. Chiar dacă trec zile întregi și nu sîntem ascultați, deci nu primim note, munca noastră e la fel de necesară. Altfel, mai departe, urcușul nostru poate fi poticnit. Sigur că, uneori, în loc să mă pregătesc pentru școală, aș fi vrut să reiau lectura întreruptă a unei cărți sau să cînt la vioară. Dar am avut puterea să mă rețin. Deși apoi mi-am făcut timp și pentru acestea. Dar numai după lecții.»

Prețul unei tentații

Adrian Epure, celălalt prieten al nostru, este unul dintre băieții cei mai stimați din clasă. Asta nu pentru că își distrează adeseori colegii cîntînd la chitară (instrument care-l pasionează de mai mulți ani). E un băiat serios, întotdeauna cuvîntul lui este luat în seamă și această stimă se datorează modului în care învață, comportării sale frumoase. În discuțiile pe marginea unor lecții, ca la geografie, de pildă, Adrian poate povesti ceasuri întregi despre pasionantele sale incursiuni în lumea jurnalelor de călătorii. Se numără, de asemenea, printre cei mai buni matematicieni din clasă. Chitara lui a adus școlii frumoase premii la «Cîntarea României».

Printre prietenii lui se află și Costel Grămoiu, și el pasionat chitarist. Adeseori obișnuiesc să-și pregătească lecțiile împreună, acasă la Adrian. Tot împreună petrec timpul liber, iar de multe ori pot fi văzuți în părcușorul dintre blocuri dînd adevărate concerte pentru prietenii mai mici. Tentația de a cînta la chitară i-a cucerit odată într-atît, încît Adrian a trebuit să plătească aceasta destul de scump.

După ce terminaseră de rezolvat niște probleme la geometrie, Adrian Epure și Costel Grămoiu și-au luat chitarele și... au uitat că-n ziua aceea mai aveau de învățat și la istorie.

— Cînd m-am uitat la ceas, spune Adrian, mi-am dat seama că intrasem în «criză de timp». Peste cîteva minute trebuia să plecăm la școală. M-am dus, așadar, cu lecția neînvățată. La oră am fost ascultat și am primit notă proastă. A fost o întîmplare care, desigur, nu se va mai repeta. Însă nu numai prin notă am plătit prețul acelei tentații. M-am simțit îngrozitor față de colegii mei care mă priveau cu uimire. Nici n-am îndrăznit să-i privesc în ziua aceea, iar în recreație n-am mai ieșit din clasă. A fost pentru mine o lecție!

Într-adevăr, printre notele de 8, 9 și 10 ale elevului Adrian Epure, acel 4 rătăcit este asemenea unei picături mari de cerneală, căzută pe o temă lucrată cu îndelungă migală. Îi pare rău lui Adrian de întîmplarea de atunci, întîmplare care, firește, nu s-a mai repetat. Acum, în prag de absolvire notele trimestrului III demonstrează că drumul lui la învățătură a fost mereu ascendent.

36 de prieteni, 36 de viitori liceeni

Primele zile de școală ale anului pe care-l încheie acum i-au găsit pe cei 36 de pionieri din clasa a VIII-a A într-o școală nouă. Totul — clasele, culoarele, laboratoarele, curtea școlii, terenul de sport — trebuia înfrumusețat, amenajat, așa cum fac niște harnici gospodari atunci cînd se mută în casă nouă. Întreaga clasă a VIII-a A a pus umărul acolo unde a fost nevoie și acum elevii ei sînt bucuroși că pot lăsa copiilor ce vor veni în urma lor frumosul exemplu al hărniciei pionierești.

În prag de absolvire, toți se gîndesc cu seriozitate la viitoarea profesie. Hotărîrile au fost luate și mulți dintre ei se și văd navigînd pe apele Dunării sau ale mării, cu navele flotei noastre fluviale sau maritime, se văd militari sau muncitori specialiști în întreprinderile industriale ale județului.

Cu siguranță, mulți dintre ei se vor revedea și vor învăța, poate, chiar în aceeași clasă. Pentru că, din cei 36 de elevi ai clasei a VIII-a A, de la Școala generală nr. 11, Tulcea, zece au hotărît să urmeze licee de marină și navigație, cinci — Liceul militar, iar opt Liceul de metalurgie. Le urăm succes atît lor, cît și tuturor celor care, în această vară, își deschid larg aripile devenirii spre noile orizonturi ale viitoarelor profesii.

PREZENT LA DACIADĂ!

La Brăila, tenisul de cîmp este sportul cel mai îndrăgit și practicat de pionieri. De aceea i s-a dat și o mare amploare. La Casa pionierilor și șoimilor patriei sînt înscriși peste 200 de pionieri la această disciplină sportivă. În afara orelor de antrenament, împreună cu pasionatul lor profesor Mircea Iancu, au făcut multe ore de muncă patriotică pentru realizarea și întreținerea parcului sportiv al pionierilor, unde au condiții minunate: 6 terenuri de tenis (unul central, 3 cu bitum și 2 cu zgură, perete de antrenament pentru tenis) un teren de handbal, minifotbal și minibaschet, o pistă de atletism și o tribună... pentru spectatori.

Iată una dintre competițiile la care, alături de spectatori, am fost și noi prezenți: «Racheta Dunării», acțiune lansată de către Consiliul județean Brăila al Organizației Pionierilor și la care au fost invitate, cu cîte doi reprezentanți, o fată și un băiat, toate județele riverane Dunării.

La prima ediție s-au prezentat județele: Brăila (cu trei echipaje), Caraș-Severin, Constanța, Galați, Teleorman și Tulcea.

Poate la următoarea ediție, în 1982, aflînd de succesul primei ediții, vor participa și celelalte județe invitate.

Și pentru a nu rămîne cu impresia că la Brăila numai pionierii care practică tenisul sînt prezenți la Daciadă, profesorul Viorel Luca, șeful comisiei sport-turism al C.J.O.P., ne-a relatat despre practicarea atletismului, a înotului, a minibaschetului, a handbalului, a minifotbalului etc. Reprezentanta județului la finala pe țară a întrecerilor de cros «Cupa Pionierilor» ediția a II-a, pioniera Mihaela Novăceanu, a cucerit locul I și titlul de campioană a Daciadei.

Titluri de campioni și recorduri naționale la înot dețin pionierii din Școala generală nr. 30. I-am vizitat la școală unde, sub conducerea profesorilor Valeriu Stoicescu, Viorica Predescu și a antrenoarei Gabriela Stoicescu, își desfășoară antrenamentul cei mai mici înotători. Într-un număr viitor vom reveni cu amănunte despre acest centru de natație.

CONSTANȚA STOICA

PE TEME DE CIRCULAȚIE RUTIERĂ

CÎT POATE COSTA O SECUNDĂ DE NEATENȚIE...

Venind de la școală, pe B-dul Oituz din municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, Mariana Calmoi Militaru, în vîrstă de 7 ani, a coborît dintr-un autobuz și s-a angajat în fugă și fără să se asigure în traversarea străzii prin fața autobuzului. Ce a urmat, vă dați, desigur, seama. A fost accidentată de un autovehicul care trecea cu viteză excesivă pe lîngă autobuz...

În aceeași zi, cu cîteva ore mai tîrziu, în municipiul Slobozia, un caz identic. Cu deosebirea că Marin Gologan, elev la Școala generală din Amara, după ce s-a dat jos din autobuz, a pornit în traversarea șoselei prin spatele autobuzului (nu prin față, ca în cazul precedent). Ivindu-se brusc pe șosea înaintea unei autobasculante care venea din sens opus, șoferul acesteia nu a putut evita accidentul, mai ales că nu redusese viteza la apropierea de autobuzul aflat în stație...

Viața e prea frumoasă și prea scumpă pentru a fi periclitată într-o singura secundă de neatenție. Nu uitați acest adevăr, dragi copii, de fiecare dată cînd vreți să traversați strada. O vorbă înțeleaptă din bătrîni spune: «Măsoară de trei ori și taie o dată!» În circulația rutieră aceasta înseamnă «Asigură-te de trei ori pînă să traversezi o dată!»

Colonel ENE GHEORGHE

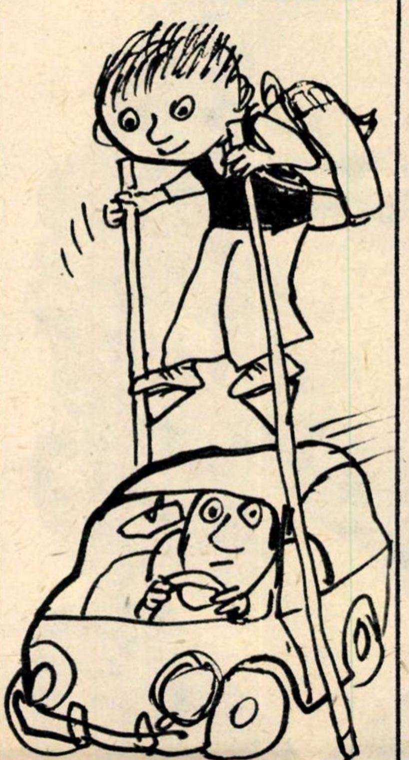

CINE ȘTIE CIRCULAȚIE, cîștigă! „Pieton 2000"

REZULTATELE CELEI DE-A III-A EDIȚII, 1980-1981 A CONCURSULUI

Numărul mare de participanți la actuala ediție a concursului nostru pe teme de circulație rutieră — aproape 4 000 — a făcut destul de dificilă sarcina organizatorilor, obligați să verifice, cele aproape 50 000 de taloane completate și trimise pe adresa revistei «Cutezătorii». Dar dincolo de munca migăloasă și îndelungată, au fost, pentru cei desemnați să finalizeze această ediție, și numeroase motive de satisfacție. Unul dintre acestea constă în faptul că marea majoritate a participanților, dovedind temeinice cunoștințe în domeniul circulației rutiere, au dat răspunsuri exacte la întrebările destul de grele (unele prevăzute chiar cu... «capcane» în care n-au căzut prea mulți) din taloane. În această situație, organizatorii au fost din nou nevoiți să apeleze la tragerea la sorți a premiilor. Iată-i, mai jos, pe norocoșii cîștigători:

● **Locul I — cîte o bicicletă de semicurse complet echipată și diploma de onoare «Prieten al circulației» — pionierilor VALENTIN BOLOHAN, clasa a VII-a, Șc. gen. Plăvălari, Udești, Suceava și YUHÁSZ ENIKÖ, Pănet, Mureș.**

● **Locul II — cîte un casetofon și diploma de onoare «Prieten al circulației rutiere» — pionierilor EUGEN DRAGOMIR, clasa a VII-a, Șc. gen. nr. 5, Tecuci, Galați, CRISTINA DĂMĂCUȘ, clasa a VIII-a, Liceul «Nicolaus Lenau», Timișoara, Timiș și BAKA CSABA, Carei,** Satu Mare.

■ **Locul III — cîte un aparat de fotografiat și diploma de onoare «Prieten al circulației rutiere» — pionierilor: CORAT ARITINA, clasa a VIII-a, Șc. gen. nr. 6, Deva, Hunedoara; MARIANA ENACHE, clasa a VI-a, Șc. gen. nr. 9, Otopeni, Sectorul agricol Ilfov, CLAUDIU NEGRU, clasa a VII-a, Șc. gen. nr. 1, Agnita, Sibiu și KOVACS ZSOLT, Zalău, Sălaj.**

■ **Mențiuni — cîte o geantă sport și diploma de onoare «Prieten al circulației rutiere»** — următorilor elevi: Romulus Hriscu, Galați; Matei Papu, Ișalnița, Dolj; Daniela Răduț, Ovidiu, Constanța; Cătălin Stoianovici, București; Iulia Mirela Mecuță, Botoșani; Sorin Tîrziu, Timișoara, Timiș; Corina Brindea, Ocna Mureș, Alba; Viorel Grebănuș, Focșani, Vrancea; Viorel Mazilu, Dragadava, Dîmbovița; Liviu Gheorghe, București; Vasile Gheorghe, Parepa, Colceag, Prahova; Michaela Anamary Petrovici, București; Viorel Paiu, Sascut Tîrg, Bacău; Nina Niță, Oreavu, Buzău; Cristian Nădăsan, Arad; Luminița Moraru, Țepu Galați; Ioan Simion, Tîrgu Mureș, Mureș; Nicolae Alexe, Dragodana, Dîmbovița; Cătălin Cioană, Maglavit, Dolj; Aurelian Ștrengar, Arad; Maria Popa, Suseni, Argeș; Ionuț Marius Luca, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Bacău; Florica Jugănaru, Roata de Jos, Giurgiu; Leontin Goșu, Pîncota, Arad; Gabriela Lică, București; Florentin Darie, Băneasa, Constanța; Marinela Oprea, Cernele, Dolj; Dumitru Viorescu, Strejești de Sus, Olt; Ionuț Bojan, Constanța; Nicolae Totora, Giubega, Dolj; Marian Vlănescu Iacob, Solca, Suceava; Edwards Virgiliu Blidea, Budieni, Gorj; Florin Niță, Talpa, Teleorman; Daniel Condrea, București; Florentin Cozma, Drăgășani, Bacău; Alexandru Tătar, Dej, Cluj; Adrian Alexandru Amza, Hîrșova, Constanța; Iulian Florian Mîndreci, Craiova, Dolj; Valentin Dumitrașcu, Craiova, Dolj; Daniel Lascarache, Ploiești, Prahova; Ovidiu Gherasim, Constanța; Mariana Vasile, Cernătești, Buzău; Tița Bălașa, Daneți, Dolj; Mircea Florin Bonte, Tășnad, Satu Mare; Cătălina Onciu, Corlăbeni, Botoșani; Carmen Pînticanu, Buhuși, Bacău; Dora Tudorache, Balta Albă, Buzău; Cristian Ion Dobre, București; Daniel Mușuroi, Babadag, Tulcea; Gheorghe Constantin, Constanța; Olah Éva — Timișoara, Timiș; Kolozsvári András — Mociu, Cluj; Németh Ildikó — Dămăcușeni, Maramureș; Kiss Mária și Magyari Etelka — Sovata, Mureș; Szabó Csilla — Hodoșa Mureș; Rigmányi Ilona, Szilágyi Sándor, Kádár Márton și Kádár Ilona — Teaca, Bistrița Năsăud; Nagy Kasza Alexandru, Csóka Ágnes, Fazekas Blanka — Cehul Silvaniei, Boncidai Katalin — Pericei — Sălaj; Miska Gizella — Micfalău, Covasna; Szász Levente — Valea, Mureș; Albert Eva — Acîș, Satu Mare; Tober József — Gheorgheni, Gergely Tibor — Băile Tușnad, Harghita; Dénes Alpár — Sărățeni.

Cîștigătorilor locurilor I, II și III, Consiliul Național al Organizației Pionierilor le acordă, în plus, locuri într-o tabără în perioada vacanței de vară a acestui an.

Banca de la «grammar school» în care a stat școlarul William Sheakespeare.

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU „CUTEZATORII"

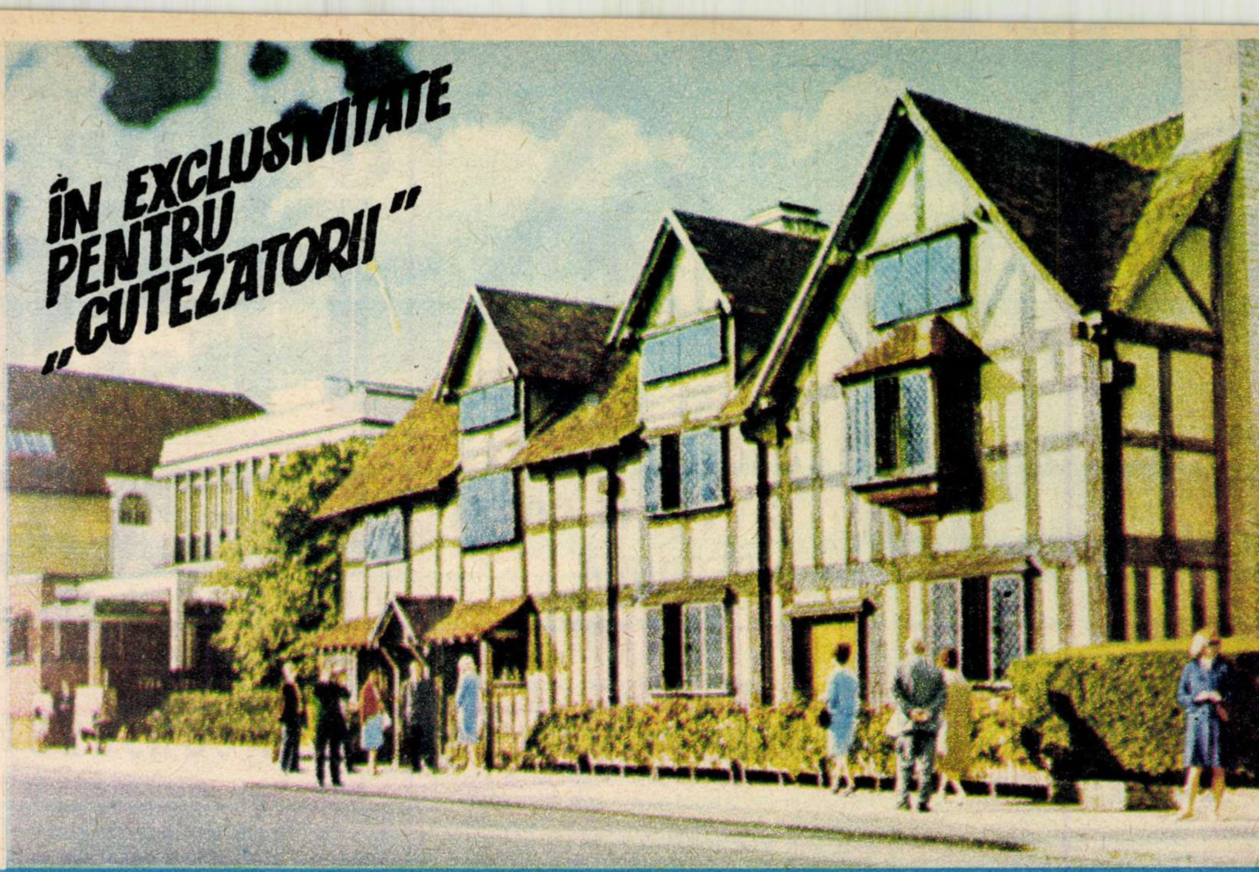

Stratford: În această casă, situată pe strada Henley, a venit pe lume marele Will.

ACASĂ LA WILLIAM SHAKESPEARE

Însemnări de călătorie de
NICOLAE PLOPEANU

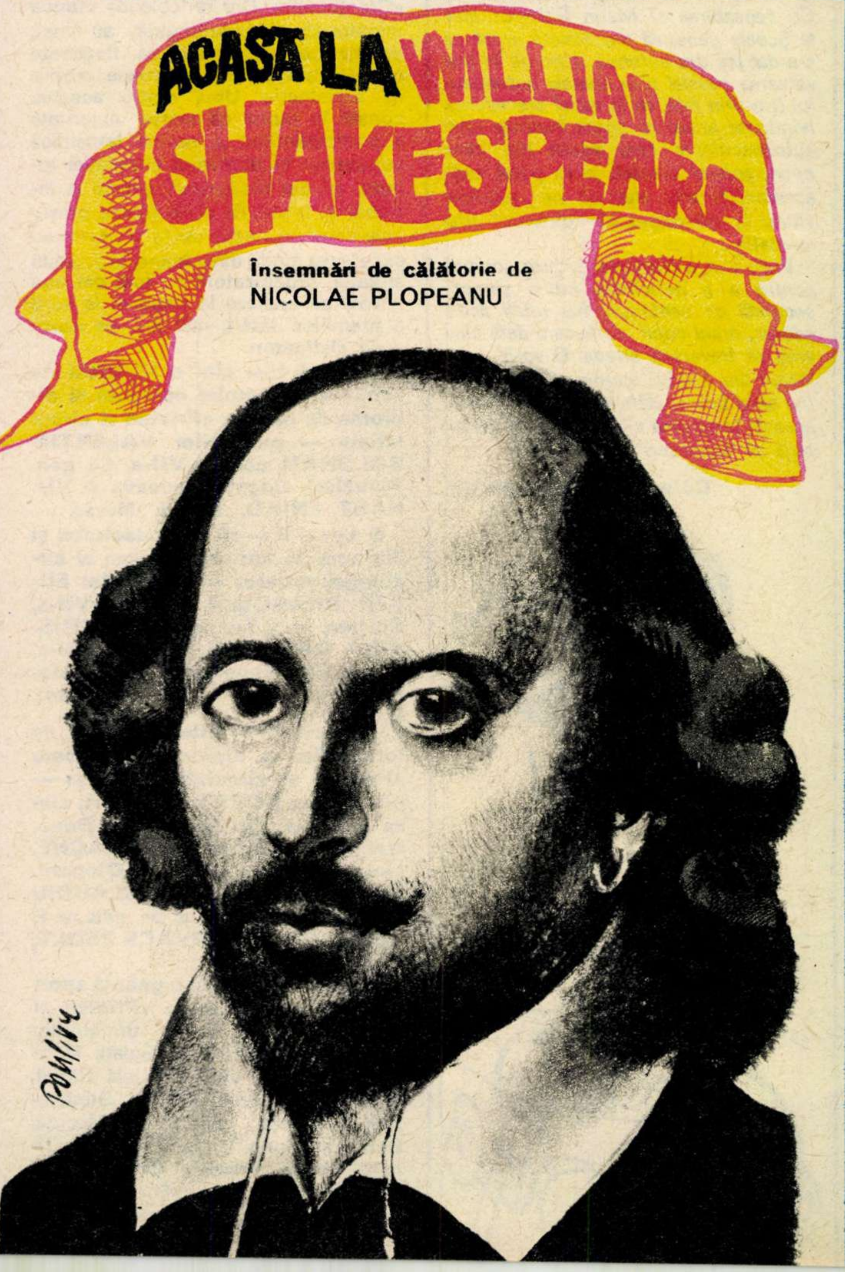

Pe malurile rîului Avon — nume celtic pentru «apă curgătoare» —, acolo unde odinioară fusese pădurea Arden, de care pomenesc vechile cronici engleze, persistă pînă în zilele noastre legenda vajnicului haiduc Robin Hood, cel care-i lovea pe avuți, jefuindu-i pentru a-i ajuta pe săraci și oropsiți. Copiii de azi, ca și cei de ieri, amestecă în jocurile lor întîmplări și nume ale unor eroi populari care, de-a lungul vremii, le-au hrănit multor generații copilăria. Așa era și William, fiul lui John Shakespeare, care, la 16 ani, intrînd în viață, confruntat de mari dificultăți, visa să săvîrșească îndrăzneața ispravă de a pătrunde în parcul de vînătoare al temutului judecător de pace, sir Thomas Lucy. Era moșierul care-i adusese familia în sapă de lemn, deoarece tatăl marelui dramaturg de mai tîrziu refuzase să depună jurămîntul de credință pe cartea de rugăciuni anglicană și nu se prezentase în fața tribunalului unde fusese învinuit ca «tulburător al ordinei regatului». Situația grea în care ajunseseră John și Mary Shakespeare, după ce capul familiei fusese un timp chiar primarul tîrgușorului Stratford de pe rîul Avon, o dovedește și modesta lor casă, construită în mare parte din lemn, situată pe strada Henley, între o potcovărie și o croitorie. Aici avea să se nască, la 23 aprilie 1564, renumitul fiu al Stratford-ului, William Shakespeare.

În fiecare an, în luna aprilie, cînd pe malurile Avon-ului natura se trezește la viață, la Stratford au loc festivitățile consacrate lui Shakespeare, în teatrul înălțat chiar lîngă locuința natală a celui pe care concetățenii săi l-au numit simplu, familiar, «marele Will». În perioada respectivă tîrgușorul este literalmente invadat de zeci și zeci de mii de turiști veniți de pretutindeni. Oriunde te-ai afla la Stratford, ai surpriza să afli că pe acolo «a trecut» și marele Will. La hotel, camera nu-ți este indicată după număr, ci după numele pieselor lui Shakespeare. Astfel, de fiecare dată cînd am vizitat Stratford-ul, am locuit într-o altă încăpere: o dată camera se chema «Comedia erorilor», altă dată «Furtuna», apoi «Mult zgomot pentru nimic» și «Îmblînzirea îndărătnicei». Din păcate, unii amatori de cîștiguri ușoare profanează numele marelui dramaturg, fabricînd tot felul de obiecte de duzină cu efigia sa — batiste, scrumiere, farfurioare, tablouri etc.

La «grammar school» — școala locală unde a învățat micul Will — sînt păstrate matricolele elevului care, în cursul vieții sale, a reușit să dobîndească cunoștințe temeinice de cultură clasică, istorie, logică, retorică, scolastică, astronomie, geografie, economie etc. Se păstrează, de asemenea, registrul unde a fost înscrisă venirea pe lume a lui «Gulielmus filius Johannis Shakespeare».

Greutățile familiei îl determină pe tînărul Will să părăsească școala la 16 ani și să înceapă să muncească. O baladă satirică la adresa prigonitorului familiei sale, sir Thomas Lucy, îl silește pe Will, în primăvara anului 1585, să părăsească patriarhalul Stratford și să se adăpostească la Londra. Timpul judecătorului de pace asupritor avea să revină în repetate rînduri în opera lui dramatică, zugrăvindu-l cu întreg oprobriul și ridicolul ce putea scăpa, desigur, foarfecelor cenzurii.

Pierdut în imensul furnicar de lume, care era Londra acelor timpuri — cetate cu puternice trăsături burgheze într-un stat încă feudal —, William Shakespeare a încercat diverse profesii: a fost mai întîi corector la o tipografie, copist la un birou de avocatură și apoi «playpachar», adică stilizator de piese mai vechi; a fost și actor, profesie dublată de talentul dramaturgului de geniu. Rînd pe rînd sînt jucate — în multe piese autorul joacă roluri principale — operele sale care, peste ani, i-au dus faima în lumea întreagă.

În 1610, William Shakespeare se retrage la Stratford, în orășelul natal, unde își scrie ultimele piese, în care eroii năzuiesc cu înfocare spre o lume nouă, armonioasă, o lume nepătată de setea de cîștig a clasei dominante. Sînt năzuințe care s-au transmis urmașilor și care au căpătat amploare în Anglia zilelor noastre.

Marele Will a murit în 1616, în vîrstă de 52 de ani.

Deși, în anii care au urmat, au apărut o serie de teorii care respingeau paternitatea lui Shakespeare asupra lucrărilor semnate cu numele lui — cauzate în special de faptul că asupra unor date din biografia sa există incertitudini, ca și de faptul că nu ni s-a păstrat nici unul dintre manuscrisele sale —, astăzi opera marelui fiu al Stratford-ului nu mai poate fi pusă la îndoială de nici un cercetător serios. Fapt este că primul festival prin care se omagia memoria lui Shakespeare a avut loc la Stratford pe Avon în 1769. De atunci, în localitate a început să se acorde atenție tuturor locurilor și clădirilor legate de numele său. Casa în care s-a născut, și care încăpuse pe mîini străine după dispariția ultimului vlăstar shakesperian, a fost transformată în muzeu, vizitat tot timpul anului. Pe pervazul geamurilor au fost scrijelite cîteva semnături ale unor vizitatori iluștri: Walter Scott, Thomas Carlyle, Henry Irvin și alții.

Stratford-ul de astăzi, deși s-a racordat la viața modernă, păstrează mult din patina trecutului. Numeroase clădiri nu se deosebesc de cele de pe vremea marelui scriitor: sînt căsuțe albe, cu cîteva încăperi, întărite cu bîrne de lemn, vopsite în negru sau maro. Vizitînd Stratford-ul, înțelegi că nu în patriarhalul orășel a întîlnit Shakespeare personaje asemănătoare cămătarului Shylocl, ușuraticului Falstaff sau intriganți sîngeroși ca Iago. Aceștia s-au ivit din experiența sa londoneză, unde a cunoscut nedreptatea și unde demnitatea omului, adevărul, binele și frumosul erau batjocorite. Pe malurile Avon-ului el văzuse tineri fermecători, ca Romeo și Julieta, ale căror nume au dus peste secole făclia dragostei curate. Și tot pe malurile rîului Avon, nu departe de teatrul înălțat în memoria dramaturgului, se află singura statuie din localitate înălțată în memoria lui Shakespeare, care înfățișează și cîteva din celebrele sale personaje — Hamlet, prințul Hal, Falstaff și Lady Macbeth, care vor să simbolizeze filozofia, istoria, comedia și tragedia.

În apropiere de Stratford se află și cîteva locuri care au inspirat diverse întîmplări din lucrările shakesperiene. Astfel, la poalele dealului Cotswold se află conacul familiei Clopton; se spune că Charlotte Clopton ar fi murit îngropată accidental de vie în cavoul familiei, unde se ascunsese ca să scape de o epidemie ce a bîntuit pe acele meleaguri în 1564. Această întîmplare i-ar fi inspirat lui Shakespeare finalul tragic din piesa «Romeo și Julieta». O altă membră a familiei Clopton, Margaret, care-și găsește sfîrșitul într-un iaz, i-a servit dramaturgului ca inspirație pentru moartea Ofeliei din piesa «Hamlet».

...Desprins din caruselul istoriei, Stratford-ul de astăzi, ale cărei atribute de urbe veche sînt întărite de ritmurile contemporaneității, pare să fi băut din izvorul nesecat al tinereții fără bătrînețe, izvor care se cheamă opera shakesperiană.

JURNALUL Olguței

Ce poate fi mai frumos decît un păr cu firul strălucitor, sănătos? Și părul vostru va fi așa dacă veți respecta cîteva reguli de igienă.

● Spălați-vă părul o dată pe săptămînă cu șampon de păr pentru copii (niciodată cu detergenți!). Înmuiați părul bine în apă caldă, aplicați șampon și frecați energic cu vîrfurile degetelor la rădăcină (nu cu unghiile!). Schimbați prima apă și repetați operația. Clătiți bine părul în 4—5 ape sau sub duș, la ultima apă adăugînd o lingură de oțet. Îl uscați imediat. Nu uitați, de fiecare dată, să spălați, cu o periuță, și pieptenul.

● Periați zilnic părul cu o perie de fire naturale, nu prea aspră (fără să smulgeți din firele voastre de păr). Astfel înlăturați impuritățile și activați circulația la rădăcina părului. Zilnic sînt suficiente 30—40 de mișcări cu peria, în patru timpi, fără a exagera.

Procedați astfel:

— în fața geamului deschis, înclinați capul în față. Începeți periatul părului de la ceafă spre extremități;

— periați apoi începînd de la urechea stînga spre cea dreaptă și invers;

— faceți cărări cu pieptenul și periați fiecare șuviță de păr în sus, începînd de la cărare spre extremități;

— periați părul de la frunte spre creștet.

● Dacă vă cade părul, dacă devine moale și se subțiază, tăiați-l. O coafură scurtă dă posibilitate părului să se întărească, să se refacă. Atunci cînd căderea părului devine anormală, cînd se îngrașă sau se usucă prea mult, consultați un medic dermatolog.

În următoarele desene vă oferim cîteva modele de pieptănături: pentru școală,

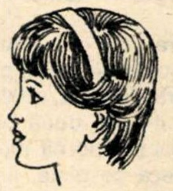

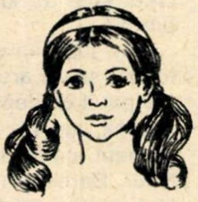

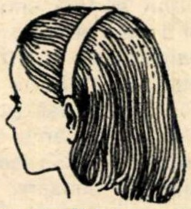

pentru ocazii (aniversări etc.).

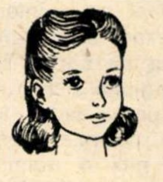

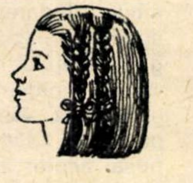

Codițele pot fi prinse cu funde, cu șireturi din piele naturală, întoarsă sau imitație, asortate, desigur, cu îmbrăcămintea.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1								●		
2						●				
3							●			
4			●						●	
5				●						
6								●		●
7						●				
8		●			●		●			
9	●								●	
10						●				

ÎN LUMEA ÎNARIPATELOR

ORIZONTAL: 1) Crescător de păsări. Unsoare din... ciocîrlie! 2) Se hrănește cu păsărele. Își depune ouăle în cuiburi străine, pentru a fi clocite de alte păsări (pl.). 3) Pasăre migratoare care trăiește în bălțile Dunării prezentînd interes cinegetic. Pește de apă dulce stătătoare. 4) Cirip-cirip în final! Șir (pl.). 5) Împrejurare. Haină țărănească de iarnă (pl.). 6) Adăugat (pl.). 7) Pasăre de baltă, moțată, de mărimea unui porumbel, cu pene albe și negre. Pasăre răpitoare de zi, puternică și ageră, care se hrănește cu... păsări. 8) Comun la mătăsar și lopătar! Pasăre răpitoare de zi, asemănătoare cu uliul, dar avînd coada bifurcată, gheare puternice și ciocul coroiat (pl.). 9) Un soi de sticlete cu pălăriuță roșie și bărbie neagră. 10) Pasăre de baltă cu ciocul, gîtul și picioarele lungi, în al cărei regim alimentar predomină peștele. Cîntecul privighetorii (sing. fig.).

VERTICAL: 1) Mai marele păsărilor din Delta Dunării (pl.). 2) Atinsă de vînător în aripă. La pitulice! 3) Cîmpie. Vultur bărbos (pl.). 4) Zeul vegetației în Asia Mică. Pasăre rîvnită de toți vînătorii. 5) Masiv muntos în Carpații Meridionali, unde a fost delimitată o rezervație științifică ce conține numeroase monumente ale naturii din floră și faună. Radu Costel. 6) Pămînt lucrat. Perioadă de timp în care vînează șoimul. 7) Din arc! Barza ținuturilor calde, avînd pene roșii sau negre. Jumătate de... rață. 8) Pasăre răpitoare mare din familia acvilidelor, care atacă păsări și mamifere mici. Cîine de vînătoare. 9) Aici (pop.). Vargă dată cu clei, servind la prinderea scatiilor. 10) Stomac de pasăre (pl.). Amatoare de vrăbii.

TEST DE ORIENTARE VIZUALĂ

Trasați, pe desenul alăturat, trei linii drepte în așa fel încît să despărțiți de... verze toate cele șapte... capre!

Răspunsul — în numărul viitor.

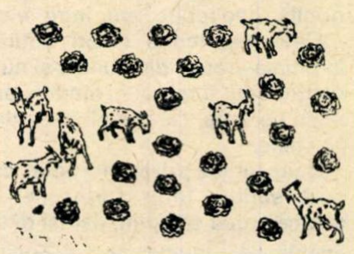

Epigramă cu ... adresă

În recreația cea mare
Se credea aviator.
Dar la oră cînd apare,
Și-a uitat mintea-ntr-un nor.

Din «Semaforul» Școlii generale nr. 2, Ștefănești — Argeș

CLUBUL Logicienilor

Prezintă Edmond Nicolau

Răspuns la întrebarea din numărul trecut.

Deoarece fiecare elev a cumpărat un alt număr de timbre, iar cel mai mare număr de timbre cumpărat de un singur elev a fost 6, rezultă că au fost cumpărate $1+2+3+4+5+6=21$ de timbre. Dacă toate timbrele ar fi fost la fel de scumpe și ar fi costat 2 lei timbrul, s-ar fi plătit $21\times2=42$ de lei. Dar problema arată că s-a plătit doar suma de 38 de lei, deci patru timbre $(42-38=4)$ au costat 1 leu bucata. Dar 4 se poate descompune în numere întregi diferite doar sub forma $4=1+3$. Cum Dinu a plătit mai puțin, rezultă că el a cumpărat un singur timbru.

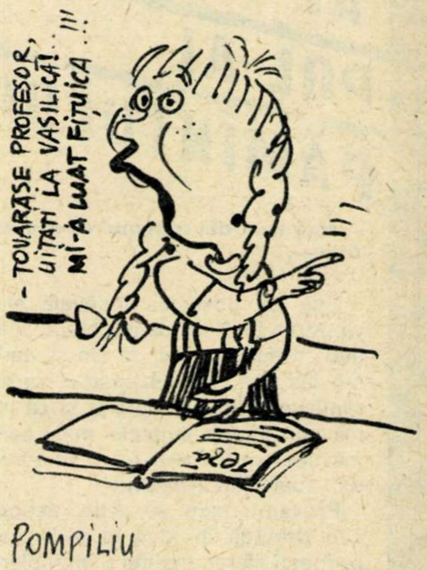
— TOVARĂȘE PROFESOR, UITAȚI LA VASILICĂ! !!! MI-A LUAT FIȚUICA ..!!
TEZĂ
POMPILIU

❀ ❀ ❀

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
CONSTANTIN DIACONU
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

RADU TUDORAN

9

AL TREILEA POL AL PĂMÎNTULUI

BIBLIOGRAFIE:

Dintre cărțile lui Radu Tudoran, următoarele sînt scrise pentru copii și tineret, dar autorul socotește că ele se pot adresa la fel de bine cititorilor de toate vîrstele, și mai ales părinților și educatorilor:

TOATE PÎNZELE SUS!
ULTIMA POVESTE.
O LUME ÎNTREAGĂ.
AL TREILEA POL AL PĂMÎNTULUI.

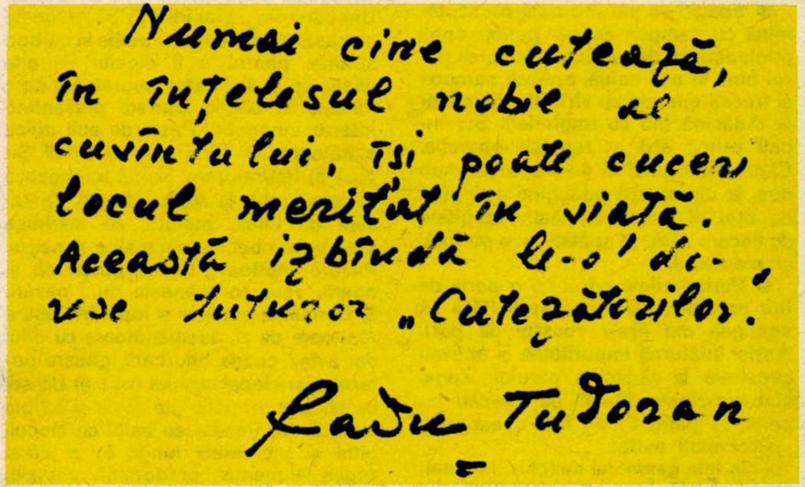

Numai cine cutează,
în înțelesul nobil al
cuvîntului, își poate cuceri
locul meritat în viață.
Această izbîndă le-o do-
resc tuturor „Cutezătorilor".

Radu Tudoran

— fragment din romanul cu același titlu —

Știu că povestea înșăilată aici va părea multora de necrezut, și le dau dreptate, dar m-am hotărît s-o las așa cum am aflat-o, ca să rămîn credincios faptelor și să nu mă mai supun fanteziei mele care mă scoate cu prea mare ușurință din toate încurcăturile.

Prevenit, cum se vede, despre cîte greutăți îți stau în față cînd pornești să reconstitui o întîmplare și să descoperi adevărul, mi-am propus să procedez cu rigoare, spre a nu se strecura nici o greșeală în cercetările mele.

Pregătirile erau înaintate, cînd într-o zi, pe cînd îmi triam iarăși informațiile, în computer a intervenit un impuls neprevăzut, o fișă în aparență neînsemnată nu fusese inseriată, și numaidecît aparatul mi-a arătat, cu coordonate clare, că locul căutat se afla în altă parte. Adevărul, încă o dată de necrezut, este că se afla foarte aproape, în centrul triunghiului alcătuit de cele trei coline, numai că nimeni n-ar fi putut să-l bănuiască, întrucît se ascundea la șaptezeci și cinci de metri de suprafața pămîntului.

Barca părea nouă, vopsită cu grijă și suporta bine valurile; fusesem cu ea în mai multe rînduri, chiar pe mare furtunoasă.

Aurelia aducea un coș cu de-ale gurii și un braț de flori cum nu mai întîlnisem niciodată; ar fi semănat cu macii, numai că aveau o culoare necunoscută, nu că ar fi fost nelimpede, sau ștearsă, dimpotrivă, era clară și luminoasă, dar neînrudită cu nici una din culorile cîte văzusem în viață sau le văzuseră alții.

— Ce flori uimitoare! am strigat, deși de obicei îmi stăpînesc exclamațiile. Spune-mi, ce culoare au, nu-mi dau seama, parcă mi se așază o perdea în față si îmi înșală ochii.

— Dar cum?! se miră Aurelia. Nu vezi? E culoarea fa major, cu un singur bemol.

Sfîrșise de mult cu învățatul culorilor, le știa pe toate cunoscute de oameni, și născocise unele noi, care nu pot fi descrise, fiindcă nu se văd, ci se simt, culori de la ger la arșiță. Le spunea după lunile anului, ianuarie, februarie, toate pînă la decembrie. Douăsprezece fiind prea puține, născocise culorile datorate miresmelor de pe cîmp și din livezi, dar acestea aveau prea multe nuanțe, osteneau simțul mirosului, care începea să confunde sulfina sau iasomia cu mătrăguna, oricîtă deosebire era între ele.

Cele mai multe culori obținea, în ultima vreme, din sunete și nu se confundau între ele, fiindcă erau puse pe note, cu bemoli și cu diezi la cheie.

Baltazar mă privea încruntat, cu o cută subțire între sprîncene. Nu știa ce vreau să spun, dar își dădea seama că făcusem o descoperire și avea încredere în mine; de cînd începusem cercetările împreună, nu greșisem niciodată, fiindcă nu mă pripeam, căutam zece mărturii unde altcineva s-ar fi mulțumit cu una și așteptam zile, cu dovezile în față, ca să-mi spun părerea definitivă. Nici el nu greșise pînă astăzi, dar se bizuia mai mult pe instinct și pe intuiție decît pe observații și calcule. De ce să mint, îl invidiam pentru însușirile acestea și regretam că n-o să le pot dobîndi niciodată, de vreme ce omul le are numai prin naștere.

Baltazar ducea două canistre cu motorină, și acum se va înțelege de ce-i lăsase Aureliei coșul cu de-ale gurii.

În coș erau merinde pe toată ziua, socoteam că nu-i dreptul nostru să ne atingem de stocul bărcii de salvare. Pentru început aveam fileu de rechin afumat, aproape la fel de bun ca batogul, necunoscut în locurile acelea, unde nu s-a auzit niciodată de morun, nisetru sau păstrugă. Icre negre am mîncat de cîteva ori și mi s-au părut destul de bune, deși aflasem că sînt făcute din materiale plastice.

Am tras barca dintre dune și am dat-o la apă, folosind o metodă ingenioasă, care nu știu dacă era invenția noastră; poate o mai aplicaseră și alții, important era că nu trebuia să ne rupem șalele și să ne risipim nădușeala pe plajă, trăgînd cinci sute de kilograme numai cu brațele.

Am luat ancora, cu o parîmă lungă, și-am aruncat-o în mare, cît s-a putut de departe. Parîma, odată întinsă, am răsucit-o de două ori pe axul elicei, apoi am pornit motorul. Barca aluneca pe nisip, lin, fără salturi și fără smucituri, de parcă ar fi mers pe roți pneumatice.

Cîteva minute mai tîrziu, țărmul rămăsese în urmă, iar barca se îndrepta spre ieșirea golfului țintind jumătatea distanței dintre cele două promontorii. Se vedea în stînga rampa de lansare, lăsată în părăsire; era în timpul cînd perturbațiile atmosferice făceau imposibilă ghidarea unei nave interspațiale. Înapoi, exact în prelungirea siajului făcut de barcă, se vedeau colina Hangiului si hanul, posomorît, lăsat parcă și el în părăsire. Clădirea aceasta, deși pusă acolo, fără nici o noimă, nu avea nimic care să atragă o privire intrigată.

Acum, pe cînd studiam cu Baltazar harta, întinsă pe capota motorului, Aurelia stătea în picioare, pe bancul de la prova, și înregistra tonurile schimbătoare ale mării. Dincolo de promontorii se vedeau valuri de un albastru mai profund decît la adăpostul uscatului, înalte și cam zbuciumate, cu creste de spumă albă. Dinspre nord se pornea un vînt rece. Părul Aureliei începu să-i fluture pe spate, ca flamura din vîrful catargului.

— Vîntul e bun să ridicăm pînza, i-am spus lui Baltazar, care adulmeca în aer. Așa putem să ajungem în jumătate de oră.

Măsurasem pe hartă; erau cinci mile. Insula trebuia să se vadă îndată ce treceam pe promontorii.

— Ce mare! exclamă Aurelia. Modulează tot timpul între fa major și mi bemol major. O, ia te uită, un diez în soare! N-am crezut că există atîtea culori pe-o apă atît de monotonă!

Primul val de larg pe care îl întîlni etrava ridică prova bărcii pînă în soare.

— Sînt trei diezi!... Dar ce văd!? E o vrajă! Veniți fuga! O grădină pe apă!

Era insula, îmi dădeam seama fiindcă știam unde se află, dar nici pe departe nu mi-o închipuiam astfel. O grădină plutitoare e prea puțin spus, o jerbă de flori, uriașă, plutind pe apă, nu dă decît o imagine slabă. Tot ce se poate numi eflorescență se concentrase acolo, în atîtea culori, că nici Aurelia n-ar fi izbutit să le definească. Ea amuțise, dealtfel, și privea fascinată.

Nu era vreme să ne extaziem, am pornit spre creastă, ținînd-o pe Aurelia între noi, de un braț și de altul; ea încă se temea să nu orbească, și cred că avea dreptate. Urcam la deal fără nici o greutate, în schimb simțeam că ochii mă lasă. Din cînd în cînd strîngeam pleoapele. Făceam cu schimbul, eu și Baltazar, și de bine, de rău am ajuns la creastă.

Insula nu era prea înaltă; să nu fi fost acoperită de flori, ar fi semănat cu niște locuri știute din altă parte, nu-mi dădeam seama de unde, pînă ce, deodată, ochii mi s-au oprit asupra uscatului.

— Iată cele trei coline! Exact cum mă așteptasem!

La patruzeci și cinci de grade în dreapta se vedea colina Hangiului, ridicîndu-se peste plajă; simetric, în stînga, era colina Boiangiului. Exact la jumătatea distanței între ele, dar departe în zare, se profila pe cer colina Brutarului. Dacă din acest vîrf al triunghiului coborai o perpendiculară pe țărmul mării, ea întîlnea a patra colină, care nu se vedea, fiind mai puțin înaltă; iar dacă o prelungeai, linia dreaptă ajungea în locul unde ne aflam, la creasta insulei înmiresmate. Triunghiul devenea un romb, semănînd cu constelația Orion, răsturnată.

Totul se confirma punct cu punct, așa că puteam merge mai departe...

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

start în vacanța MARE!

JOI, 11 IUNIE 1981,
ANUL XV (NR. 715)

24

ZIUA PIONIERILOR 1981 — împliniri și bucurii la finele unui an școlar

În acest număr:
FORUMPRES «CUTEZĂTORII» TRANSMITE!
— ATELIER 2000
— DIN ANTOLOGIA «LITERATURII PENTRU COPII»
— JOCURI, CURIOZITĂȚI
— NOUTĂȚI DIN LUMEA ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII

CADRAN POLITIC

Neîntreruptul dialog al conducătorului partidului și statului nostru, tovarășul **Nicolae Ceaușescu,** cu activul de partid, cu cadrele de conducere din economie, cu oamenii muncii, a cunoscut în acest început de vară noi momente menite să examineze modul cum sînt transpuse în viață programele de dezvoltare economică, socială, culturală elaborate de cel de-al XII-lea Congres al partidului.

● **Consfătuirea de lucru de la C.C. al P.C.R.** din 5 iunie 1981 a analizat stadiul actual de desfășurare a lucrărilor în agricultură, al pregătirii campaniei agricole de vară. De asemenea, a examinat modul cum se realizează planul în industrie, investiții, comerț exterior. În același timp, au fost dezbătute probleme privind pregătirea apropiatului Congres al consiliilor oamenilor muncii din industrie, construcții, transporturi, circulația mărfurilor și finanțe.

● **Vizita de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu în unități ale industriei constructoare de mașini din Capitală** a prilejuit o analiză profundă, la fața locului, a unor probleme privind modernizarea și diversificarea producției, întărirea disciplinei în muncă și utilizarea cît mai rațională a spațiilor de producție. Tot în **București** a avut loc o **vizită de lucru la obiective culturale și economice:** la Arenele romane din Parcul Libertății, la Ferma nr. 10 Pantelimon. Cetățenii Capitalei au exprimat tovarășului Nicolae Ceaușescu cele mai calde manifestări de dragoste și prețuire.

● **Vizita de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu în județul Olt** a exprimat cu elocvență preocuparea statornică a partidului, a secretarului său general, de a cunoaște nemijlocit munca și viața oamenilor, de a dezbate împreună cu ei obiectivele fundamentale ale înaintării noastre spre noi culmi de progrese și civilizație. La marea adunare populară din municipiul Slatina, tovarășul Nicolae Ceaușescu a ținut o importantă cuvîntare. Locuitorii județului Olt exprimîndu-și adeziunea deplină față de politica partidului, dragostea față de secretarul său general — exemplu de neobosită activitate pentru bunăstare și fericirea poporului — s-au angajat să urmeze neabătut îndemnurile secretarului general al partidului, să transpună în viață documentele celui de-al XII-lea Congres al partidului, cele mai noi orientări exprimate de către recenta Consfătuire de lucru de la C.C. al P.C.R.

ÎMPLINIRI ȘI BUCURII LA

„BANCA DE ONOARE“ a autodepășirii

Au rămas puține ore de curs din acest an școlar, dar sînt orele marelui bilanț al biruințelor voastre dobîndite de-a lungul a trei trimestre de sîrguință, de efort, de pasiune, de activă prietenie cu cartea, cu uneltele din atelier, cu instrumentarul laboratoarelor.

La rîndul său, barometrul atît de sensibil al muncii voastre — catalogul — a înregistrat pe traseul celor trei trimestre frumoasele urcușuri dobîndite prin perseverență, prin strădania de continuă autodepășire la învățătură, prin exemplară comportare. Aceste victorii ale competiției cu voi înșivă le-am consemnat și în chenarele rubricii «Banca de onoare» și, firește, se cuvine, acum, în momentele «finișului», să înscriem în rîndul performerilor autodepășirii noi cîștigători ai distincției!

Gabriel Stoica, reporterul atît de harnic al subredacției recent înființate — «Danubius» (Școala generală nr. 3, **Zimnicea**) —, ne încredințează că „distincția transmisibilă **«Banca de onoare»** a devenit țelul tuturor pionierilor din școala noastră.” În imaginea pe care ne-o transmite, surprinde momentul acordării trofeului autodepășirii colegilor săi **Liana Vișan** și **Nicolae Tane** (foto 1).

Ne scriu din orașul de pe malurile Crișului Repede — **Oradea** — elevii clasei a VII-a F, Școala generală nr. 16, unde „ca peste tot în țara muncii, în țara învățăturii" sînt pionieri harnici și dornici să se autodepășească». Aflăm din corespondența lor că au participat la acțiunea «Banca de onoare» încă din luna lansării ei — noiembrie. «Rezultatele? Sînt extraordinare. Începînd cu trimestrul I și terminînd cu ultimul — nici un **corigent!**» «Argumentul» — ilustrat — pe care ni-l trimit ei e însoțit de o surprinzătoare explicație: «ambițioasele noastre colege **Rodica Tudoran** și **Gina Pelle** (foto 2) au obținut pentru **a doua oară** această distincție!» Felicitări, pentru această performanță și le dorim ca «trimestrul-vacanță» să le aducă binemeritatele bucurii. Iată doi pionieri exemplari la învățătură și muncă patriotică — **Irina Stan** și **Dodiță Tomer** — cu care pe drept cuvînt se poate mîndri întregul detașament al clasei a V-a de la Școala generală **Hemeiuși, Bacău** (foto 3).

BANCA DE ONOARE
3

(CONTINUARE ÎN PAG. 4)

Oglinda muncii de pînă acum și prefața noilor succese!

Adunarea pionierească a detașamentului clasei a V-a C de la **Școala generală nr. 5** din Capitală s-a încheiat. Pionierii au discutat cu colegialitate, cu sinceritate și firească seriozitate întreaga activitate depusă de către fiecare de la începutul anului școlar și pînă acum, în pragul Zilei pionierului. Ei privesc cu mult interes aprecierile consemnate în fila a patra a **Carnetului de evidențiere a activității pionierului.** Bucuria și satisfacția de a fi fost harnici, buni gospodari, artiști și sportivi le luminează chipurile. Hotărîrile cu care au pășit la început de an școlar au devenit acum certitudini. Iată cîteva dintre aprecierile consemnate în fila a patra:

Andrei Rădulescu, pionier-comandant de detașament, este foarte bun la învățătură, bun organizator, inimos în realizarea angajamentului la recuperarea materialelor refolosibile, un permanent exemplu de colegialitate.

Ghizela Simion, participantă activă la toate activitățile desfășurate în cadrul Festivalului național «Cîntarea României», s-a evidențiat la sesiunea de referate în cadrul Cercului de ecologie al școlii.

Nicolae Macarie este «sufletul» multor activități pionierești. Din momentul solemn al semnării Legămîntului în Carnetul de evidențiere a activității pionierului, catalogul clasei a V-a C a înregistrat în dreptul numelui său note din cele mai mari. Și tot de atunci impresionează prin comportarea sa bună.

Aprecierile primite de către copii în Carnetul de evidențiere a activității pionierului constituie dovada frumoaselor calități ale purtătorilor cravatelor roșii cu tricolor, a preocupării lor permanente de a învăța, a munci și a se comporta cît mai bine, de a se pregăti temeinic pentru viață.

Calendar eroic

11 IUNIE 1948 — MOMENTUL NAȚIONALIZĂRII PRINCIPALELOR MIJLOACE DE PRODUCȚIE, AL TRECERII LOR ÎN STĂPÎNIREA CLASEI MUNCITOARE, A POPORULUI

Industria românească de azi cuprinde peste 35% din ***totalul*** *populației ocupate — față de 30,6% în 1975 și 19,2% în 1969. Muncitorul devine din ce în ce mai mult — odată cu modernizarea întregii economii: industrie, agricultură, transporturi etc. — principalul reprezentant al noțiunii de om al muncii. Odată cu mărirea producției de utilaje, de bunuri de consum, industria socialistă produce un nou climat uman, o nouă morală centrată pe calitățile de revoluționar și om al muncii, al comunistului. Creșterea nivelului de trai al întregului popor, opera muncii tuturor, contribuția esențială a industriei noastre — are loc în condițiile organizării și conducerii ei științifice, realizată de către partid. Documentele celui de-al XII-lea Congres al partidului, în concordanță cu interesele întregului popor, au trasat liniile accentuării caracterului* modern *și* dinamic *al industriei noastre, prin: lărgirea bazei proprii de materii prime, creșterea bazei energetice, creșterea prioritară a ramurilor de prelucrare avansată etc. În toate aceste direcții — ca și în celelalte domenii ale activității sociale — cerința creșterii calității se instituie ca dominantă.*

Semnificațiile actului de la 11 Iunie 1948, rodind in chipul nou al industriei României Socialiste, al întregii sale economii, așteaptă generoase împliniri în destinul fiecărui licean de azi pe a cărui uniformă stă scris: «Liceul industrial...».

Chipul României socialiste este an de an tot mai înfloritor; în emblemele multor județe ale țării — altădată copleșite de simbolurile îndeletnicirilor agrare — astăzi stau la loc de cinste și simbolurile industriei. Actul revoluționar de la 11 Iunie 1948 — naționalizarea principalelor mijloace de producție — a însemnat instaurarea stăpînirii poporului asupra avuției țării. Devenit proprietar-beneficiar al muncii sale, poporul român a adăugat la tradiționala-i hărnicie și dragoste de muncă un țel. Un țel cu atît mai îndrăzneț, cu cît e al tuturor; bunăstarea, pacea, comunismul.

Harnicii pionieri din Ocna Sibiului, **județul Sibiu, pe care vi-i prezentăm în imagine, aparțin uneia dintre numeroasele unități din țară, care pînă la această oră și-au depășit angajamentul de muncă patriotică.**

FINELE UNUI AN ŞCOLAR

MEDIA ZECE LA... ATELIER!

S-a vorbit — şi nu de ieri, de azi — despre o inteligenţă a mîinilor. Un mare psiholog român, Nicolae Vaschide a scris o întreagă lucrare dedicată mîinii omeneşti, înaltelor ei virtuţi.

Sigur că în atelier nu se lucrează doar cu mîinile — dar la fel de sigur este că toată contribuţia minţii capătă viaţă aici numai sub chipul acelui produs tehnic care, în ultimă instanţă, este opera mîinii, a mîinii inteligente.

Flavius Ivan (clasa a VI-a) execută acum un simplu filet — dacă te uiţi la bucăţica de metal împodobită la un capăt cu nişte şănţuleţe. Are în faţa lui un dosar pe care scrie: «Documentaţie». Pentru că — ei, da, — obiectele tehnice nu sînt ceea ce par la libera vedere, ci ceea ce «se vede» în documentaţia lor. Iar Flavius nu e un bricoleur care se distrează în timpul său liber, ci **un şcolar care îşi îndeplineşte sarcinile,** prevăzute în catalog cu o coloniţă în care scrie: «Lucrări practice»: În limbajul muncii şcolare, Flavius **repetă lecţia** sau **îşi face tema** pentru acasă, iar domeniul în care se pregăteşte se cheamă lăcătuşărie.

La clasa a VII-a, în trimestrele din urmă (II şi III), în cadrul atelierului şcolar s-a făcut electrotehnică. Programa prevede ca la sfîrşitul trimestrului al III-lea elevul să prezinte o lucrare care să exprime un «montaj simplu cu două tranzistoare». Montajul însă nu e atît de simplu: el presupune cunoştinţe serioase despre conductoare şi trasee. Din nou deci, documentaţie. Dar din nou şi inteligenţa mîinii. Pentru că iată care ar fi fazele bobinării unui transformator — sarcină cuprinsă în amintitul circuit: calcul, executarea propriu-zisă, controlul şi punerea în funcţiune. La fel pentru fete, în atelierul de croitorie: alegerea modelului, trasarea tiparului, croirea şi executarea. Dacă ai calculat bine numărul de spire, însă le-ai bobinat greşit, transformatorul se arde ca şi cum... ai fi calculat greşit, dar ai bobinat corect! La fel şi în atelierul fetelor; «Un tipar bun şi o croială corectă trebuie neapărat împlinite de-o realizare practică pe măsură pentru ca rochia sau bluza să fie aşa cum le doreşti» — ne asigură Anca Mateescu. Pentru ca — spunem noi — expoziţia organizată la sfîrşitul anului şcolar să fie o convingătoare paradă de zece!

...Şi astfel, după ce Dima Tudor, Popa Viorel, Tigău Radu sau Brănici Mihai au calculat cu atenţie, au făcut 2 750 de spire, au realizat contactele, au făcut carcasa, au vopsit-o, vine ziua cînd aparatul prevăzut ca sarcină şcolară obligatorie trebuie încercat: merge sau nu merge? «În momentul acela — spune profesorul maistru Ludovic Boloni — nici o inimă nu mai bătea în atelier».

...Dar noi înţelegem că, de fapt, numai bătaia lor se auzea: înţelegem că nimeni în acel moment nu mai privea aparatul respectiv, munca lor, ca pe o simplă obligaţie şcolară: intrase în joc emoţia, frumoasa emoţie de-a crea; de-a crea cu mîna ceea ce ai proiectat cu mintea. Acea emoţie care i-a făcut pe mulţi dintre şcolarii şi pionierii Scolii generale nr. 25 din Ploieşti, ca Andronache Adrian. Mihalcea Daniel sau Jercan Ionuţ, să transforme atelierul, locul de desfăşurare al orei «Lucrări practice» prevăzută în catalogul lor, într-un laborator al neodihnei şi îndrăznelii. Unul îşi face singur semnalizator la bicicletă, altul o orgă de lumini, altul un ciocan de lipit. Şi în felul acesta media zece scrisă cu roşu în catalog la sfîrşitul anului şcolar, constituie nu semnul închiderii unei coperţi de manual, ci simbolul unei deschideri: spre vacanţă, spre tehnică, spre creaţie.

Ilie Traian

1

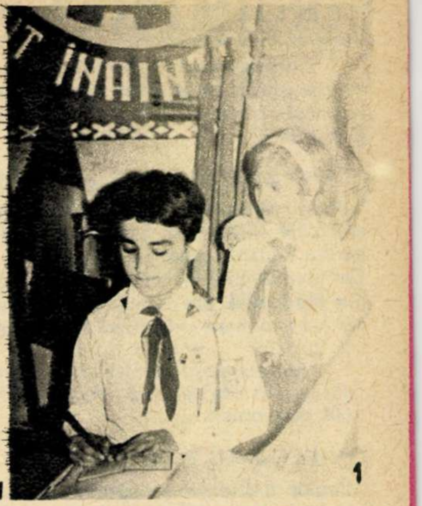

2

«VOI ÎNVĂŢA ŞI VOI MUNCI PENTRU A DEVENI FIU DE NĂDEJDE AL PATRIEI MELE...»

Clipe emoţionante, clipe solemne, de profundă angajare patriotică şi revoluţionară: rostirea şi semnarea Legămîntului pionierului. Ele vor rămîne de neuitat şi pentru pionierii din detaşamentul clasei a V-a A de la Şcoala generală **Albeşti, Mureş,** *care au trăit această mare bucurie în anul şcolar pe care îl încheie acum (foto 1).*

La **Arad,** *momentul solemn al rostirii şi semnării Legămîntului pionierului de către pionierii clasei a V-a E de la Şcoala generală nr. 13 a avut loc în impresionanta ambianţă de la Muzeul judeţean (foto 2).*

EDITIA A IV-A A FESTIVALULUI CÎNTECULUI PENTRU SOIMII PATRIEI, PIONIERI ŞI SCOLARI

Mărturisesc că nu am mai luat premiul I din clasele elementare. Dar, profund onorată de aprecierea juriului, bucuria mea cea mare e că mă pot adresa copiilor şi prin muzică, nu numai prin cuvinte, muzica fiind, de cîţiva ani încoace, preocuparea mea de căpetenie. Iată deci că, deşi în mare parte uneltele mele s-au schimbat, sufletul meu a rămas acelaşi — şi faptul de a mă putea exprima «pe mai multe voci» nu face decît să-mi sporească setea de lucru şi sentimentul de răspundere.

Deşi nu voi înceta să scriu cărţi, sper ca toţi acei care m-au citit să mă regăsească şi să mă recunoască în cîntec.

Nina Cassian

DESPRE CÎNTECUL PENTRU COPII

Preşedintele Uniunii Compozitorilor şi muzicologilor, prof. univ. dr. **Petre Brâncuşi,** care a condus lucrările juriului pentru decernarea premiilor din cadrul Festivalului cîntecului pentru pionieri şi şoimii patriei, a avut amabilitatea să răspundă la întrebările noastre.

— Ce părere aveţi despre lucrările premiate în această ediţie?

— Prezenta ediţie a concursului de cîntece pentru copii s-a bucurat de o largă participare. În concurs s-au pre-

(CONTINUARE ÎN PAG. 9)

FORUMPRES «CUTEZĂTORII» TRANSMITE:

Corespondenţii din întreaga ţară ne informează că unităţile pionereşti şi-au desemnat delegaţii la forumurile judeţene ● Stop ● Pionierii i-au învestit cu mesajul lor pe cei mai buni dintre colegi ● Stop ● Pentru dezbaterile şi schimburile de experienţă din cadrul forumurilor, membrii Organizaţiei au făcut numeroase propuneri.

CONSTĂNŢENII SÎNT NERĂBDĂTORI...

...să se întîlnească în tabăra care le va da prilejul raportării frumoaselor lor realizări pe planul învăţăturii, ca şi în cel al activităţii pionereşti. Simona Burucel, de pildă, din comuna **Castelu,** va povesti despre felul în care s-au organizat pentru a planta arbori şi arbuşti, pomi fructiferi în întreaga comună. «Pe la noi trece şoseaua Constanţa—Medgidia—Cernavodă. Să-i facem pe trecători să zică: «Ce frumoasă comună!» Şi Aida Gheorghiu, de la **Şcoala generală nr. 7 din Medgidia,** are o mulţime de lucruri de împărtăşit. Cei 5 000 de pionieri din oraş au participat la activităţi patriotice, dar cel mai mare entuziasm l-au dovedit, cum era şi firesc, la construcţia modernului complex sportiv pionieresc, care a şi fost dat în folosinţă.

Cum au reuşit harnicii şcolari din comuna **Valu lui Traian** să aibă realizări şi în pregătirea şcolară şi în cea culturală, ca şi în cea sportivă? Acestei întrebări o să-i dea răspuns la forumul judeţean, Gheorghe Ciortan, delegat al celor 1 000 de pionieri.

TIMIŞENII AU PLANURI...

...bogate şi diverse de organizare a vacanţei, de îmbogăţire a activităţilor pionereşti pentru anul viitor. Delegaţii propuşi în adunările de unitate, pe baza experienţei trecute, vin cu interesante propuneri, neapărat bazate pe situaţii concrete. Luminiţa Balcu din comuna **Gătaia** va face cunoscută experienţa pionierilor din şcoala ei în activitatea de creştere a viermilor de mătase (care nu-i un lucru atît de simplu, mai ales cînd este vorba de cantităţi mari, aşa cum este în cazul lor), care le aduce an de an frumoase satisfacţii şi serioase venituri băneşti.

Valeriu Cedică de la Şcoala generală nr. 22 din **Timişoara** are «învoire» de la tovarăşii lui să dezvăluie şi celorlalţi «secretul» obţinerii promovabilităţii de 100%. «Secret» pe care îl deţine, de fapt, şi pioniera delegată de la Şcoala generală nr. 1 din Jimbolia, Heike Heinika...

GĂLĂŢENII SE MENŢIN ÎN CONTINUARE...

...printre fruntaşii în gospodărirea şi înfrumuseţarea şcolilor, a comunelor şi oraşelor în care locuiesc; se dovedesc buni legumicultori şi pomicultori. Ionica Ivan, din frumoasa comună **Pechea,** va merge la Forumul judeţean cu valoroasa experienţă a colegilor ei care şi-au îndeplinit angajamentul de muncă patriotică pe 1981, acum, la jumătatea anului. Un bilanţ la fel de îmbucurător, de data aceasta pe planul învăţăturii, îl va putea anunţa şi Beatrice Totolici, pionieră la Şcoala generală nr. 24 din **Galaţi:** sută la sută promovabilitate!

La Şcoala generală nr. 5 din Tecuci, pionierii au hotărît să-i reprezinte Ionela Burlacu, dintr-a opta. De ce? Pentru că ea, fiind mai mare, va putea împărtăşi cu succes experienţa lor valoroasă privind orientarea profesională.

BIHORENII SE PREGĂTESC INTENS...

...ca după un an de şcoală rodnic, să organizeze şi o vacanţă la fel de rodnică. De data aceasta, notele şi le vor da singuri. La felul cum îşi vor desfăşura activităţile în satele de vacanţă, în expediţii, în taberele de muncă patriotică. La Forumul judeţean, pionierii din **Salonta** au ales-o ca delegată pe Erica Precup, comandanta unităţii. Ea va avea lucruri deosebit de interesante de împărtăşit, privind organizarea taberei lor de vacanţă de la **Tinca,** în care vin pe rînd toţi copiii şi unde întreaga activitate se desfăşoară prin autogospodărire.

În comuna pasionaţilor constructori de aeromodele — **Valea lui Mihai** — pionierii s-au gîndit să-l delege pentru Forumul judeţean pe Szabo Attila. Nu numai pentru că este un pionier foarte activ, dar şi pentru faptul că a participat cu multă însufleţire la activitatea inedită, ştiinţifică, de alcătuire a «Hărţii privind înflorirea pomilor pe întreg teritoriul ţării».

În numerele viitoare, «Forumpres Cutezătorii» vă va ţine la curent cu lucrările forumurilor judeţene.

„TOT ÎNAINTE!“ în plină desfăşurare

Generosul mesaj al amplei acţiuni pionereşti **«Tot înainte!»**, *dedicată împlinirii celor 60 de ani de luptă glorioasă a Partidului Comunist Român, mobilizează, în aceste zile, mii şi mii de copii de pe tot cuprinsul patriei. Înscriindu-şi acţiunile în cadrul* **fazei pe localitate,** *aflată în plină desfăşurare, ei dau o nouă expresie dragostei şi recunoştinţei lor faţă de partid, faţă de patria socialistă.*

Suita manifestărilor şi activităţilor înscrise sub genericul amplei acţiuni pionereşti se arată tot mai bogată, tot mai diversă, astfel încît, acum, în preajma încheierii celei de-a doua etape a ei, pionierii participanţi să se prezinte cu un bilanţ cît mai semnificativ.

La faza orăşenească a acţiunii «Tot înainte!» din Cîmpulung — Argeş au participat 53 de detaşamente din cele şapte şcoli generale din localitate. Sînt detaşamente cu rezultate dintre cele mai bune la învăţătură, în realizarea angajamentului la munca patriotică şi a programului de acţiuni politico-educative dedicate celor 60 de ani de la făurirea partidului.

În cadrul acestei ample acţiuni, pionierii au participat la desfăşurarea unui complex program de manifestări cultu-

„BANCA DE ONOARE“ a autodepăşirii

(URMARE DIN PAG. 2)

Colectivul clasei a V-a C, de la Şcoala generală nr. 2, **Mangalia,** ne trimite portretele noilor cîştigătoare ale distincţiei: **Cristina Liliana Ion** şi **Sanda Ostahie, Monica Ludoşanu** şi **Daniela Iancu, Carmen Sas** şi **Mirela Costandache.**

Fără îndoială că acum, la ora marelui bilanţ, gîndul vostru se îndreaptă plin de mulţumire către dascălii voştri — învăţători şi profesori — care v-au ajutat să vă sporiţi cu încă un an zestrea de lumină a cunoaşterii, a învăţăturii.

Tuturor, dragi prieteni, felicitări şi multe bucurii pe itinerarele... trimestrului fără cataloage — vacanţa mare!

CRISTINA ION

SANDA OSTAHIE

MONICA LUDOŞANU

DANIELA IANCU

CARMEN SAS

MIRELA COSTANDACHE

ral-artistice, sportiv-turistice și de pregătire în vederea apărării patriei. Dintre ele amintim programul artistic «**Sub soarele libertății ne trăim copilăria**», susținut de formațiile pionierești cîștigătoare la faza județeană și republicană a Festivalului național «Cîntarea României», concursul de desene pe asfalt «**Culorile viitorului**» și concursul «**Pentru patrie**» constînd în demonstrații aplicative și de orientare turistică. Ordinul de acțiune a mai cuprins un concurs «Cine știe, cîștigă» cu tema «**File din istoria P.C.R.**», expoziția de creație tehnico-științifică «**Atelier 2000**» și un pitoresc festival al dansului, cîntecului și portului popular.

Hărnicia pionierească este mereu prezentă, copiii cinstind prin frumoase fapte de muncă glorioasa aniversare a partidului. Din localitatea ieșeană **Muncelul de Sus** *am aflat că detașamentele pionierești de aici au plantat în Lunca Siretului 2 500 de plopi. Asemenea unor harnice albine, ei participă în prezent la curățenia și amenajarea taberei școlare aflată în raza localității, ce-și va deschide în curînd porțile pentru a-și primi oaspeții în vacanța de vară.*

Și în cadrul fazei pe localitate, un loc important îl ocupă acțiunile dedicate cunoașterii trecutului de luptă al partidului, cunoașterii aprofundate a istoriei Partidului Comunist Român prin vizite la muzee și locuri istorice. Printre sutele de pionieri care s-au oprit îndelung în fața documentelor aflate în sălile Muzeului de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România s-au aflat de curînd și pionierii din **Perieți, Ialomița**. *În aceeași zi, colegii lor din* **Valea Ciorii** *au realizat o excursie tematică la Muzeul Doftana.*

«Visuri împlinite sub flamura partidului» *a fost genericul ce a reunit un buchet de manifestări ale pionierilor din municipiul* **Făgăraș**, *județul* **Brașov.** *Cu entuziasmul ce le este caracteristic, ei au participat la un marș pionieresc, urmat de demonstrații tehnico aplicative și un montaj muzical-coregrafic.*

Cu energia lor mereu proaspătă, participanții la cea de-a doua etapă a marii acțiuni «Tot înainte!» din toate localitățile patriei aduc, în aceste luminoase zile de început de vară, omagiul lor fierbinte Partidului Comunist Român, secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, manifestîndu-și recunoștința pentru copilăria fericită pe care o trăiesc, angajîndu-se pionierește că prin faptele lor vor merge «Tot înainte!»

* * *

TREPTE SPRE MATURITATE

Ne-am aflat nu de mult printre elevii clasei a VIII-a B, de la Liceul «Vasile Roaită» din Rm. Vîlcea. Întîlnirea noastră a fost însă precedată de un eveniment ai cărui eroi — cinci la număr — trăiau cu aceeași intensitate — după propria lor mărturisire — emoțiile momentului petrecut recent. În urmă cu o săptămînă Carmen Nițu, Manuela Ionescu, Adriana Năstoiu, Irene Ionescu și Florin Filip au fost primiți în organizația U.T.C.

Justificate emoții, duble emoții, după cum recunoaște și acum Carmen Nițu:

«Am simțit cum mă copleșește emoția atunci cînd m-am aflat în fața a 30 de uteciști din clasa a IX-a, care urmau să analizeze munca mea de pînă acum, să decidă primirea în organizația U.T.C. Trăiam duble emoții generate de despărțirea de frumoasa vîrstă a pionieriei și de pasul spre o nouă treaptă a devenirii comuniste, care incumbă sporite îndatoriri, o mai mare maturitate în felul de a gîndi și acționa pentru îndeplinirea unor sarcini proprii acestei noi organizații. Fiindcă nu poți spune că iată din acest moment îmi dezleg cravata și devin utecistă. Prea multe amintiri mă leagă de cravata mea — păstrez și-acum prima cravată roșie cu tricolor —, nu pot uita clipa solemnă a semnării Legămîntului, activitățile, concursurile, forumurile pionierești, taberele naționale sau internaționale în care am legat atîtea prietenii cu copii de vîrsta mea. Da, trăim un mare eveniment din viața mea. Am avut chiar o mică ezitare cînd mi s-a adresat prima întrebare. Nu pentru că n-aș fi știut să răspund, ci pentru că voiam să dovedesc nu numai că cunosc foarte bine Statutul U.T.C., ci că-l înțeleg, că exprim cu convingere, cu ardoare dorința mea de a intra în rîndurile organizației revoluționare — Uniunea Tineretului Comunist. Simțindu-i alături pe colegii mai mari cu care desfășurasem multe activități în comun, mi-a revenit curajul. Acest moment coincide însă și cu o nouă treaptă școlară, alegerea unui liceu de profil în care va începe practic pregătirea mea profesională.»

Un alt interlocutor, de data aceasta de la Școala generală nr. 86 din Capitală — Vlad Luță (cl. a VIII-a A) —, ne-a mărturisit că, pregătindu-se pentru intrarea în U.T.C., a reflectat mai profund ca oricînd la însușirile unui tînăr revoluționar. «Am citit de curînd despre procesul de la Brașov, proces intentat acum 45 de ani celor 26 de uteciști printre care se afla tînărul revoluționar Nicolae Ceaușescu. Am 14 ani, vîrsta la care tovarășul Nicolae Ceaușescu a început să militeze în rîndurile mișcării muncitorești. Mai apoi arestat și judecat în mai multe rînduri, a dat dovadă de un extraordinar curaj, de un patos revoluționar care a uimit pînă și pe anchetatorii săi. Azi, cînd tînăra generație beneficiază de minunate condiții de muncă și învățătură, ne e mereu vie pilda de curaj, de bărbăție și dîrzenie a tînărului revoluționar comunist Nicolae Ceaușescu, exemplul său ne înflăcărează inimile.»

Roadele hărniciei

La redacție sosesc zilnic tot mai multe vești despre faptele de muncă, de hărnicie ale pionierilor. Uniți printr-o voință unanimă de a-și realiza angajamentul lor de muncă patriotică în procent, de data aceasta, de 80 la sută pînă la sfîrșitul anului școlar, pionierii raportează cu mîndrie succesele obținute. Cu buchetele bogate ale faptelor de muncă, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor întîmpină astfel apropiata lor sărbătoare — **Ziua pionierilor.**

Mîini harnice repun în circuitul economic materiale refolosibile

Datorită hărniciei, priceperii gospodărești, inițiativei de care au dat dovadă, pionierii de la **Școala generală Glodeanu-Sărat — Buzău** *au predat 2 000 kg de polietilenă. Copiii piteșteni au inițiat o acțiune intitulată «Pionierii în ajutorul pădurii», colectînd însemnate cantități de hîrtie refolosibilă: s-au evidențiat unitățile școlilor generale* **nr. 12** *(au predat 5 000 kg maculatură),* **nr. 6, nr. 15, nr. 17,** *precum și alte unități din municipiu. Pionierii de la* **Școala generală nr. 2** *din Zimnicea, și-au realizat în întregime obiectivele propuse în angajament, printre care predarea de către fiecare pionier a unei cantități de 1,5 kg polietilenă, 5 kg plante medicinale, 12 kg materiale textile, iar la nivelul unității, 10 kg materiale refolosibile din plută și 80 kg gogoși de mătase. «Am reușit să valorificăm cantități însemnate de materiale refolosibile printr-o activitate bine organizată, în care am antrenat și pe unii locuitori ai orașului. Grupe de pionieri au mers la domiciliul acestora, le-au înmînat scrisori prin care cetățenii erau rugați să strîngă ceea ce nu le era necesar în gospodărie, urmînd ca la o dată stabilită copiii să se prezinte pentru a ridica aceste materiale. Firește, o asemenea colaborare a convenit mult și gospodinelor — ne scrie Elena Tane, pionier-comandant de unitate. (Publicăm alăturat și o imagine foto semnificativă din setul primit de la aceeași școală (foto 1).*

1

Un marș... al procentelor: sută la sută și chiar mai mult!

Remarcabile succese au obținut multe unități pionierești din țară care și-au îndeplinit în proporție de sută la sută angajamentul la munca patriotică, și chiar l-au depășit. Sub mențiunea «Cinste lor», de la consiliile județene am primit numele unor astfel de unități de pionieri fruntașe. În județul **Satu Mare,** *pionierii din localitățile* **Tășnad, Ardud Berveni, Căuaș, Ghenci, Culciu Mare, Cărășeu.** *În județul* **Sibiu: Amnaș, Avrig, Ocna Sibiu, Cisnădie nr. 1** *(foto 2). În județul* **Mureș:** *pionierii din comuna* **Papiu Ilarian** *au îndeplinit și au depășit angajamentul cu 124 la sută; În județul* **Buzău:** *pionierii au* **depășit de cinci ori** *planul la colectarea florilor uscate de castan, predînd recent 500 kg; de asemenea, printre unitățile fruntașe se află pionierii din localitatea* **Cozuni,** *care au raportat cu mîndrie îndeplinirea angajamentului lor pe întreg anul 1981.*

Faptele vorbesc

La închiderea ediției, oferim cititorilor o veste semnificativă, transmisă de pioniera Camelia Răileanu: de la **Școala generală nr. 1 din Doaga, comuna Garoafa, județul Vrancea,** *care ne confirmă că în efortul autodepășirii faptele vorbesc: Citām: «...Unitatea noastră de pionieri a raportat în luna mai a.c. îndeplinirea angajamentului de muncă patriotică în proporție de 162,5 la sută, față de 150 la sută (cît ne angajasem la începutul anului). Foarte mulți pionieri au realizat angajamentul lor de muncă patriotică în proporție de 200 la sută. După cum ne-am dat seama, prin aceste fapte am reușit să ne dovedim nouă înșine cît putem să ne autodepășim, în ce măsură sîntem capabili să ne întrecem cu noi înșine».*

Sînt fapte cu care cutezătorii se mîndresc, întîmpinînd sărbătorește o zi minunată, Ziua pionierilor. Felicitări tuturor!

Pagini redactate de:
E. Mănescu, M. Micu, I. Pița,
E. Roșca

SUB SEMNUL MUNCII, AL INVENTIVITĂȚII

Pentru cei mai tineri inventatori — purtătorii cravatelor roșii cu tricolor —, sfîrșitul anului școlar și începutul vacanței de vară vor marca un eveniment deosebit: finalizarea concursurilor de creație tehnico-științifică «Start spre viitor» și de anticipație «Atelier 2000». Etapa județeană, în cadrul căreia vor fi selecționate cele mai bune creații, se va desfășura în perioada 10—21 iunie, urmînd ca lucrările premiate să participe, în prima decadă a lunii iulie, la expoziția republicană care se va organiza la București.

În așteptarea confruntării cu exigențele specialiștilor, tinerii creatori din județul Dîmbovita dau ultimul retuș lucrărilor cu care se vor prezenta la concurs. Dintre acestea atrag atenția **Umidometrul și Orașul pionierilor în anul 2000**. Primul dintre ele, așa cum o indică, dealtfel, și denumirea lui, a fost conceput pentru a fi utilizat la măsurarea umidității solului, element important în procesul de germinare a semințelor și în primele săptămîni de creștere a plantelor. Aparatul, bazat pe schema unui ohmmetru, cuprinde și un circuit electric de avertizare sonoră pentru cazul în care umiditatea solului scade sub 10%. El a fost realizat de pionierii **Silviu Romașcu** și **Constantin Nica** de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Tîrgoviște, îndrumător — tovarășul Grigore Petrovici.

Un colectiv de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Pucioasa ne oferă viziunea îndrăzneață a unui oraș al pionierilor în anul 2000, în care sursele de energie nepoluantă vor fi utilizate prioritar. Astfel, orașul imaginat de **Ovidiu Florin, Daniel Nicolaescu, Florin Dinu, Daniela Neculă** și **Adrian Sfîrlează**, sub îndrumarea tovarășilor Dumitru Diaconescu și Mircea Chira, va avea o centrală electrică eoliană, multiple captatoare solare și nenumărate sonde geotermale. O centrală de microunde va permite legătura cu sateliții artificiali, dar și cu celelalte planete, iar o stație de dirijare hidrologică va furniza apa necesară întregului complex. Peste tot lumina naturală va pătrunde prin pereți din fibre de sticlă, care asigură în plus și o bună izolare termică.

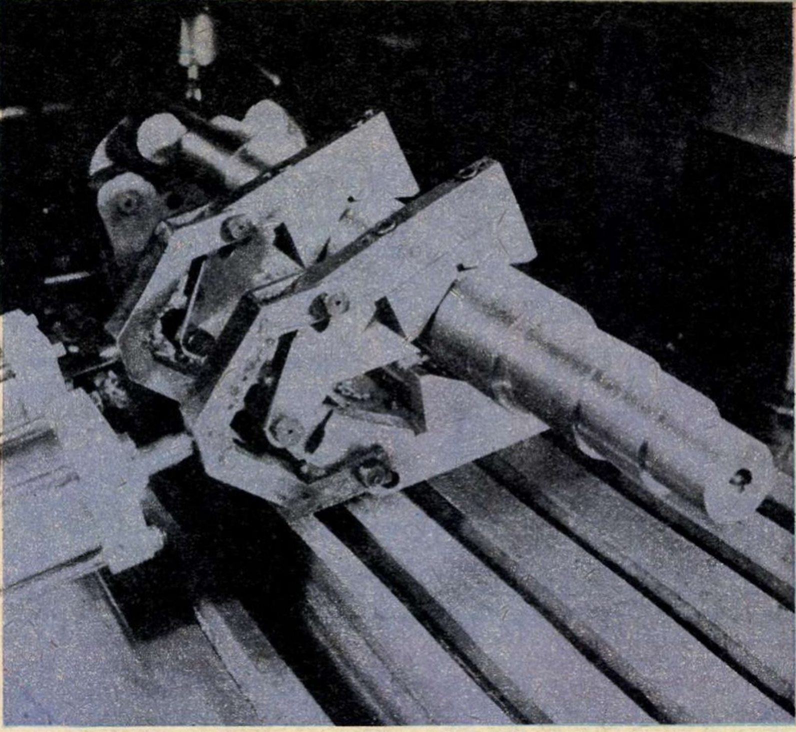

O PREMIERĂ INDUSTRIALĂ ROMANEASCĂ:

ROBOTUL INDUSTRIAL

Fermecător personaj de roman fantastic, robotul va ocupa un loc de frunte în tehnologiile viitorului. Dar încă de pe acum el se afirmă ca un excelent tovarăș de muncă al omului.

O confirmare din cele mai convingătoare a perspectivelor pe care le deschide pătrunderea în circuitul producției a acestui nou personaj s-a produs odată cu intrarea în probe tehnologice la Întreprinderea timișoreană «Electromotor» a primului robot industrial de producție românească: REMT-1. El a fost realizat de un colectiv coordonat de Facultățile de mecanică și electrotehnică ale Politehnicii din Timișoara, format din cadre didactice, studenți, specialiști din producție.

REMT-1 are capacitatea de a se deplasa orizontal și vertical, de a pivota, de a-și întinde și a-și răsuci brațul, în care poate să transporte piese de 50 kg. El poate fi programat și reprogramat pentru variate procese productive.

Robotul produs la Timișoara «știe» să facă mai multe operații. El ia din depozitul de semifabricate un arbore nefinisat, îl montează într-un strung de copiat, în care treptele de diferite mărimi ale arborelui sînt aduse la diametrele cerute de proiect. După această operație, REMT-1 predă arborele unei freze, care îi face un canal de pană, apoi alteia, care frezează un al doilea canal de acest fel. În final, arborele este predat depozitului de piese finite. De-a lungul acestor operații executate cu maximă precizie, robotul a înlocuit munca grea a șase oameni în fiecare schimb. Aceștia sînt așteptați în alte sectoare ale întreprinderii.

Creatorii lui REMT-1 se prepară pentru a pune la punct, în perspectivă, o linie de fabricare în serie a roboților de acest fel. Nu peste mult, «frații» lui REMT-1 își vor demonstra calitățile și în alte întreprinderi din patria noastră.

PETROL

ÎN VÎRSTĂ DE.. O ORĂ

Procesul de formare a petrolului natural din pădurile fosile ale carboniferului este binecunoscut cutezătorilor. Dintre condițiile amintite în manual, una este cea care face ca petrolul să devină un bun neprețuit: factorul timp. Omenirea nu-și poate permite să aștepte 200 de milioane de ani formarea de noi zăcăminte petrolifere.

Dar este oare această condiție, a timpului, de nedepășit? Încă în 1920, un chimist german a încercat să obțină petrol dintr-un amestec de rumeguș fin cu huilă antracenă aflat sub presiune. Procedeul s-a dovedit atunci foarte costisitor și nu a depășit niciodată faza de laborator.

Reluînd procedeul și regîndindu-l, inginerii americani au pus la punct un procedeu mai simplu și mai ieftin. In această variantă, sfărîmăturile de lemn amestecate cu apă și acid sulfuric în proporții bine testate dau un produs care, încălzit vreme de 45 de minute la 180°C, face ca fragmentele de lemn să se descompună, formînd o pastă. Aceasta este trimisă într-un reactor în care, la o presiune de 200 de atmosfere, acționează un amestec de gaze reductoare (oxid de carbon și hidrogen). Temperatura crește pînă la 360°C. Reacția se desfășoară în 20 de minute, la capătul cărora, din cele 46,36 kg de lemn introduse la începutul ciclului, se obțin 2,56 litri de petrol.

Bilanțul energetic al ciclului se dovedește foarte pozitiv: consumîndu-se echivalentul a 1/3 barili de petrol, se obține 1 baril de «petrol de lemn».

Pe măsură ce este pus la punct, procedeul se ieftinește. El se situează astăzi în preajma prețului petrolului de pe piața mondială. Iar căutările continuă.

Încercarea de a comprima la durata unei singure ore cei 200 de milioane de ani ai formării petrolului promite omenirii în deceniile viitoare o nouă sursă de energie.

Formarea naturală a pe olului: 200 de milioane de ani.

CEA MAI MARE

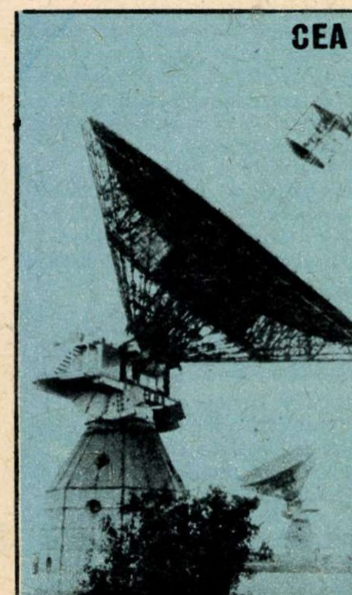

Deși, în comparație cu Pămîntul, Soarele este un uriaș, astrul zilei nu ocupă în ierarhia giganților stelari decît un loc modest. Pînă nu de mult campion al spațiului era steaua catalogată HD 698, al cărei record era de 113 mase solare. De curînd însă s-a descoperit că steaua R 136a, din Norul lui Magellan, are o greutate corespunzînd cu circa 3 500 de mase solare. Noul campion pare a fi cel mai luminos astru cunoscut. Temperatura la suprafața lui se apropie de 60 000°C, iar energia emisă de el o echivalează de 150 de milioane de ori pe cea iradiată de Soare.

Astronomii se întreabă dacă avem de-a face cu un corp ceresc stabil. Observațiile par să indice o importantă pierdere de masă datorată «vîntului stelar», care «bate» cu 12 milioane km/h. Mistuindu-se în ritmul acesta, consideră specialiștii, steaua R 136a nu va rezista mai mult de un milion de ani...

— MIHĂIȚĂ!
— ÎMI PARE BINE DE CUNOȘTINȚĂ, R 136a...
CUTEZĂTORII

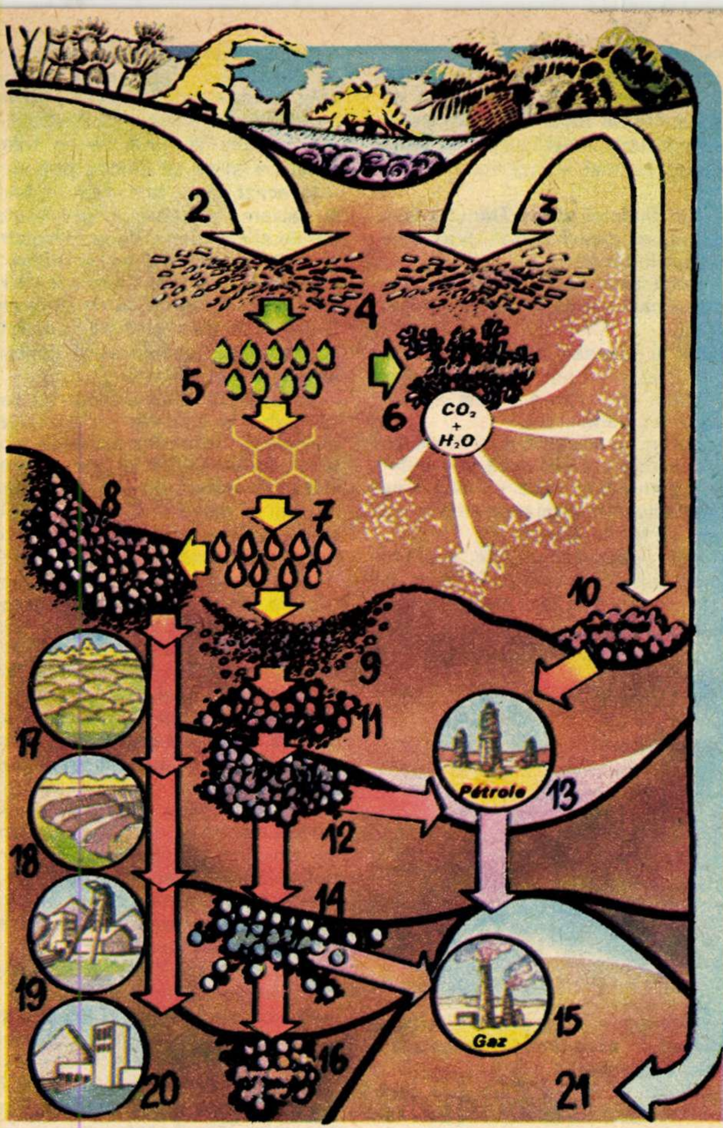

1) Materie vie. 2) Proteine. Glucide. 3) Lipide. Hidrocarburi. 4) Degradare microbiologică. 5) Acizi aminici. Zaharuri simple. 6) Mineralizare. 7) Acizi fulvici. Acizi umezi. 8) Acumulare masivă. 9) Stare dispersată. 10) Fosile geochimice. 11) Kerosen. 12) Degradare termică. 13) Petrol. 14) Cracare. 15) Gaz. 16) Kerosen rezidual. 17) Turbă. 18) Lignit. 19) Huilă. 20) Antracit. 21) 200 de milioane de ani.

Formarea artificială a petrolului: o oră.

1) Rumegus de lemn 46,36 kg. 2) Acid sulfuric 80 g. 3) Apă 152 l. 4) Amestecare. 5) Reactor. 6) 2,56 l petrol. 7) 1 oră.

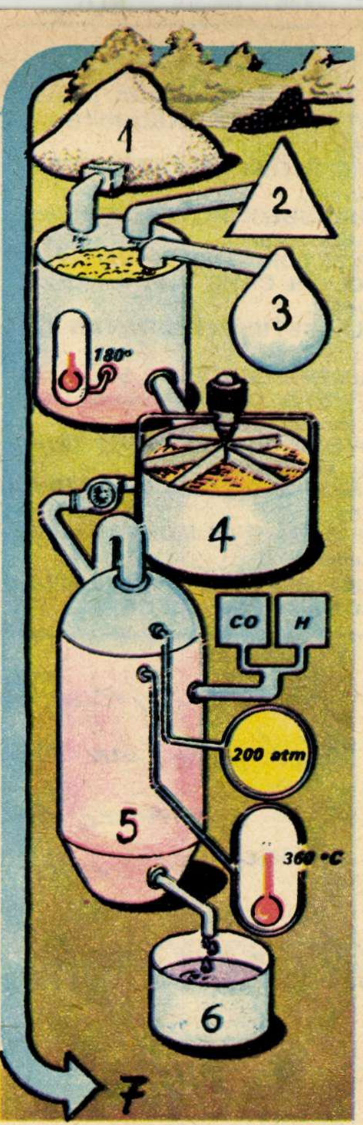

PROIECTE CUTEZĂTOARE

CENTENARUL UNUI TUNEL

În iulie 1881, o companie engleză efectua sondaje de teren lîngă Dover în vederea trecerii la executarea unui proiect foarte ambițios: tunelul care avea să lege Anglia de continent pe sub Canalul Mînecii. De partea cealaltă a mării, o societate franceză fora la Sangatte, lîngă Calais. Ambele grupuri de lucru începură săpăturile. Galeriile de recunoaștere aveau diametrul de 2,80 m. Despărțită de restul Europei acum 15 milioane de ani, Anglia avea să afle o nouă legătură cu continentul.

Ideea nu era nouă. Ea fusese formulată încă în secolul al XVIII-lea. Napoleon Bonaparte a studiat îndelung proiectul unui tunel submarin, pus la punct în 1802. Dar abia în 1881 s-a trecut la o fază activă. Lucrările se reiau, avansează, galeriile însumînd 1,84 km, Dar în 1882 ele sînt suspendate din cauza unor probleme interne ale Imperiului Britanic, probleme a căror urgență face canalul să intre în umbră pentru aproape trei sferturi de veac. Fără a fi însă uitat, după cum avea s-o dovedească viitorul.

(VA URMA)

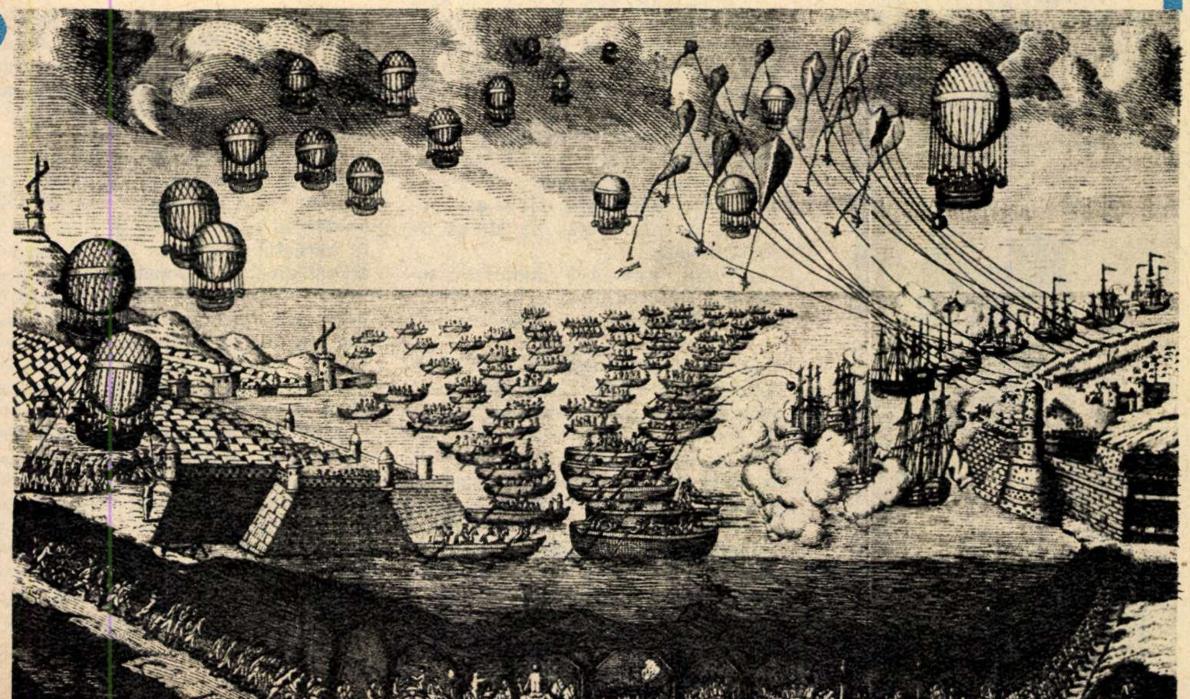

O meserie pentru oameni deosebiți: cea de METALURGIST

Am urmărit adesea imagini filmate în cetățile de foc ale țării, am citit despre munca eroică a oțelarilor, oamenii aceștia deosebiți care lucrează în condiții deosebite. Peste o mie de grade Celsius, costum de azbest, lava incandescentă luînd formele dorite de om — reprezintă tot atîtea lucruri interesante și puțin obișnuite. Dincolo de ceea ce vedem se află o muncă tenace, o pregătire de excepție. Pentru că metalurgistul trebuie să aibă — și are! — pe lîngă rezistență fizică, și capacitate de discernămînt, și putere de concentrare, și precizie.

Pentru a înțelege mai bine ce înseamnă meseria de metalurgist ne-am adresat tovarășului Florea Popescu, subinginer principal la **Întreprinderea de mașini grele București**. «Întreprinderea noastră — cea mai mare din întreaga țară, nu numai ca suprafață, ci și ca dotare tehnică — este în același timp și unica întreprindere care toarnă și forjează lingouri în greutate de pînă la 180 de tone, urmînd ca în perspectivă acestea să ajungă pînă la 400 de tone, performanță care va situa țara noastră printre primele din lume. Posibilitățile de specializare din uzina noastră sînt multiple. După absolvirea liceului industrial, tinerii pot opta pentru meseria de oțelar, turnător, forjor și termisttratamentist. Eu însumi forjor la vîrsta de 16 ani, am putut cunoaște îndeaproape atît satisfacțiile, cît și laturile grele ale meseriei de metalurgist. În domeniul nostru trebuie să fii cu adevărat pregătit din toate punctele de vedere, pentru că un rebut înseamnă o pierdere imensă».

Însoțindu-i pe elevii claselor a VII-a și a VIII-a de la Școala ajutătoare nr. 6 din București în vizita lor la întreprindere— acțiune inclusă în programul de orientare profesională —, am urmărit împreună cu ei cîteva procese de producție. Impresia este, într-adevăr, covîrșitoare: în halele uriașe oțelul se topește, arzînd ca o explozie de lumină. În secțiile de prelucrare, ai senzația că ai intrat într-un laborator de cercetare: ordinea și curățenia se află «la ele acasă». Și dacă n-ar fi piesele acelea imense — imaginați-vă o mașină de găurit care măsoară nu mai puțin de 54 m! — și zgomotul difuz al macaralelor, impresia ar fi desăvîrșită. «Într-un viitor foarte apropiat, ne spune interlocutorul nostru, metalurgia va cuceri un loc și mai important în contextul economiei naționale. Se vor aloca fonduri pentru dotarea cu noi utilaje de înaltă performanță, care vor înlocui munca fizică brută. De aici și nevoia de muncitori cu o calificare superioară, pentru că nu peste multă vreme forjorii și tratamentiștii vor fi de fapt operatori, cu însușiri și cunoștințe superioare, capabili să dirijeze utilajele de mare complexitate în secțiile respective. Iar automatizarea va face ca operații care necesită în prezent munca a mai mulți muncitori să fie efectuate de mecanismele cu această destinație.

Meseria de metalurgist rămîne totuși — deocamdată — o meserie mai accesibilă băieților, necesitînd, în special la forjori și oțelari, pe lîngă pregătirea profesională, și o anumită rezistență fizică, avîndu-se în vedere faptul că se lucrează cu utilaj greu și la temperaturi înalte.

Practic, rodul muncii metalurgistului îl găsești peste tot. Să știi că pretutindeni, în țară și în lume, există ceva, o piesă de maximă importanță pe care ai lucrat-o tu, în care ai investit pasiunea și întreaga ta cunoaștere, iată un prilej de mîndrie pentru orice metalurgist».

Maria Nicolae-Dumitrescu

BIBLIOGRAFIE (selectivă):

A VENIT PRIMĂVARA *(reportaj).*
ÎNTÎMPLĂRILE MARIANEI *(povestire).*
TREI ÎNTÎMPLĂRI LA SUCEAVA *(nuvele).*
CURCUBEUL POVEȘTILOR *(schițe și povestiri).*
AVENTURILE LUI GRIVEI *(versuri)*
NOI CEI CARE VISĂM *(schițe și nuvele).*
ALFABETUL NĂZDRĂVAN *(versuri).*
LUMEA PLANTELOR ȘI ANIMALELOR ÎN CULORI *(povestiri în proză rimată).*
MUNȚII NECUNOSCUȚI *(însemnări de călătorie).*
CĂRTICICA CELOR HARNICI *(versuri).*
PE CĂRĂRI DE MUNTE *(sfaturi de drumeție).*
BIBLIOGRAFIA LITERATURII ROMÂNE PENTRU COPII.

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

VINICIU GAFIȚA

Lectura, jocul și învățătura sînt cele trei mari bucurii ale copilăriei. Îmbinați-le cît mai armonios!
Viniciu Gafița

ÎN JURUL MESEI

«Numai de n-ar întîrzia Vlad tocmai astăzi, cum e obiceiul lui», își spunea cu teamă Dănuț, urcînd treptele blocului tot cîte două și tropăind cu bocancii noi de parc-ar fi avut cizme cu talpă de lemn în picioare. Mama îl aștepta în ușa deschisă, iar el a strigat de cum a văzut-o:

— Gata, m-au primit. Am și cravată roșie cu tricolor. A venit Vlad?

— Bună ziua, Dane, l-a corectat mama zîmbind. Intră și te dezbracă.

I-a luat ea ghiozdanul din mînă și a vrut să-l ajute să-și scoată paltonul, dar el nu a lăsat-o.

— Pot și singur, a zis, doar sînt pionier! și s-a dezbrăcat cu grijă să nu-și mototolească cravata.

Cînd a intrat în sufragerie a rămas cu ochii măriți și n-a mai putut spune, o vreme, nimic.

— Pentru mine... pentru mine și Vlad sînt toate astea? a îngăimat în cele din urmă, cu bucurie gîlgîindu-i în glas.

— Pentru voi, pentru noi, pentru toată lumea. Nu e azi sărbătoarea noastră? a răspuns mama nu mai puțin emoționată.

În adevăr, Dănuț avea de ce să se mire. De obicei, în casa maistrului Mușat, chiar cînd se întîlnea întreaga familie, duminica la prînz, mîncau în bucătărie. Acum, masa mare fusese trasă în mijlocul sufrageriei, tacîmurile noi și farfuriile cu chenar auriu străluceau pe pînza albă, un buchet de garoafe roșii zîmbea în vaza de pe bufet, iar pe noptieră, o crenguță de liliac alb trezea mirarea pentru curajul de a înfrunta acest început de iarnă timpurie. Tocmai atunci apăru și tatăl.

— Tot înainte! strigă Dănuț vesel, regăsindu-și glasul sonor, prea bine cunoscut în tot blocul.

— Bună ziua, răspunse tata, silindu-se să pară serios și-i întinse mîna, zîmbind.

Dănuț fu gata să-i întindă și el mîna, dar, fără să știe cum, se trezi în brațele tatălui său, care-l sărută apăsat pe amîndoi obrajii.

— Știi, m-au întrebat dacă învăț bine, dacă citesc cărți, dacă știu îndatoririle pionierilor, dacă vă ascult pe voi, dacă spun întotdeauna adevărul... începu să turuie Dănuț.

— Gata, gata, schimbă-te, spală-te pe mîini, că acuși vine și Vlad și ne așezăm la masă, îi taie mama avîntul povestirii.

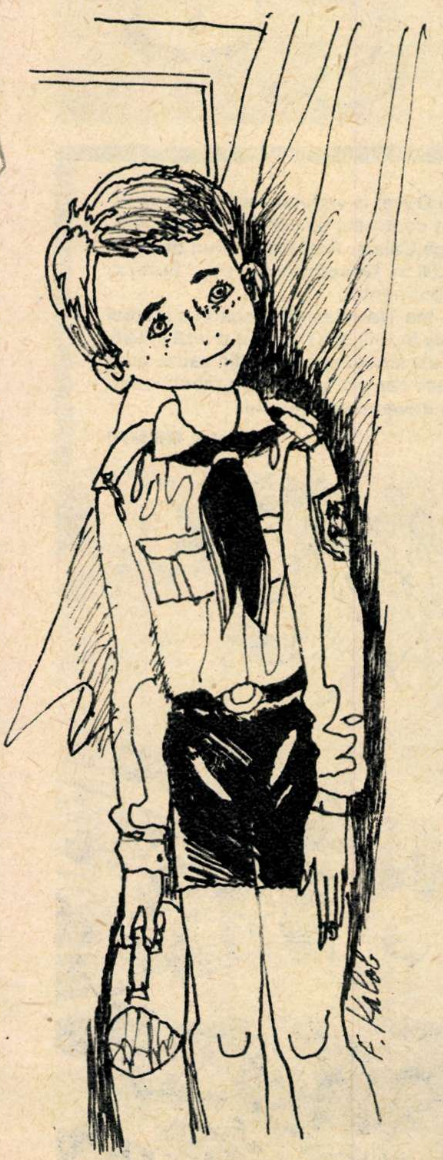

— Dar pe el l-au primit? întrebă Dănuț și-și dădu imediat seama că făcuse o greșeală.

— Numai de nu l-or fi întrebat dacă spune întotdeauna adevărul, glumi tatăl.

— Eu cred că l-au primit și pe el, că doar e un elev bun, zise împăciuitoare mama, gîndindu-se, desigur, că nu se cade să amintească tocmai azi de discuțiile despre adevăr și minciună, pe care le aveau în ultimul timp tot mai des cu fiul lor cel mare.

Mai greu a fost pentru părinți să-l lămurească pe Dănuț să-și scoată cravata.

— Nu se poate, se împotrivea el, tovarășa a spus s-o port cu cinste pînă devin utecist.

— Bine, bine, așa să faci, dar asta nu înseamnă că n-ai s-o mai scoți de la gît pînă împlinești 14 ani, îi explică tatăl. S-o porți cu cinste înseamnă să ai purtări frumoase, să înveți bine, să asculți...

— Chiar azi am început să vă ascult, lămuri îndată Dănuț. N-am mai rămas la ghețuș cu ceilalți, că nici nu alunec bine cu bocancii ăștia noi și am promis să nu mai întîrzii pe stradă de acum înainte...

— Foarte frumos, îl lăudă tatăl, înseamnă că ai și început să porți cu cinste cravata roșie cu tricolor...

Cu vorba, cu pregătirile, a mai trecut o jumătate de oră, dar Vlad nu se arăta. Mama a dat un telefon la școală. De acolo i s-a răspuns că ședința de primire a noilor uteciști s-a terminat de mult și că toți elevii au plecat acasă. Pe chipul părinților se așternu o umbră de neliniște. După o oră, fruntea tatălui era săpată de dungile grijii, lumina bucuriei din ochii mamei se stinsese. «Și Vlad ăsta, își spunea cu necaz Dănuț, n-a putut să se țină de cuvînt măcar într-o zi ca asta! Ori e la ghețuș, ori s-a lungit iar la vorbă cu Stela. Ce-o fi găsind să vorbească atîta cu fata asta? Parcă n-au toate recreațiile la dispoziție! Trebuie s-o mai aștepte și după ce se termină cursurile și să se plimbe prin parc».

În acest timp, tata dăduse telefon la salvare, la serviciul de circulație, dar nu aflase nimic. Nu se înregistrase nici un accident.Dănuț se hotărî:

— Mă duc eu și în cîteva minute l-am adus, zise el repezindu-se către cuier.

— Nu te duci nicăieri, hotărî tatăl cu asprime. Trebuie să-și cunoască și singur îndatoririle!

Se așezară la masă, dar se vedea că înghit în silă. Nu se auzea decît clinchetul tacîmurilor lovite de porțelanul farfuriilor. «Ce păcat, gîndea Dănuț cu părere de rău. Cînd sîntem cu toții la masă e atît de vesel! Tata spune glume, nimeni nu spune glume atît de frumos și cu haz ca tata!»

Cînd aproape terminaseră de mîncat friptura, se auzi cheia în broasca de la intrare. Dănuț vru să sară, mama avu și ea o mișcare de bucurie și era gata să se ridice, dar privirea tatălui îi opri pe amîndoi. Vlad se dezbrăcă îndelung, pe urmă deschise ușa încet și intră în cameră parcă puțin speriat. Aproape nu i se auzi glasul cînd dete bună ziua.

— Știi că m-au făcut pionier și tovarășa a spus că dacă am să fiu vrednic am să ajung și utecist! nu se mai putu stăpîni Dănuț.

— Poftim la masă, spuse mama rece.

— Știți, eu n-am vrut, tocmai azi... n-am vrut să... dar bătrînul...

— Care bătrîn? îi taie tata vorba.

— Bătrînul care a alunecat și s-a lovit... că era bolnav... și am dus după aceea cheia... că venea nora lui și n-avea cu ce să intre în casă...

«Măi, ce le taie și Vlad ăsta, încă piroane d-alea groase, își spunea cu admirație Dănuț, ascultîndu-și fratele. Acuma, de ce s-o mai fi căsnind să mintă, nu vede că primejdia a trecut? Dacă tata mănîncă înainte liniștit, înseamnă că e numai supărat, nu furios».

— Mănîncă, Vlăduț, îl încurajă mama, văzîndu-l că stă cu lingura în mînă.

— Dacă nu mă credeți... socotiți că v-am mințit chiar și azi... tocmai azi... izbucni Vlad înroșindu-se tot și fugi în cameră.

*

Familia maistrului Mușat nu se mai reuni în jurul mesei decît abia duminică. Dar nu la prînz, ci la ora opt dimineața. Nu mai apărură flori pe masă, însă pe fețele tuturor strălucea mulțumirea.

— Acum să-l sărbătorim și pe Vlad, spuse tata, privindu-și cu mulțumire fiul mai mare. Vă rog să ascultați. Și desfăcînd ziarul: «Chiar în ziua primirii carnetului roșu de utecist, elevul Mușat Vlad de la Școala generală numărul 1 din orașul nostru, a făcut o faptă de laudă, ajutînd un bătrîn suferind de o criză cardiacă să se interneze în spital. Datorită inimosului tînăr, bătrînul a fost salvat și îi aduce și pe această cale mulțumirile sale».

Tatăl își îmbrățișă fiul, mama îl sărută apăsat pe amîndoi obrajii, numai Dănuț îl privea cu oarecare invidie și se întreba nedumerit: «Oare de ce nu l-am crezut nimeni atunci și a trebuit să citim știrea din ziar ca să-l felicităm pe Vlăduț ca pe un adevărat erou?» Vru să întrebe, dar se abținu, de teamă să nu strice bucuria celor din jurul mesei.

EDIŢIA A IV-A A FESTIVALULUI CÎNTECULUI PENTRU ŞOIMII PATRIEI. PIONIERI ŞI ŞCOLARI - 1981

PALMARES

S-au acordat următoarele premii:

Secţiunea pentru pionieri şi şcolari: PREMIUL I:— «Cîntec de steag», muzica şi versurile: **Nina Cassian; PREMIUL II** — «Zboară gîndul nostru spre partid», muzica: **Martin Moldovan.** versuri: **Iancu Şerban; PREMIUL III**— «Salutul demn pionieresc», muzica: **Constantin Simionescu,** versuri; **Ioan Melinte.**

MENŢIUNI: «Balada ciobanului Bucur», muzica: **Florin Irimia,** versuri: **Constantin Cristescu;** «Hora păcii», muzica şi versurile: **Mariana Popescu;** «Hai la joc», muzica: **Ion-Bogdan Pelearcă,** elev, cl. a V-a, Şc. gen. nr. 148, versuri: **Cezarina Pelearcă;** «Cer albastru», muzica: **Ştefan Andronic,** versuri: **Nicolae Nasta;** «Pe pămîntul ţării mele», muzica: **Mircea Bădulescu,** versuri: **Ioan Ţârlea.**

Secţiunea pentru şoimii patriei. PREMIUL I— «August '23», muzica: **Ion Cunţan,** versuri: **Daniela Caurea. PREMIUL II** — «Vreau să fiu şi eu pilot», muzica şi versurile: **Ion Nicorescu; PREMIUL III** — «Şoimii patriei», muzica: **Mircea Neagu,** versuri: **Crişan Constantinescu.**

MENŢIUNI: «Eu cu ţara mea sînt una», muzica **Gabriel Cociaş,** elev, cl. a VII-a, Şc. gen. nr. 8, Slatina, versuri: **Eugen Frunză;** «Şoimul cel mai harnic», muzica şi versurile: **Iovan Miclea.**

PREMIILE SPECIALE ale Uniunii Compozitorilor: «Ciocănitoarea», muzica: **Anton Dogaru,** versuri: **Vlaicu Bârna;** «Cînt de ciocîrlie», muzica: **Al. Velehorschi,** versuri: **Nicolae Dumbravă.**

PREMIUL SPECIAL al Consiliului Culturii şi Educaţiei Socialiste: «Ţara», muzica: **Emiliu Dragea,** versuri: **Valeriu Bucuroiu.**

CÎNTEC DE STEAG

Versurile şi muzica de **NINA CASSIAN**

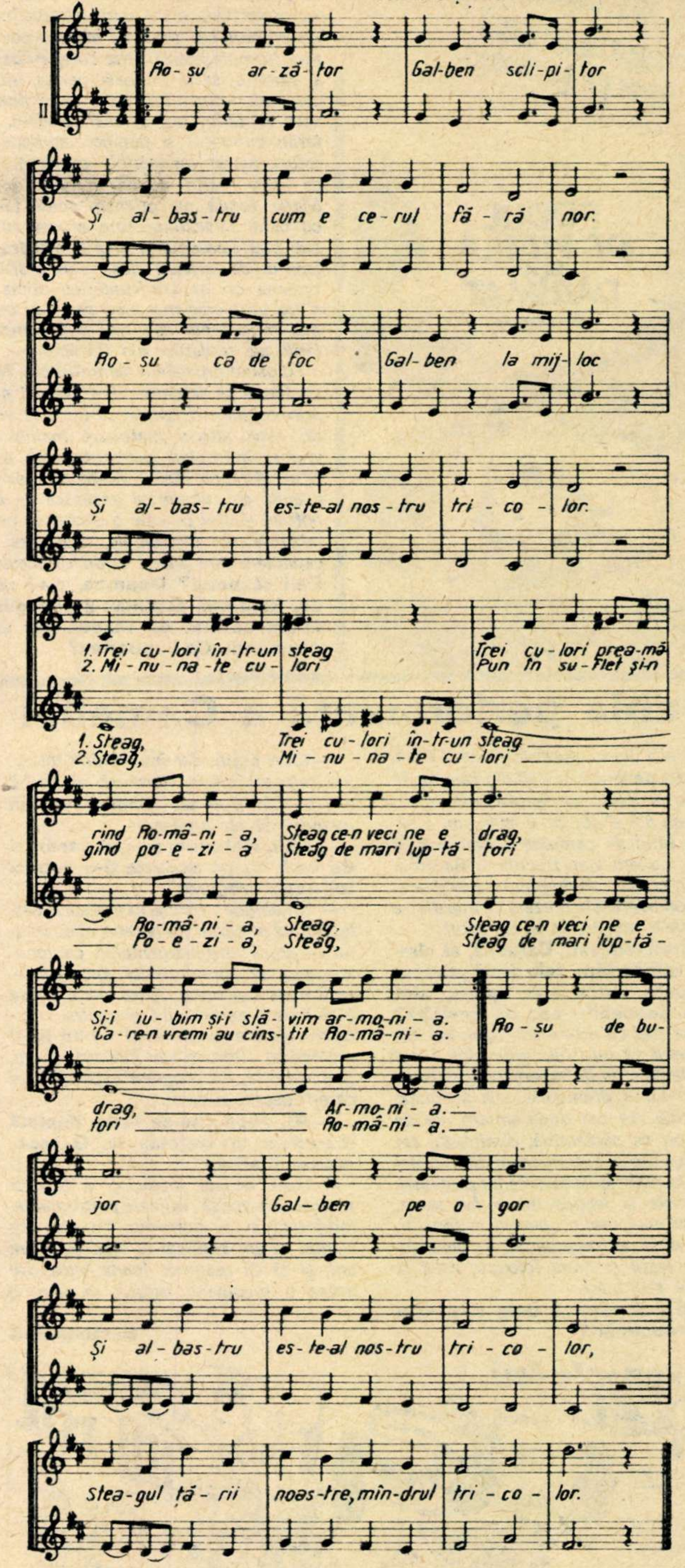
I
II
Ro- şu ar- ză- tor Gal-ben scli-pi- tor
Şi al- bas- tru cum e ce- rul fă - ră nor.
Ro- şu ca de foc Gal- ben la mij- loc
Şi al- bas- tru es- te-al nos - tru tri - co - lor.
1. Trei cu- lori în- tr-un steag Trei cu- lori prea-mă
2. Mi - nu- na- te cu- lori Pun în su- flet şi-n
1. Steag, Trei cu- lori în- tr-un steag
2. Steag, Mi - nu - na - te cu - lori
rind Ro-mâ-ni - a, Steag ce-n veci ne e drag,
gînd po - e - zi - a Steag de mari lup- tă- tori
Ro-mâ-ni - a, Steag. Steag ce-n veci ne e
Po - e - zi - a, Steag, Steag de mari lup-tă -
Şi-i iu- bim şi-i slă- vim ar-mo-ni - a. Ro- şu de bu-
'Ca-re-n vremi au cins- tit Ro-mâ-ni - a.
drag, Ar-mo-ni - a.
tori Ro-mâ-ni - a.
jor Gal- ben pe o - gor
Şi al- bas- tru es- te-al nos- tru tri - co - lor,
Stea-gul ţă - rii noas-tre, mîn-drul tri - co - lor.

DESPRE CÎNTECUL PENTRU COPII

(URMARE DIN PAG. 3)

zentat peste 400 de lucrări. Tematica a fost mai bogată, mai variată, mai apropiată de copilărie decît în anii precedenţi. Semn că poeţii şi compozitorii s-au apropiat cu drag şi interes de universul copilăriei, de preocupările copiilor, de veselia caracteristică vîrstei. Melodiile premiate au meritul de a-şi fi extras ritmica bogată din straturile cîntecului şi jocului popular românesc, din acest inestimabil izvor de inspiraţie. Versurile stau într-un strîns raport cu melodia, ceea ce conferă cîntecului ţinută artistică şi un conţinut bogat de idei. Mi-a plăcut cum au interpretat corurile cîntecele premiate. Corul cameral al pionierilor de la Liceul de artă «George Enescu», alături de corul Liceului «Ion Creangă», a făcut dovada unor certe calităţi interpretative. Formaţia «Cireşarii» a Casei pionierilor şi şoimilor patriei din sectorul I a cucerit prin veselia, prin farmecul ei copilăresc. Corul Şcolii generale nr. 196 a sunat unitar, bine închegat. Mi-a plăcut, de asemenea, interpretarea suavă, delicată a grupului vocal aparţinînd Casei centrale a pionierilor şi şoimilor patriei. Îmi face plăcere să semnalez în mod special calitatea Corului de copii al Radioteleviziunii, bine cunoscut prin activitatea pe care o desfăşoară.

— Două menţiuni au fost conferite în actuala ediţie unor foarte tineri compozitori cu cravată de pionier. Ce credeţi despre lucrările lor?

— Compoziţiile copiilor dovedesc aptitudini şi o sensibilitate aparte. Înseamnă că în şcoală, în cadrul Organizaţiei Pionierilor, se stimulează creativitatea copiilor, că paşii lor sînt îndrumaţi cu grijă, pentru ca talentul lor să se poată dezvolta.

— Şi în încheiere?

— În încheiere mă bucur că repertoriul corurilor de copii se va îmbogăţi cu noi cîntece frumoase, că actuala ediţie pune la dispoziţie tuturor copiilor, mai mici şi mai mari, melodii atrăgătoare. Un cald cuvînt de mulţumire li se cuvine profesorilor de muzică, acelora care îndrumă cu pasiune, cu talent şi inteligenţă mişcarea corală de copii din ţara noastră care, în prezent, cunoaşte o amplificare şi diversificare constante.

B. Caragiale

Ei sînt pionieri

Îl cheamă **Gabriel Cociaş** şi este în clasa a VII-a, la Şcoala generală nr. 8 din Slatina. Un băiat sfios, foarte puţin vorbăreţ. Ar trece poate neobservat, dacă nu ţi-ar atrage atenţia ochii săi cu privirile parcă mereu uimite. Pentru că Gabriel vede probabil ceea ce ne scapă nouă. Vede o culoare ascunsă în penumbră, aude rîsul unui copil retras într-un colţ, surprinde trilul abia auzit al unei păsărele. Şi toate acestea prind apoi viaţă într-un cîntec.

— Îmi trec mereu prin minte melodii, le aud cum vin spre urechea mea şi atunci le pun pe note. Alteori, cînd citesc o poezie versurile se transformă în muzică. Aşa s-a întîmplat cu cîntecul pentru care am primit menţiune. Sînt bucuros şi mîndru.

▲ BOGDAN PELEARCĂ

◀ GABRIEL COCIAS

Gabriel cîntă la pian de la vîrsta de 3 ani, dar mai cîntă şi la orgă, la acordeon, la flaut. Într-un cuvînt, muzica este universul în care trăieşte — ceea ce nu-l împiedică să-şi facă lecţiile cu grijă, să înveţe bine.

— Gabriele, în afara cîntecului, pentru care ai primit menţiune, ce compoziţie proprie îţi place cel mai mult?

— O mică operetă, intitulată «Oglinda fermecată», pe care o interpretează cu plăcere colegii mei din multe şcoli din oraşul nostru. Se pare că povestea mea muzicală le place.

În casa lui **Bogdan Pelearcă** — tata, mama, sora iubesc muzica. Adeseori, duminicile şi în zile de sărbătoare, copiii, Cezarina şi Bogdan, cîntă la pian la două mîini, acompaniaţi vocal de părinţi. Bogdan este un băiat vesel, glumeţ, căruia îi place mult să joace fotbal pe terenul de lîngă şcoală. (Este în clasa a V-a la Şcoala generală nr. 148 din Bucureşti). Îi place, de asemenea, matematica, materie la care are note de 9 şi 10, îi place să citească, este chiar bibliotecarul clasei.

«Şi totuşi, ne spune Bogdan, exersez la pian zilnic o oră jumătate. Nu mă sileşte nimeni, dar îmi place foarte mult. Cel mai mult îmi place însă să compun cîntece vesele pentru copii. Un astfel de cîntec am trimis în concurs şi, spre bucuria mea şi a surorii mele Cezarina, care a scris versurile, am primit o menţiune.»

Lecturile vacanței

PODUL DE PIATRĂ S-A DĂRÎMAT
EDITURA ION CREANGĂ

Profesoara Maria Ioniță din **Măguri-Răcătău**, *județul Cluj, debutează la Editura «Ion Creangă» cu un volum care poartă ca titlu un vers cunoscut din cîntecele și folclorul copilăriei: «Podul de piatră s-a dărîmat». Sub acest pod nu apare Ozana cu unda strălucitoare ca argintul, dar zîmbetul marelui povestitor humuleștean i-a dat curaj autoarei, a ajutat-o să-și înmoaie penița într-o călimară uneori inspirată, să o poarte spre un tărîm real și ireal totodată, un tărîm cunoscut și familiar, apropiat și totuși foarte îndepărtat: copilăria. De ce spun foarte îndepărtat? Pentru că Maria Ioniță nu privește acest tărîm cu ochii dascălului care poartă zilnic sub braț catalogul și urcă la catedră, și face uz de jurnalul clasei spre a stabili ordinea ori se confruntă cu atîtea și atîtea probleme mai mari sau mai mici, mai importante sau mai puțin importante ale școlarilor din Răcătău.*

Folosind procedeul «amintirilor», Maria Ioniță se întoarce în universul propriei copilării și reînvie cu un ochi uneori naiv, alteori maturizat înainte de vreme, întîmplări petrecute spre sfîrșitul ultimului război. Memoria afectivă o ajută pe autoare să găsească un ton potrivit vîrstei pe care o evocă, să evite falsurile ori stridențele, mai ales în capitolele care poartă titluri ca acestea: **Ce-i războiul? Doamne, nu-i răbda, Balaurul, Dușmanul păpușilor, M-am săturat de război, Să știe dușmanii! Ce-i moartea?**

Prospețimea și sinceritatea evocării, stilul concis, dar colorat, cîteodată îndulcit de lirism, aduc în prim-plan un debut promițător.

Frumoase și expresive ilustrațiile realizate de Ofelia și Pompiliu Dumitrescu.

Costache Anton

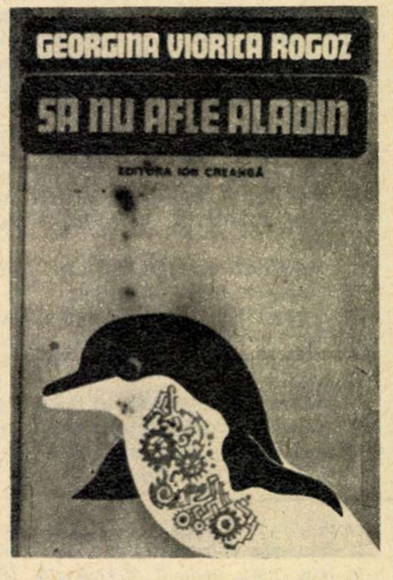

Autoare bine cunoscută copiilor, Georgina Viorica Rogoz a publicat de curînd volumul de scrieri științifico-fantastice

Să nu afle Aladin *(Editura «Ion Crea*
gă»). Cele patru nuvele apărute su
acest titlu se petrec într-un viitor prev
zibil, marcat de mari izbînzi științific
Mereu în căutarea neștiutului, acțiune
ne conduce din Marea Neagră în Antar
tida și din universul experimentul
biologic în cel al comunicațiilor inte
galactice. Alături de copii, în scrieri
din volum evoluează personaje origina
ca Rex, cîinele salvat de la moar
de mesagerii altor planete, sau Lic
delfinul șugubăț, amator de... piersic
ca să nu mai vorbim de roboți sa
cyborgi, ca Alibaba sau capricioasa U. 1
«sirena» cibernetică îndrăgostită de po
vești.

Interesului acțiunii, mereu trepidant
stilului alert li se adaugă un umor fin
care face ca lectura să fie foarte agreabil

Dar nuvelele Vioricăi Rogoz sînt de
parte de a fi niște simple istorioare amu
zante. Ele investighează un univers in
solit și-l determină pe cititor să medite
la felurite aspecte ale lumii modern
de mîine, înscriindu-se și prin aceast
în biblioteca celor mai bune scrieri d
anticipație românești.

Horia Aram

Dubla performanță a Cameliei

Camelia Jianu, elevă în clasa a VII-a, la Școala generală nr. 190 din București, încheie actualul an școlar numai cu medii de 8,9 și 10, iar la atletism, unde deține titlul de campioană națională la 600 m, cucerit vara trecută la Bacău, a făcut în acest răstimp progrese evidente, fiind considerată în prezent ca una dintre speranțele noastre în acest sport.

— Cum reușești, Camelia, să «împaci» atît de bine cele două preocupări care, orice s-ar spune, sînt totuși deosebite una de cealaltă?

— Să știți că nu-i deloc ușor, dar am descoperit că nu-i nici imposibil. Totul depinde de cum îți împarți și-ți folosești timpul. Eu îl drămuiesc... la secundă. La școală am ore după-amiaza, iar de patru ori pe săptămînă, dimineața, am cîte două ore de antrenament. Sînt atentă la ore, la explicațiile tovarășilor profesori, iar temele și lecțiile mi le fac seara. Care-mi mai rămîn pentru a doua zi, le fac după antrenamente. În plus, tot pentru lecții și teme folosesc mult și ziua de duminică.

— Îți mai rămîne timp și pentru alte preocupări?

— Cam puțin, dar îmi rămîne totuși. Și-l folosesc citind literatură, vizionînd cîte un film bun sau plimbîndu-mă ori jucîndu-mă cu prietenele.

— Iată, sîntem în pragul vacanței de vară. Și pe aceasta ți-o petreci tot după program?

— Bineînțeles. Numai că de data aceasta, timpul pe care-l voi rezerva atletismului — adică antrenamentelor, cantonamentelor și concursurilor sportive —, va fi mult mai mare. Și tot mai mare va fi și timpul pentru citit și pentru spectacole. M-am obișnuit să nu-mi pierd vremea cu nimicuri sau fără rost și am, și-n vacanță, un program «specific» pe care-l respect zi de zi.

— Ai, după cîte se vede, deplină încredere în «rețeta» ta. O recomanzi și altora?

— Nu-i «rețeta mea», ci a tuturor acelora care vor să realizeze performanțe, indiferent în ce domeniu. Eu pot zice numai că am verificat-o, timp de cîțiva ani, și că dă rezultate foarte bune. De aceea o recomand tuturor ca sigură!

Barabaș Edit

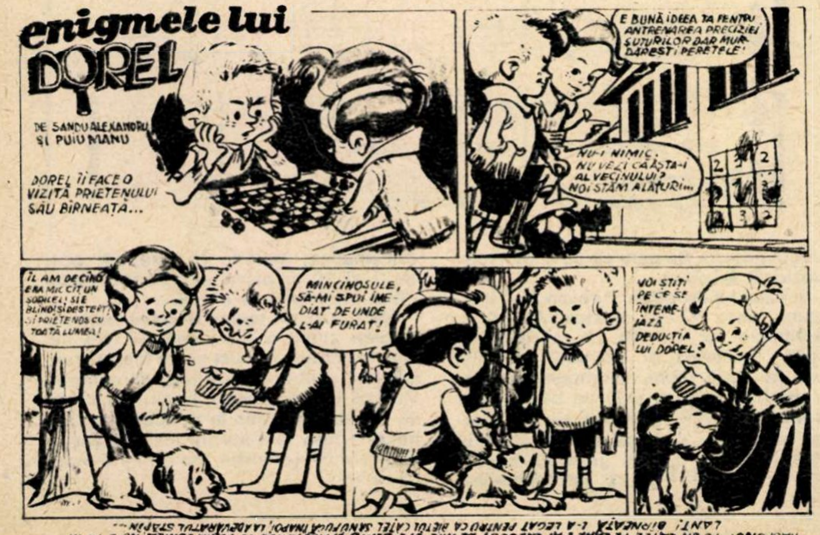
enigmele lui DOREL
DE SANDU ALEXANDRU ȘI PUIU MANU
DOREL ÎI FACE O VIZITĂ PRIETENULUI SĂU BÎRNEAȚĂ...
E BUNĂ IDEEA TA PENTRU ANTRENAREA PRECIZIEI ȘUTURILOR DAR MURDĂREȘTI PERETELE!
NU-I NIMIC. NU VEZI CĂ ĂSTA-I AL VECINULUI? NOI STĂM ALĂTURI...
ÎL AM DE CÎND ERA MIC CÎT UN ȘORICEL! ȘI E BLÎND! ȘI DEȘTEPT! ȘI PRIETENOS CU TOATĂ LUMEA!
MINCINOSULE, SĂ-MI SPUI IMEDIAT DE UNDE L-AI FURAT!
VOI ȘTIȚI PE CE SE ÎNTEMEIAZĂ DEDUCȚIA LUI DOREL?

RĂSPUNS: PE UN CĂȚEL PE CARE L-AI CRESCUT DE MIC ȘI E BLÎND ȘI PRIETENOS CU TOATĂ LUMEA NU-L ȚII ÎN LANȚ! BÎRNEAȚĂ L-A LEGAT PENTRU CĂ BIETUL CĂȚEL SĂ NU FUGĂ ÎNAPOI LA ADEVĂRATUL STĂPÎN.

REZULTATELE CONCURSULUI «INVENTICA BD»

Secțiunea A

PREMIUL I — Lucian Hulber și **Adrian Hulber**: «Aventurile lui Inventicus».

PREMIUL II — Septimiu Sechernes: «Lecția de istorie a lui Inventicus».

PREMIUL III — Mihu Valentin: «Vacanță cu Inventicus».

Secțiunea B

PREMIUL I — Radu Cătăniciu și **Laurențiu Nistorescu**: «Viteazul Boroses».

PREMIUL II — Bogdan Prejoianu: «Cuiul».

PREMIUL III — Kiraly Vilmos; «Misiunea Alfa».

PREMIUL SPECIAL al revistei «Start spre viitor» — Viorel Pîrligras: «Oul».

MENȚIUNI: Constantin Jurcuț, Florin Dumitrescu, Lucian și **A**drian Hulber, **Mihai-Cezar Grigore, Ovidiu Ibănescu, Cătălin Teodorescu, Cătălin Ghiață, Ioan Medruț, Valeriu Nițu, Mayer Marius, Dănuț** și **Florin Cotuna, Petre Mitru, Ovidiu Calborean, Liliana Lepădatu, Dan** și **Domnița Voiculescu, Gheorghe Traian Bundache, Victor Trifan, Cristian Tiron, Mihail Valeriu Soucaliuc, Radu Valentin.**

Autorii sus-menționați sînt rugați să trimită de urgență la redacție adresa completă și exactă, în vederea expedierii premiilor și mențiunilor.

Tuturora — felicitări!

Imaginile de mai jos sînt desprinse din banda desenată **«Aventurile lui Inventicus»** *de* **Lucian** *și* **Adrian Hulber**, *distinsă cu premiul I la secțiunea A a concursului «Inventica BD».*

Această povestire în imagini, ca și altele distinse la concursul nostru, va apărea integral în **ALMANAHUL «CUTEZĂTORII»** 1982

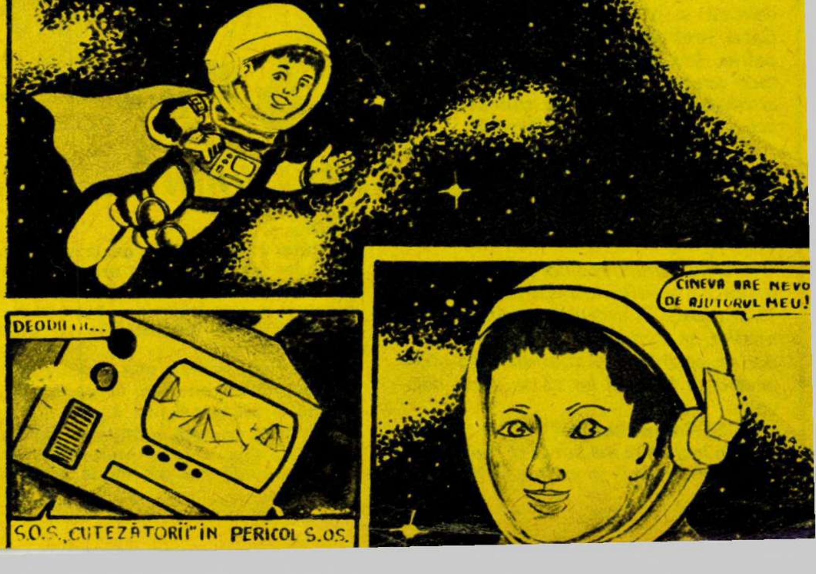
DEODATĂ...
S.O.S. „CUTEZĂTORII" ÎN PERICOL S.O.S.
CINEVA ARE NEVO
DE AJUTORUL MEU!

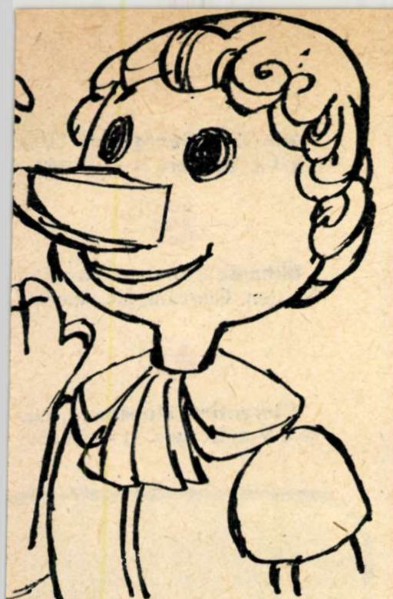

PINOCCHIO A ÎMPLINIT... 100 DE ANI!

Îl chema Lorenzini Carlo, dar lumea îl cunoaşte după pseudonimul său: Carlo Collodi. A fost ziarist, scriitor, autor de povestiri, dar este celebru mai ales pentru romanul său «Pinocchio», care poartă drept titlu numele personajului principal al cărţii.

Collodi s-a născut în Italia, în 1826. Cunoscuta sa povestire a început să apară în 1881, mai întîi în foileton, într-o revistă pentru copii, după care a apărut în volum.

Pinocchio este după cum ştiţi prea bine, o păpuşă întruchipată dintr-o bucată de lemn de către un iscusit păpuşar, marionetă care prinde viaţă într-o zi. De aici încep şi nemaipomenitele sale aventuri. Fantezia, isteţimea, răbdarea lui Pinocchio îl vor salva de la multe nenorociri care se abat asupra sa. Un examen dificil pentru bietul de el, dar cu atît mai important pentru experienţa sa de viaţă.

Cine a citit romanul lui Collodi, a cunoscut peripeţiile celebrei păpuşi sau i-a văzut chipul într-un film sau într-o piesă de teatru, rămîne impresionat de vitalitatea acestui neasemuit personaj. Am reamintit toate acestea pentru că în 1981 s-au împlinit 100 de ani de la crearea lui Pinocchio. Ziua de naştere a acestei năstruşnice marionete va fi sărbătorită în ţara sa de baştină cu toată consideraţia. Cu acest prilej a fost publicat un afiş cu imaginea lui Pinocchio în viziunea graficianului Enrico Mazzanti, aşa cum a apărut acum un veac în prima ediţie a cărţii. Tot în cadrul acestei sărbători, alături de noi ediţii ale cărţii lui Collodi, va vedea lumina tiparului un volum dedicat desenatorilor care, de-a lungul anilor, au ilustrat celebra povestire. Va mai avea loc o gală de filme cu actori, alta de desene animate şi vor fi reluate spectacole de teatru inspirate de cartea lui Collodi.

Centenarul lui «Pinocchio» a prilejuit la noi retipărirea povestirii într-un frumos volum, ilustrat de cunoscutul grafician Val Munteanu.

După 100 de ani, Pinocchio n-a fost dat uitării, ci a rămas acelaşi personaj îndrăgit de toată lumea.

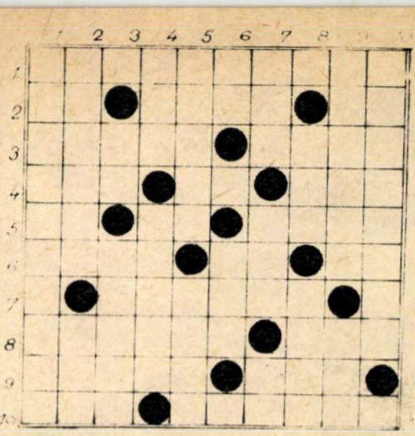

LA MUNTE

ORIZONTAL: 1) Cabană turistică în Bucegi (2 cuv.). 2) În vilă! Popas turistic în Parîng. Plouat. 3) Cabană şi popas în Maramureş. Animale «vesele». 4) Trăieşte pe crestele munţilor. Cete! Valurile de aur în cîmpie. 5) În bornă! Sandu Alecu. Zonă de odihnă şi agrement la îndemîna oricui. 6) Acesta (reg.). Cu flori. Pofteşte. 7) Aşezare turistică în Ţara Bîrsei. 8) Punct turistic în apropierea Suhardului. În însemnele privind cabanele şi zonele turistice. 9) Loc turistic în Carpaţii Orientali. A lucra pămîntul. 10) Direcţie turistică. ... Carpaţi sau Parîng.

VERTICAL: 1) Un munte şi o cabană (2 cuv.). 2) Zonă turistică din Delta Dunării. N-are curajul răspunderii. 3) În Carpaţi! Drumul turistului pe cărări de munte. 4) Trei (reg.). Popas de munte pitoresc. 5) Cabana de pe Ţarcul. Plată la moară. 6) Mai ceva decît un turist. Întreprindere comercială de stat. 7) «Emblema» Apusenilor. Un nume de fată. Înscris în cercurile din trunchiurile brazilor (sing.). 8) Refren la cîntecul popular. Echipament sportiv. 9) Cabană din Munţii Banatului. Metafora Deltei. 10) Comună în judeţul Suceava, cu monumente istorice din secolul al XVII-lea.

FILATELIE

Cu prilejul «Expoziţiei republicane canine — Bucureşti 1981», ce a avut loc la 24 mai, Poşta Română a emis o serie de mărci, alcătuită din şapte valori, fiecare înfăţişînd cîte o rasă de cîini. Astfel, pe valoarea de 40 de bani apare Ciobănescul românesc — tipul carpatin, credinciosul păzitor al stînelor noastre; pe cea de 55 de bani poate fi admirat faimosul Saint Bernard, renumit pentru ajutorul pe care îl dă, la nevoie, turiştilor în munţii Alpi, mulţi dintre aceştia fiind salvaţi datorită isteţimii lui; valoarea de 1 leu reprezintă un Fox terrier cu păr sîrmos; cea de 1,50 lei — Ciobănescul german; pe marca de 2,15 lei poate fi văzut Boxerul numit popular Mops; pe cea de 3,40 lei apare Dalmaţianul, numit astfel după regiunea din Iugoslavia în care trăieşte în mod obişnuit; pe valoarea de 4,80 lei apare Caniche-ul, un frumos cîine de casă.

Mărcile sînt tipărite în patru culori, în tipar adînc, în coli de cîte 50 de bucăţi avînd dimensiunile de 27/42 mm, după machetele graficianului Eugen Palade.

Expoziţia canină este, de fapt, un concurs în care, anual, se face selecţionarea celor mai buni cîini, pe rase, cu varietăţile lor de talie, culoare a părului, vîrstă etc.

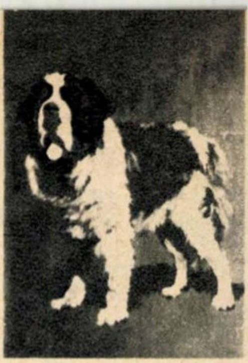

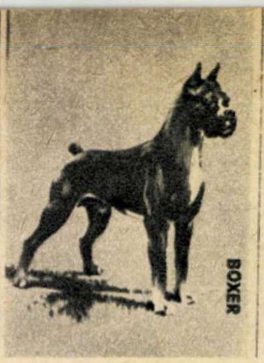

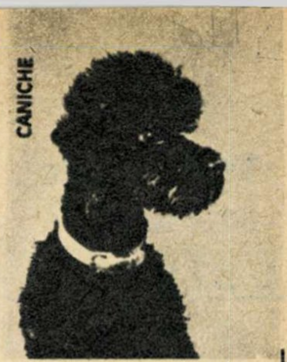

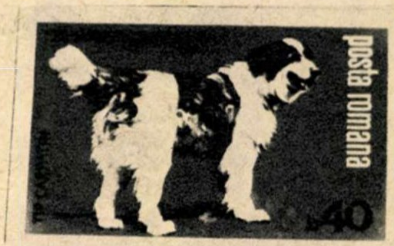

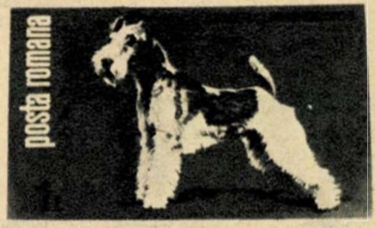

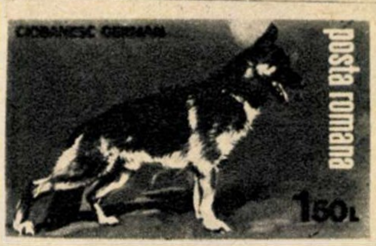

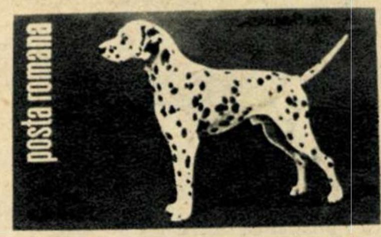

CLUBUL LOGICIENILOR

Prezintă prof. univ. dr. Edmond Nicolau

Ionel vrea să dezlipească o etichetă de pe un borcan. El măsoară diametrul exterior al borcanului — 65 mm, diametrul interior — 62 mm; înălţimea borcanului — 120 mm.

— De ce măsori borcanul? întreabă mirat fratele său, Mihai.

— Vreau să întrebuinţez cît mai puţină apă.

— Cum faci?

— Bag borcanul mic într-unul mai mare, de aceeaşi înălţime, dar cu diametrul interior de 75 mm. Torn apă şi gata, las eticheta să se dezlipească.

— Dar cîtă apă trebuie să pui? Ca să se dezlipească eticheta, borcanul mic trebuie să stea tot în apă.

— Tocmai asta e întrebarea.

Răspunsul în numărul viitor.

Inedit, captivant pentru toţi cutezătorii!

Zilele trecute, cunoscutul scriitor **Haralamb Zincă** ne-a adus la redacţie noul şi captivantul său roman de aventuri!

Sînt **întîmplări extraordinare,** vă asigurăm!

În numărul viitor al revistei — **PRIMUL EPISOD!**

Vă sfătuim ca, spre a nu pierde nici un capitol, **să vă abonaţi cît mai repede la «Cutezătorii»** pe lunile iulie-august-septembrie, de-a lungul cărora — alături de alte surprize — vom publica număr de număr, **acest roman foileton!**

Cutezătorii

Redactor şef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacţie:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
ILIE TRAIAN
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAS

Redacţia: Piaţa Scînteii nr. 1. Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10; **ADMINISTRAŢIA:** Editura «Scînteia» **TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE:** prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, Bucureşti.

Index 41633

12 PAGINI, 1 LEU

Meridianele prieteniei

U.N.I.C.E.F.

LUCRĂRI SOSITE LA CONCURS

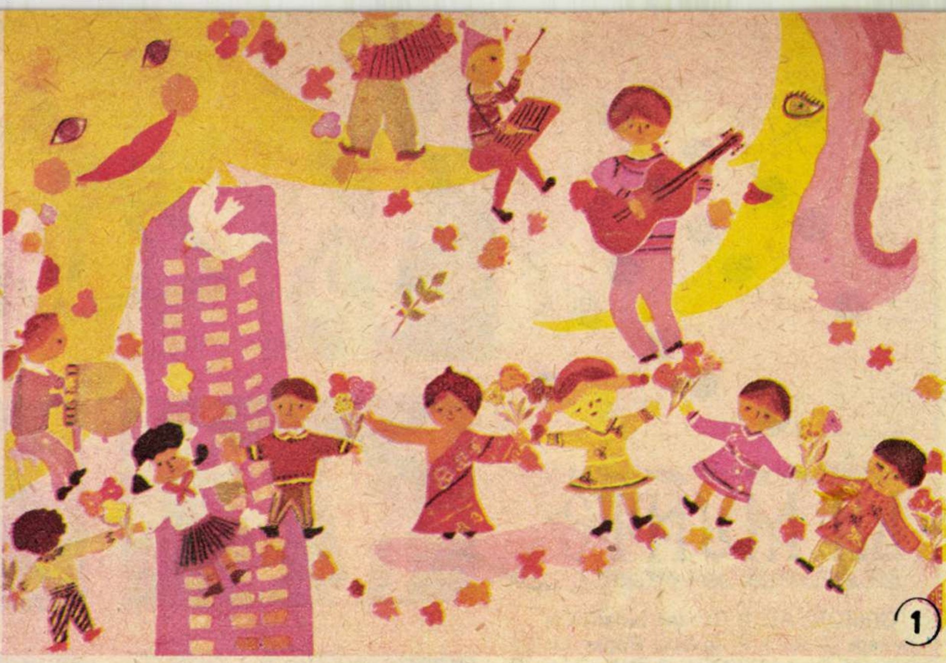

① **Niculina Georgescu**, clasa a VII-a, Şc. gen. 11 — Buzău.

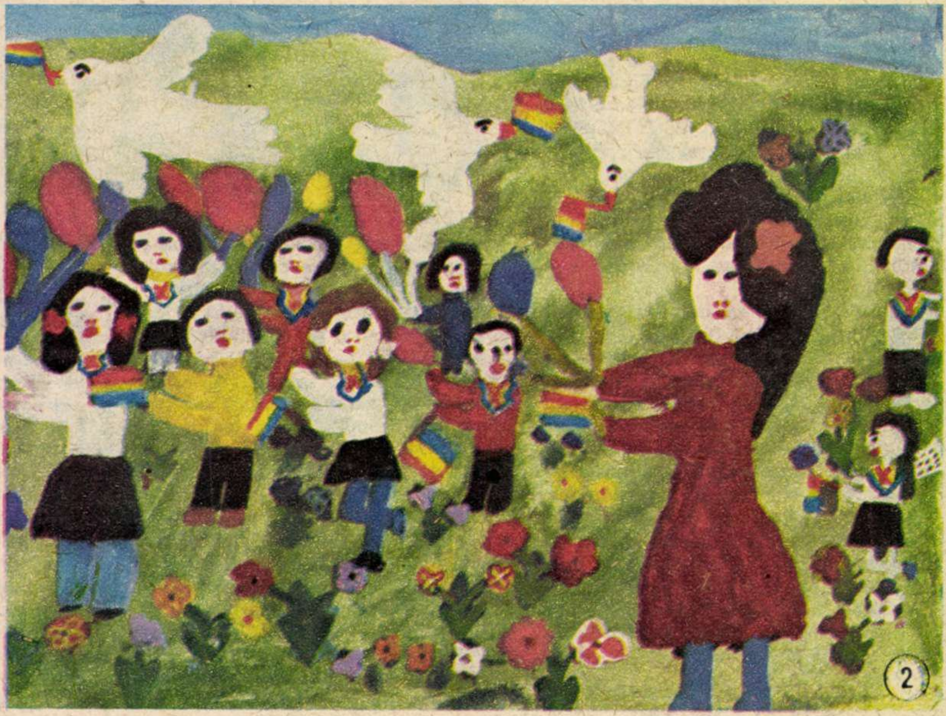

② **Mihaela Vlorea**, clasa a III-a, Şc. gen. Giurcani, jud. Vaslui.

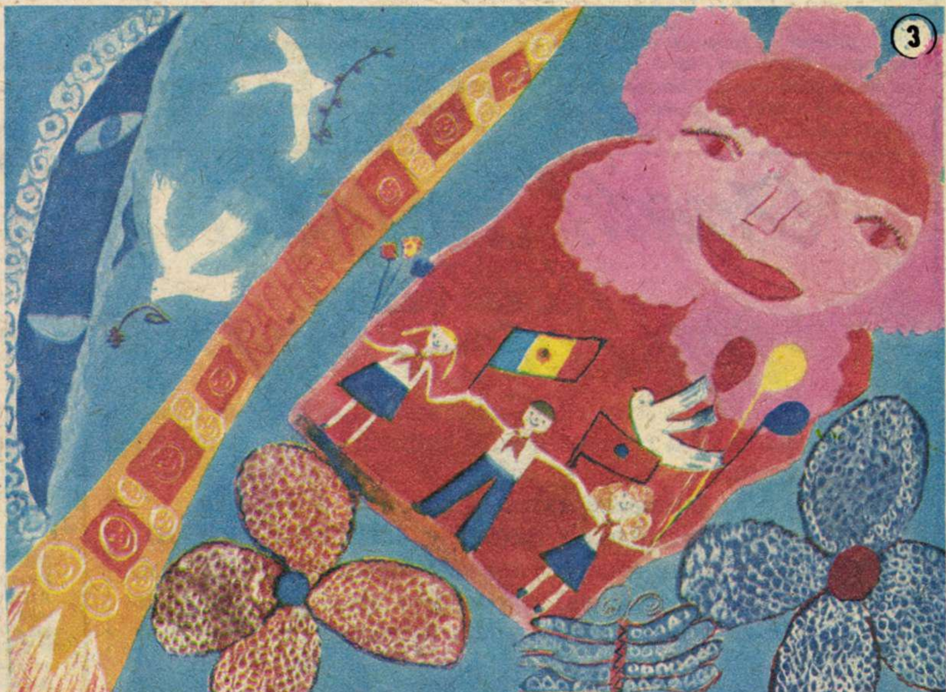

③ **Florentina Munteanu**, clasa a V-a, Şc. gen. 11 — Buzău.

Mlădițele Hiroșimei

Din nou mă gîndesc la acel loc de tristă amintire de pe harta lumii, în care războiul a transformat o aşezare omenească într-un morman de ruine. Mă gîndesc aproape fără să vreau la soarta tristă a oraşului japonez Hiroşima, aceea de a fi fost prima victimă a bombei atomice. În amintirea acelui prăpăd, s-a înălțat «Monumentul copiilor victime ale bombei atomice». Este înălțat ca o rachetă sprijinită pe trei picioare suple şi pe care se află trei statui de bronz reprezentînd-o pe fetița Sadako Sasaki în trei ipostaze. Monumentul simbolizează istoria zguduitoare a copiilor Hiroşimei din acel august 1945 şi este înconjurat aproape toată ziua de copii. Cînd a explodat bomba atomică, Sadako abia învăța să meargă. Nu a mai trăit decît 12 ani după explozie, deoarece afectată de iradiații s-a îmbolnăvit şi s-a stins în spitalul victimelor bombei atomice.

Niciodată omenirea nu trebuie să uite acea catastrofă în care şi-au pierdut viața mii şi mii de copii. Toți oamenii planetei să-şi unească glasurile şi să spună un NU hotărît războiului, un NU hotărît înarmărilor, pentru ca mlădițele vieții să crească nestingherit pe toate meridianele. Pentru ca nici unul dintre copiii lumii să nu mai cunoască ororile ucigătoare ale bombei atomice, ororile războiului.

Ana Simona Ursu
clasa a V-a,
Şcoala generală nr. 16,
Cluj-Napoca

Aș vrea

Aș vrea să am un buchet uriaș de flori,
Flori albe, albastre, galbene și roșii.
Și din acest buchet
Aș vrea să dau tuturor copiilor cîte o floare
Unora să le dau flori albe și albastre,
Altora, flori roșii sau galbene.
Și din buchetul acesta uriaș de flori,
Să desprind o floare albastră și delicată
Și să o pun pe pieptul unui porumbel alb.

Aș vrea ca văzduhul
Să fie plin de fluturi frumoși.
Și fluturii aceștia frumoși
Să se așeze în părul bălai al copiilor.
Și atunci, pe buzele acestora
Să se-aștearnă un zîmbet curat,
Un zîmbet pe care
numai un copil îl poate avea.

Aș vrea ca pe cerul senin și albastru
Să zboare mii de albi porumbei.
Și porumbeii să zburde deasupra părului negru și cîrlionțat,
Să se-așeze pe umerii dalbi ai copiilor,
Iar ochii senini ai acestora
Să scinteieze și să surîdă
La fiecare fluturare de aripi.

Artic Elvira
cl. a VII-a C,
Şcoala generală nr. 4,
Buzău

JOI, 18 IUNIE
ANUL XV (NR. 716)

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
TÎRGU-MUREȘ
SECȚIA PENTRU CO

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

25

DIN ACEASTĂ IMAGINE VĂ ZÎMBESC MEMBRII ECHIPAJULUI «SPERANȚA», CÎȘTIGĂTORII MARELUI TROFEU «BUSOLA DE AUR».

IATĂ NUMELE LOR:

George Nagîț, Costel Galbenu, Valentin Călinescu, Margareta Nagîț, Robert Poselt, Rafael Ciobanu, Emil Strutu, Marian Bercan, Romică Crețu, Vasile Mihalcea, Gheorghe Efteanu și prof. Ionel Nagîț.

CADRAN POLITIC

Vizita de stat pe care președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, a întreprins-o recent în Austria la invitația președintelui federal, Rudolf Kirchschläger, și a doamnei Herma Kirchschläger, este un însemnat eveniment care contribuie în mod hotărîtor la dezvoltarea pe mai departe a raporturilor româno-austriece, spre înregistrarea a noi progrese în colaborarea pe plan politic, economic, tehnico-științific, cultural și în alte domenii. În timpul convorbirilor, o atenție deosebită a fost acordată problemelor securității și cooperării în Europa, reliefîndu-se importanța încheierii cu succes a actualei reuniuni de la Madrid. S-a subliniat, de asemenea, necesitatea de a se acționa și mai ferm pentru oprirea amplasării și dezvoltării de noi rachete în Europa — ceea ce generează grave pericole pentru existența popoarelor europene. Militînd pentru dezarmare, pentru pace și conlucrare reciproc avantajoasă între toate popoarele lumii, cei doi președinți au afirmat totodată necesitatea de-a se acționa pentru lichidarea subdezvoltării pe glob și instaurarea unei noi ordini economice internaționale.

Referindu-se la prietenia dintre România și Austria, tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus: «Raporturile dintre țările noastre reprezintă, într-adevăr, un bun exemplu, în sensul că și state cu orînduiri sociale diferite pot desfășura o intensă colaborare multilaterală, plină de succes și într-un spirit de securitate reciprocă».

*

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a înmînat luni, 8 iunie a.c., în cadrul unei frumoase festivități, titlul de onoare suprem, «Erou al Republicii Socialiste România» locotenentului major Dumitru S. Prunariu, cosmonaut-cercetător, pilot inginer de aviație în armata Republicii Socialiste România, și colonelului Leonid Ivanovici Popov, pilot-cosmonaut, cetățean al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, comandantul navei «Soiuz 40», conferit prin Decret prezidențial, pentru îndeplinirea cu înaltă răspundere a misiunii încredințate la bordul complexului orbital experimental științific «Saliut-6 — Soiuz» — și realizarea cu succes a programului științific de cercetare a spațiului cosmic, cu prilejul efectuării primului zbor cosmic comun româno-sovietic. De asemenea, în cadrul aceleiași festivități, tovarășul Nicolae Ceaușescu a înmînat ordinul «Tudor Vladimirescu» clasa I maiorului Dumitru T.Dediu, pilot-inginer de aviație în armata Republicii Socialiste România, cosmonaut în echipajul de rezervă, conferit prin Decret prezidențial pentru activitatea deosebită desfășurată în cadrul programului de pregătire și realizare a primului zbor cosmic comun româno-sovietic. Pentru pionierii României, primul nostru cosmonaut înseamnă simbolul viitoarelor decolări cosmice, cosmonauții români de mîine aflîndu-se azi și printre purtătorii cravatelor roșii cu tricolor.

• FORUM'81 •

În aceste zile, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor se pregătesc intens pentru a participa la forumurile județene ale Organizației Pionierilor, cu numeroase realizări, succese și inițiative. Iată cîteva vești sosite din județele țării.

Cei mai tineri cutezători

Printre pionierii aleși candidați și delegați la forumul pionierilor din județul Olt se află și cîțiva care vor participa pentru prima oară la acest înalt sfat pionieresc. Este un debut emoționant și-i felicităm pe pionierii **Claudia Relia Dircă,** de la Liceul pedagogic din Slatina, **Corina Stoica,** de la Școala generală nr. 3 din Corabia, **Mirel Dascălu,** de la Școala generală din Valea Mare, **Gheorghe Ninu,** de la Școala generală din Brebeni, **Cătălina Guță,** de la Școala generală nr. 2 din Caracal, **Angelica Nica,** de la Școala generală nr. 3 din Balș. La forum ei se vor afla alături de «veterana» **Carmen Florica** (elevă la Liceul «N. Bălcescu» din Craiova), originară din localitatea Corabia, membră a C.J.O.P. Olt, aleasă delegată utecistă la lucrările forumului județean. Carmen Florica, în toți anii ei de pionieră, s-a dovedit o foarte talentată comandantă, cu personalitate, cu un dezvoltat spirit organizatoric și cu inițiativă.

Hărnicie pionierească

În tabăra de la Poiana Căprioarei se va desfășura forumul pionierilor din județul Vaslui. Cei ce-au fost aleși candidați și delegați, printre care pionierul **Marius Popa,** de la Școala generală nr. 1 din Bîrlad (cea mai mare școală din acest oraș), **Bianca Pascu,** de la Școala generală din Epureni, **Chiper Răducu,** de la Școala generală din Puiești, **Ștefănel Hatmanu,** de la Școala generală dih Ivănești, **Petrică Munteanu,** de la Școala generală din Tutova și ceilalți pionieri cutezători, vor fi la forum mesagerii copiilor gospodari și vrednici: ai pionierilor din Ivănești, spre exemplu, care dau ajutor cu conștiinciozitate și cu pricepere la întreținerea culturilor agricole, gospodărind, totodată, o complexă microfermă, cu stupină, păsări, animale mici etc.; sau ai pionierilor din comuna Epureni, care au luat în grijă o plantație foarte mare de portaltoi.

Mîndri de reprezentanții lor

În localitatea Șugag (cu împrejurimi pitorești aflate în apropierea locurilor pe care se ivește o nouă salbă de hidrocentrale, pe Valea Sebeșului) se va deschide tabăra forumului pionierilor din județul Alba. Purtătorii cravatelor roșii cu tricolor întîmpină acest eveniment realizări în care hărnicia, dragostea muncă și de învățătură, dar și de joc voioșie și-au dat mîna într-un buc de fapte exemplare.

O mîndrie pentru ei sînt candida aleși care au primit, de curînd, cea n înaltă distincție pionierească: Meri pionieresc. Amintim doar cîteva nun **Simona Candrea, Pall Eva, Maria hov, Probsdorper Udo, Nicoleta Oar Simona Bonea...**

• FORUM'81

Inițiativa pionierească în acțiune

Pionierii din județul Mehedinți v da viață, în cadrul forumului, propur rilor deosebite făcute de ei, în veder cunoașterii unor realizări excepționa ale județului: organizarea unor înt niri cu muncitorii mineri de la Mărășe și Ponoarele și cu constructorii hidr centralei de la Valea Mare. Pe Cîmp Padeșului, pionierii participanți la foru vor organiza o impresionantă aduna în care vor evoca chipul legendar al roului Tudor Vladimirescu.

Lucrările forumului județean vor av loc între 22 iunie și 1 iulie a.c., la Ba de Aramă, în apropierea unor locu de rezonanță istorică, și în vecinătat noii hidrocentrale din Valea Mare - Tismana.

LA START: VACANȚA!

Bravo, copii!

«Raportăm cu satisfacție că am îndeplinit și am depășit cu mult angajamentul nostru la muncă patriotică» — ne transmite detașamentul clasei a V-a A, de la Școala generală «M. Sadoveanu» din localitatea **Borca,** județul **Neamț.** Tuturor acestor harnici pionieri care ne zîmbesc din imagine le transmitem felicitări.

Prietenii naturii

Din imaginea foto vă zîmbește un grup de pionieri de la Școala generală Zamostea, județul Suceava, membri ai cercului «Prietenii naturii». Ei sînt iubitori de drumeții, pe care știu să le organizeze cu pricepere, fantezie și cu dragoste pentru toate bunurile și frumusețile naturii. Fotografia și relatarea despre acești cutezători suceveni le-am primit de la corespondenta noastră Cicia Hilote, care a absolvit de curînd clasa a VIII-a, la aceeași școală. Îi urăm ei și colegilor ei, succes în drumul spre liceu.

Portret de cutezător

Membrii subredacției pionierești «Danubius» de la Școala generală nr. 3, Zimnicea — Teleorman, au trimis fotografia lui Ion Gabriel Stoica, pionier-comandant de detașament, de curînd absolvent, cu media generală 10, al clasei a VIII-a. Ion Gabriel și-a luat rămas bun de la anii lui de pionierie, cu rezultate excepționale. Deținător a mai multor diplome și premii (și la concursuri ale revistei noastre), un inițiator, în școala lui, al subredacției pionierești, al clubului UNICEF, al unui cenaclu literar și al multor acțiuni, el a fost tot timpul, ca un adevărat pionier-comandant, mereu în frunte.

„SCHIMB DE ȘTAFETĂ” ÎN EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII”

A noastră este mult-rîvnita «Busolă de aur»!

MARELE TROFEU TRANSMISIBIL

„BUSOLA DE AUR” LA OREAVU, BUZĂU

30 mai a.c. La Școala generală din Oreavu, sat aproape «lipit» de Rîmnicu-Sărat, e zi de sărbătoare: **Marele trofeu, acordat de către juriul republican echipajului «Speranța» pentru cea mai reușită expediție din vara anului trecut, și-a anunțat sosirea.** Coborîtă de pe pitoreștile plaiuri ale văii Bistriței (de la Borca, Neamț, unde a strălucit un timp în vitrina echipajului «Indagatores»), după ce s-a «odihnit» cîteva săptămîni la București, în sala expoziției naționale a Expedițiilor «Cutezătorii». «Busola de aur» a pornit din nou la drum, spre noii ei cîștigători.

Ora 10. În haine de sărbătoare, elevii și cadrele didactice de la Școala generală din Oreavu întîmpină cu vădită emoție «Busola de aur» care sosește în mijlocul lor însoțită de reprezentanți ai Consiliului Național al Organizației Pionierilor, ai revistei «Cutezătorii», ai juriului republican al Expedițiilor «Cutezătorii» și Consiliului județean Buzău al Organizației Pionierilor.

Ora 11. În sala de festivități a căminului cultural din comuna Valea Rîmnicului (de care aparține satul Oreavu), în prezența unui numeros public, a primarului comunei — tovarășul Ion Călinescu —, începe tradiționala festivitate de înmînare care se repetă an de an din 1969 încoace. După ceremonialul pionieresc, președinta Consiliului comunal al Organizației Pionierilor, tovarășa Zefira Soroceanu, exprimă bucuria și satisfacția pionierilor și școlarilor, a cadrelor didactice, a tuturor locuitorilor comunei pentru performanța deosebită realizată de către membrii echipajului «Speranța». Iau apoi cuvîntul Lucian Dumitrescu, membru al Biroului C.N.O.P. și prof. univ. dr. Ioan Vlăduțiu, membru al juriului republican. Evidențiind pasiunea deosebită a membrilor echipajului «Speranța» pentru turism și pentru cercetarea științifică, pentru cunoașterea frumuseților și bogățiilor patriei, a istoriei și vieții poporului nostru și adresînd felicitări tuturor elevilor, cadrelor didactice, sătenilor, organelor locale, de partid și de stat pentru succesul celor doisprezece membri ai echipajului, vorbitorii și-au exprimat, totodată, satisfacția pentru faptul că și aici la Oreavu și la Valea Rîmnicului, ca-n toate localitățile țării, copiii cresc și se formează în cadrul școlii și al Organizației Pionierilor ca viitori constructori de nădejde ai socialismului, pe pămîntul patriei noastre.

De la sala de festivități, pe strada mare, spre școală — un drum triumfal.

Ora 11,45. Membrilor echipajului «Speranța» le sînt acordate tradiționalele diplome și medalii ale Expedițiilor «Cutezătorii».

Ora 12. Momentul culminant: în aplauzele întregii asistențe, redactorul-șef al revistei «Cutezătorii», Mihai Negulescu, înmînează echipajului Marele trofeu transmisibil «Busola de aur», însoțit de un frumos premiu — o excursie colectivă în străinătate prin B.T.T. Sînt momente emoționante, de aleasă împlinire. Raza marelui trofeu luminează intens fețele expediționarilor, ale tuturor celor prezenți.

În încheierea festivității, o formație a pionierilor de la Școala generală din Valea Rîmnicului prezintă un frumos program artistic.

*

Timp de un an de zile, «domiciliul» «Busolei de aur» va fi la Școala generală din Oreavu, după care va porni din nou la drum, pentru a aureola cu raza ei un alt echipaj — pe acela ce va realiza cea mai reușită expediție dintre cele ce se vor desfășura pe parcursul acestei veri. Care va fi acesta? Oricare dintre cele peste 2000 de echipaje înscrise la actuala ediție — cea de-a XII-a.

Avem în față jurnalul de bord al acestui echipaj. Sînt 77 de pagini bogat ilustrate, cu fotografii și cu desene. Îl deschidem și pătrundem dintr-o dată, împreună cu cei doisprezece expediționari (zece băieți, o fată și un profesor) într-o lume fascinantă: e lumea satelor, a cătunelor și stînelor de pe valea Rîmnicului superior, de sub înălțimile Bisocii și ale Penteleului, de la izvoarele Milcovului și de pe malurile Putnei. Călătorim, zi după zi, atît în acest pitoresc spațiu geografic dintre munții Buzăului și-ai Vrancei, admirîndu-l și studiindu-l din toate punctele de vedere, cît și în timp, în istoria milenară a locuitorilor acestor meleaguri, luînd cunoștință, la tot pasul, de viața și obiceiurile lor care se impun atenției noastre prin simplitate și originalitate.

Ca într-un film derulat cu încetinitorul, membrii echipajului «Speranța» ne oferă, una după alta, imagini dintre cele mai diverse, pe ecranul cărora apar în lumină atît ei, ca expediționari, cît și realitățile oferite de itinerarul parcurs.

«...Se dezlănțuie furtuna. Cerul este brăzdat de zeci de fulgere. Adăpostiți în corturi, ne facem mici, mici de tot. Avem impresia că zeci, sute de ghiulele se sparg deasupra capului și că din moment în moment vom fi luați cu totul...»

«...Căsuțe rare, albe, cu acoperișuri de șindrilă, se ivesc ici-colo risipite prin fînețele de pe coasta ușor înclinată a muntelui. De-aici, de sus, școala mică privește în vale, prin cele cîteva ferestre, peste micile gospodării împrăștiate pe întinsul tăpșan. Acesta este satul Neculele...»

«...După circa 80 de minute de urcuș, ajungem la odaia lui moș Noapteș. Ne iese în întîmpinare cu cei doi băieți ai lui, lîngă lac. Mulțime de pești mișună în apă. Ne impresionează iarba înaltă, suculentă, din poiană. Aflăm că asta se datorează faptului că fîneața e curățată și îngrășată în fiecare an. Merii, perii, cireșii și vișinii altoiți de primprejur dovedesc și ei mîna de buni gospodari a celor trei. Moș Noapteș ne povestește cîte și cîte. Ne-a spus și despre faptul că din cînd în cînd îi cam supără urșii...»

«...Ajungem într-un loc de unde iese la suprafață apa Milcovului. Dintr-o scobitură, puțin mai adîncă decît o farfurie, țîșnește un șuvoi de apă cristalină. Dăm să bem din ea, dar imediat dinții prind să ne clănțăne de rece ce e. E apa ale cărei unde au împărțit, în două, pentru atît amar de vreme, pămîntul țării și istoria neamului nostru. O dungă neagră așterne Milcovul peste trecutul patriei noastre. Numele lui ne aduce în minte atîtea imagini dureroase: războaie crîncene între Ștefan cel Mare și Radu cel Frumos, între Tomșa și Petru Șchiopul, între Mihai Viteazu și Petru Movilă. Aproape patru veacuri de lupte vrăjmașe între frați! Și nu e apă pe albia acestui rîu, cît sînge și cîte lacrimi au curs pe malurile lui...»

«...La Tulnici stăm de vorbă cu cîțiva bătrîni de la care aflăm multe lucruri despre portul și obiceiurile vechi. Tot de la ei am aflat cîte ceva și despre preocupările primilor vrînceni. Veniți în fundăturile Vrancei ca niște pui împrăștiați de vijelie, și care-și caută adăpost și

C. Diaconu

(Continuare în pag. 9)

Moment emoționant: la ieșirea din schimb, minerul Teodor Boncalo, Erou al Muncii Socialiste este făcut pionier de onoare de către un grup de purtători ai cravatei roșii cu tricolor.

PARIU CU SOARELE

REPORTAJUL SĂPTĂMÎNII

Ne aflăm la gura minei Lupeni. Una după alta frunțile minerilor răsar dinspre adîncuri. Se întorc din abataje, tineri, cu lămpile în partea stîngă, par mai curînd «supra» decît «ultra» tereștri. Vară, explozie termică în toată natura, din cîmpiile țării combinele încep să acosteze grîul... Între aurul negru și pîine stau de vorbă cu minerul **Ion Murăraș,** *înalt, spătos, tînăr la 32 de ani, seamănă cu o mulțime de actori celebri din filmele voastre preferate.*

— De cînd sînteți miner la Lupeni, îl întreb.

— La 18 mai 1974 am intrat în mină cu un buchet de liliac. De-atunci sînt omul adîncurilor.

— Cum vi se înfățișează aceste adîncuri?

— Exact cum doresc: bogate, supuse, generoase. Avem de fapt un continuu dialog, ne studiem reciproc... Ce credeți că pămîntul nu ne cunoaște, nu ne cercetează și el pe noi? În treacăt fie spus, aici la suprafață, pe Terra-Lupeni, sînt elev în clasa a XII-a (cursuri serale), iar la anul viitor — student în anul I al Institutului superior de mine din Petroșani... Studiez, dialoghez, n-am timp. Formidabil! Tot ce-mi doresc pe lumea asta obțin; numai timp mult nu pot agonisi!

— Cîți sînteți în clasă?

— 29, inclusiv eu care-s și...

— ?!

— Șeful! 'Mda, sînt șeful clasei...

— Ai prieteni-copii?

— Încă nici acum nu-mi vine a crede că nu mai sînt pionier. Am acasă tot ce-mi trebuie: insigne, cravată, diplome. În plus joc fotbal în cartier, particip la adunări de unitate, sînt cineva! Cînd intru în mină spun «Noroc bun», dar îmi vine să adaug și deviza «Tot înainte». Grozav, nu?

— Dar știți că au și trecut cinci minute, ce ne facem?

— Adevărat, sînt grăbit ca un tren rapid care aleargă spre mare. Uitați, chiar în clipa asta mă pregătesc să plec la laboratorul de chimie, iar peste o oră voi fi la cercul de astronomie. De, ce să-i faci, sînt miner, deci om modern; cu cît cunosc mai bine pămîntul, cu atît trebuie să știu ce face și cerul, nu? Și încă ceva: știați că «Luceafărul» lui Eminescu strălucește la fel și sub 700 de metri adîncime, în orizonturile carbonifere? Vreau să spun că literatura, mai ales cea bună, «mă urmărește încă,» vorba poetului, și-n tainele adîncurilor.

— Care-i cel mai teribil sentiment de satisfacție pe care-l aveți zilnic ca om și ca miner?

— Pariul cîștigat cu Soarele de fiecare dată, la întoarcerea din șut! Nu există bucurie mai mare decît să te revezi cu Soarele, cu toată lumea de-afară, cu patria după ce ai fost în lupta cu marele zeu al cărbunelui.

Ion Crînguleanu

ROMAN FOILETON

de HARALAMB ZINCĂ

1

TEMERARUL

MIERCURI, 23 AUGUST 1944, ORA 15

Mă pregăteam să plec acasă — era miercuri, deci «program administrativ», o după-amiază liberă — cînd, pe neașteptate, mă pomenesc chemat de căpitanul Pan Demetriad, comandantul meu. Chestia asta, drept să vă spun, nu mi-a prea plăcut. Mă uit la ceas — patru fără un sfert. Așa-mi trebuie. De trei sferturi de oră s-ar fi cuvenit să fiu acasă, în patul meu, și să dorm, și să dorm... Așa cum militarii, numai în vreme de război mai pot dormi. Firește, între două atacuri.

Pe căpitan îl găsesc în picioare, lîngă fereastra deschisă, fumînd îngîndurat.

— La ordinul dumneavoastră, domnule căpitan! îmi anunț eu prezența.

Rămîn în poziție regulamentară, lîngă ușă. Comandantul îmi aruncă o privire scurtă — îmi arată în felul acesta că a luat notă de prezența mea — apoi își întoarse din nou ochii către grădina care împrejmuiește sediul comandamentului militar al Capitalei. Nu știu ce anume vede el printre tufele de liliac ce se pregătesc să intre în toamnă, dar datoria mea de locotenent e să aștept. Mă uit la căpitan și aștept: îi admir statura atletică, costumul care-i cade impecabil.

Îmi cercetez discret ceasul de mînă; timpul zboară. Tușesc diplomatic. Dar căpitanul, continuă să-și fumeze țigara, prefăcîndu-se a nu mă fi auzit. Aștept, n-am încotro. Pe umerii, ce-i drept, puternici ai ofițerului din fața ferestrei, apasă răspunderea Biroului 2 — într-un cuvînt, spionajul și contraspionajul militar de pe tot teritoriul Capitalei. Și asta în vreme de război, în condițiile cînd frumosul nostru sediu de la Șosea e literalmente înconjurat de nenumărate comandamente ale Misiunii militare germane, de locuințe conspirative și mai puțin conspirative ale Abwehrului sau ale Gestapoului. Știm mai de mult că ne țin sub o observație severă și variată. Dar și noi, la rîndul nostru, îi supraveghem neîntrerupt.

În sfîrșit, căpitanul Demetriad își iese din încremenire, se întoarce spre mine și, înainte de a deschide discuția, își strivește mucul țigării într-o scrumieră de cristal.

— Ce faci, locotenente?

Hm! Îmi cunosc șeful. Întrebarea nu prevestește nimic bun. Răspund mucalit:

— Visător cum sînt din fire, visez domnule căpitan!

— Și ce visezi dumneata, locotenent Banu?

— Un duș rece... un pat ca la mama acasă... apoi o plimbare...

— Cu Margareta? mă întrerupse căpitanul zîmbind amical.

— Numai cu ea...

— Uite ce-i, Costele, n-ai vrea tu, așa, în continuarea zilei să mai visezi și altceva?!

Nu, nu mă ironizează; pur și simplu îmi vorbește pe un ton patern, încărcat de tainice neliniști.

— La ordinele dumneavoastră, domnule căpitan!

— Te duci acasă, îți faci un duș, te bagi în pat, dar nu pleci de acasă... Îți tragi telefonul lîngă tine...

Deodată, simt că ochii căprui, profunzi, ai căpitanului mă fixează altfel decît în alte dăți, de parcă ar urmări să-mi transmită fără grai un lucru de o mare gravitate. Cu gîndul la evenimentele de pe frontul din Moldova, reacționez prompt:

— Pot să rămîn pe loc, dacă este necesar.

— Nu, locotenente, tot ce îți cer e să nu te dezlipești de telefon.

— Am înțeles.

Aștept să-mi spună că pot să mă retrag, dar nu se grăbește să mă «concedieze». Mă iscodește mai departe cu o îngîndurare care mă neliniștește, ca puțin mai tîrziu să mă întrebe, lăsînd să-i apară pe fața arsă de vînturi și soare un zîmbet vag, ironic.

— Cum mai stai cu memoria, locotenent Banu?

— Dacă-mi ordonați, pot să declam «Scrisoarea a III-», de la primul vers pînă la ultimul.

Zîmbetul i se metamorfozează într-un rîs scurt.

— Îți amintești de complexul de date ce decurge din acțiunea «Tăcerea»?

Căpitanul îmi caută privirile. Acum, un zîmbet amar i-a răsărit în colțul gurii. Îmi place chipul lui bronzat, de bărbat frumos și energic. Mobilitatea feței sale este de-a dreptul uimitoare, ca a unui mare și rafinat actor. Întrebarea nu mi-a fost pusă așa, în dorul lelii. Deodată aud tăcerea grea care s-a lăsat între noi și, fără să vreau, mă înfior. Nu răspund, ci raportez:

— Domnule căpitan, vă asigur că absolut toate detaliile acțiunii «Tăcerea», care mă privesc, le-am memorat perfect. Dacă doriți, mă puteți testa pe loc.

Comandantul îmi stopează avîntul cu un gest de blîndețe:

— Nu, locotenente, nu e nevoie de nici un test. Vreau să te asigur că am o mare încredere în memoria dumitale. Vreau doar...

Tace. Mă fixează intens cu niște ochi ce trădează o misterioasă febră lăuntrică. După un timp, continuă fraza. Vreau doar să te avertizez că n-ar fi exclus ca încă în noaptea asta să treci la îndeplinirea misiunii.

Fiori de gheață îmi șerpuiesc pe șira spinării. Nu de frică, să nu înțelegeți greșit, ci de emoție. Îmi cunosc îndatoririle de ofițer al Biroului 2 și natural, știu cînd trebuie să pun întrebări. De data asta e bine să mă abțin, să-mi țin gura și asta nicidecum pentru că acțiunea «Tăcerea» ar avea ca prim obiectiv capacitatea mea de a-mi stăpîni întrebările sau de a amuți, ci pentru că simt în liniștea și zăpușeala acestei zile de august plutind ceva... ceva grav și dramatic. Emoționat de propriile-mi gînduri, rostesc:

— Domnule căpitan, sînt gata să trec la îndeplinirea misiunii..

— Îți mulțumesc, locotenente... Pînă atunci, du-te acasă... Avertizeaz-o și pe Margareta... Nu de alta, să nu te aștepte...

Căpitanul Demetriad își aprinde o nouă țigară. Uf! Ce n-aș da să știu ce gînduri i se ascund sub fruntea aceea înaltă!

— Poți să te retragi locotenente!

Pocnesc din călcîie, fac un stînga împrejur de nota 10 și ies. Subit, mă copleșește senzația că memoria m-a trădat... Încerc să-mi amintesc detalii ale acțiunii «Tăcerea» și nu izbutesc. Mă îngrozesc și simt cum sîngele îmi îngheață în vine.

CLUB 14

Cînd spui „La REVEDERE" COPILĂRIEI

I-am întîlnit într-una din zile, în grădina **Școlii generale nr. 4, Giurgiu.** Discuțiile s-au legat ușor și repede.

— În clasa a VIII-a nu mai ești chiar copil, mărturisește Mihaela Buca. Deși, parcă ieri a fost ziua cînd mi s-a dat prima notă proastă, fiindcă scrisesem Dunăre cu d mic. Eram într-a întîia. Dar de-atunci...

De atunci Mihaela și colegii ei au străbătut un drum lung, clasă după clasă, adăugînd cu fiecare an ceva nou zestrei lor de cunoaștere, îmbogățirii lor sufletești. Împreună au primit cravata de pionier și au trăit emoțiile acelor clipe, împreună s-au bucurat de succese și tot împreună au învins greutățile.

— În laboratorul de chimie al școlii și la orele de practică de la fabrica de zahăr din oraș, unde am avut și un cerc uzinal, am învățat să iubesc chimia și să doresc s-o practic. Așa că mă pregătesc să urmez, în cea de-a doua treaptă, o școală cu o asemenea specialitate. Laborant chimist sau, poate, inginer. Aceasta îmi va fi meseria!

Explicația aparține pionierei **Mariana Buculete** și este rostită cu convingere, cu gravitate.

Bogăția vegetală a grădinii, mireasma florilor creează o atmosferă care ne îmbie la discuții.

Un băiat înalt și subțiratic — **Mihai Neguț** — simte nevoia să explice:

— Pomii pe care-i vedeți, și care înconjoară grădina, sînt puși de noi. Eram atunci într-a III-a. Și florile... multe sînt puse tot de noi, îngrijite în sera școlii. Știți că liliacul alb a înflorit în seră?

Aici, Mihai se oprește pentru o clipă și-l caută din privire pe prietenul său:

— Vi-l recomand pe colegul nostru **Miron Manea**, noi îl numim maestru în agricultură. De la el am învățat multe.

— Nu chiar maestru, spune cu sfiiciune Miron. Eu am să mă întorc la noi, la Drăghiceanca, de pe unde sînt. Vreau să lucrez pe cîmp, la cereale. Am să urmez o școală cu profil agricol.

— Știți, detașamentul nostru și-a luat denumirea de «Temerarii», dar ni se mai spune încă «detașamentul ambițioșilor». N-avem în clasă nici un corigent, nici un repetent. Merităm deci un astfel de nume. Nu de mult, am sărbătorit în clasă o victorie: colega noastră **Iuliana Gheța**, prin muncă ambițioasă, și-a depășit notele de șase spre opt și nouă.

Cuvintele sînt rostite pe nerăsuflate de pioniera **Simona Răboj**, comandanta de detașament. Colegele o iubesc și o prețuiesc pe comandanta lor, pentru că, așa cum spune **Mihaela Buca:** «Simona are un spirit de dreptate extraordinar».

Noii noștri prieteni nu sînt lăudăroși, dar fiecare simte dorința să povestească ceva, să arate un colț din școala cu care se mîndresc, dar de care se vor despărți în curînd. **Viorel Onțeluș** ne arată macheta unui dispozitiv care captează energia solară și care va servi la încălzirea apei în gospodărie. Macheta este funcțională și pionierii o vor executa în această vacanță.

Laurențiu Enache așa cum știe toată școala, este un pasionat istoric și ne prezintă interesantul muzeu de istorie al școlii, locul unde îi place să-și petreacă ceasurile libere.

Un grup de fete, prietene între ele: **Mariana Grăniceru, Georgeta Petcu, Luiza Tătaru,** se pregătesc să se înscrie la o școală cu profil economic, și se bucură că vor continua să fie împreună. Dar, deocamdată, ne arată atelierul de croitorie din școală, unde au învățat să coasă.

Iată un colectiv de pionieri care au străbătut împreună un drum frumos din clasa întîi pînă la a opta, un drum de-a lungul căruia au cunoscut bucuria de a munci, căldura tovărășească, prețul prieteniei, al cinstei.

Și iată-i, acum, vorbind despre zilele vacanței care se apropie.

— Este ultima noastră vacanță ca pionieri. O vom petrece la Bălănoaia, în satul nostru de vacanță, spune **Mihaela Buca.** Aici vom aprinde ultimul foc pionieresc de tabără. Noi ne pregătim să devenim uteciști, iar peste patru ani, am hotărît să ne întîlnim din nou la școală, din nou în clasa copilăriei noastre. Pînă atunci, ne vom spune, în curînd, «la revedere».

Sîntem convinși că, peste patru ani, pionierul de odinioară **Dorel Boanță** nu se va sătura vorbind despre șantierul naval unde lucrează și la care s-a gîndit, de atîtea ori, în copilărie; **Costel Bîtfoi,** care tot timpul este preocupat de utilaje și mașini, se înțelege că va avea ce spune despre felul în care se specializează în acest domeniu. Cît despre **Viorel Onțeluș** și colegii săi, probabil că și ei vor avea ce povesti despre căutările lor în domeniul descoperirii unor noi surse de energie.

Dar, la această întîlnire, se va vorbi mai ales despre bucuriile, dar și greutățile primilor pași făcuți în viață, despre tot ce au făcut în acești ani, mergînd pe calea visurilor din pionierie.

B. Caragiale
Foto: Nicolae Costel

DICȚIONAR „CUTEZĂTORII"

Noțiunea de **ateism** definește concepția care respinge — bazîndu-se pe ideile filozofice materialiste — orice credință în supranatural, în existența unor forțe divine, a zeilor, a spiritelor (ateism, din grecește, a «fără» și theos «zeu»).

Ateismul nu înseamnă deci comportament de indiferență față de concepții și instituții religioase. Înseamnă mult mai mult: combaterea misticismului cu armele științei, ale cunoașterii, ale cuceririlor din toate domeniile. Dealtfel, se poate spune, ateismul are aceeași vechime ca și... religia. Din cele mai vechi timpuri au existat minți iscoditoare care, adeseori, cu prețul vieții, au încercat să lumineze adevărul. De-a lungul istoriei s-au manifestat diverse curente, tendințe, școli și orientări ateiste. Așa, de pildă, ateismul antic naiv, ateismul raționalist, ateismul iluminist.

Dintre reprezentanții renumiți ai ateismului antic să ni-i amintim pe Xenofan, Democrit, Epicur și Lucrețiu. Mai tîrziu, în timpul luptei antifeudale, în Europa, s-au afirmat Spinoza, materialiștii francezi din sec. al XVIII-lea, filozoful materialist german L. Feuerbach ș.a. În țara noastră ateismul a apărut în filozofia lui V. Conta, în orientarea revistei «Contemporanul» și în opera unor materialiști și medici progresiști de la sfîrșitul secolului al XIX-lea și din prima jumătate a secolului al XX-lea, ca Șt. C. Michăilescu, Victor Babeș, Gh. Marinescu.

Forma superioară a ateismului s-a dovedit a fi ateismul marxist datorită trăsăturilor sale specifice, printre care, fundamentarea filozofică, caracterul consecvent științific, militant și revoluționar. Ateismul marxist are drept țel emanciparea spirituală și morală a omului, dezvoltarea sa multilaterală. Interdicția «crede și nu cerceta!», impusă de religia creștină, de pildă, nu mai poate convinge pe nimeni, nici chiar pe copii. În societatea eliberată de exploatarea omului de către om credințele religioase vor dispărea treptat, un rol important în munca de educație revenindu-i întregii societăți.

Elena Mănescu

RUCSACUL VACANȚEI

● Printre primele publicații din țara noastră care s-au ocupat de copii a fost revista purtînd titlul «Mama și copilul», apărută sub conducerea Mariei Rosetti, cunoscută pentru activitatea sa în Revoluția de la 1848. Revista a apărut între anii 1866—1867.

● Prima publicație muzicală de la noi a apărut la București, la 4 octombrie 1869, și avea textele în limba română și italiană.

● De la Alexandru Odobescu, cunoscutul autor al nuvelei **Doamna Chiajna,** au rămas numeroase manuscrise. Printre acestea unele sînt datate 1847. Așadar, Odobescu, avea 13 ani cînd a început să scrie literatură. Dar debutul lui avea să aibă loc peste patru ani (mai 1851).

VREAU SĂ FIU ȘI EU PILOT

Versuri și muzică de ION NICORESCU

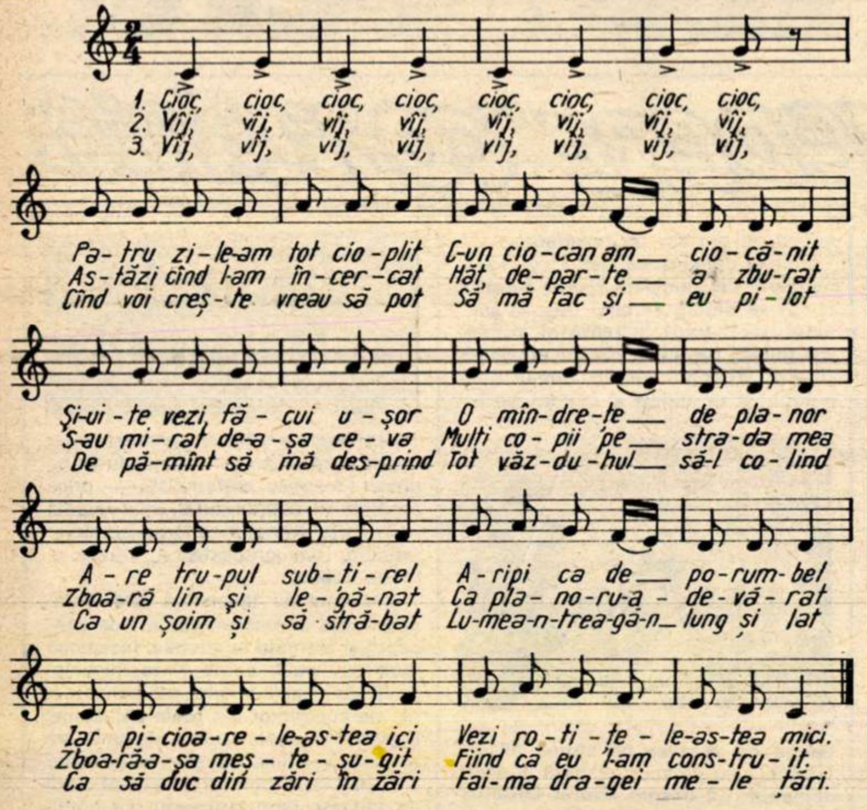
1. Cioc, cioc, cioc, cioc, cioc, cioc, cioc, cioc,
2. Vîj, vîj, vîj, vîj, vîj, vîj, vîj, vîj,
3. Vîj, vîj, vîj, vîj, vîj, vîj, vîj, vîj,
Pa-tru zi-le-am tot cio-plit C-un cio-can am__ cio-că-nit
As-tăzi cînd l-am în-cer-cat Hăt, de-par-te__ a zbu-rat
Cînd voi creș-te vreau să pot Să mă fac și__ eu pi-lot
Și-ui-te vezi, fă-cui u-șor O mîn-dre-țe__ de pla-nor
S-au mi-rat de-a-șa ce-va Mulți co-pii pe__ stra-da mea
De pă-mînt să mă des-prind Tot văz-du-hul__ să-l co-lind
A-re tru-pul sub-ți-rel A-ripi ca de__ po-rum-bel
Zboa-ră lin și le-gă-nat Ca pla-no-ru-a-de-vă-rat
Ca un șoim și să stră-bat Lu-mea-n-trea-gă-n__ lung și lat
Iar pi-cioa-re-le-as-tea ici Vezi ro-ți-țe-le-as-tea mici.
Zboa-ră-a-șa meș-te-șu-git Fiind că eu l-am cons-tru-it.
Ca să duc din zări în zări Fai-ma dra-gei me-le țări.

Joc

Să ne jucăm de-a cireșele roșii pe ram,
de-a cîntecul,
de-a cerbii spre izvor;
să ne jucăm de-a fructele
ce ard în poala verii,
de-a visele călătorind pe-un nor.

Să ne jucăm de-a marea,
de-a pescărușii sub genunea-albastră;
să ne jucăm de-a spicele, cînd vîntul
dezmiardă fericita cîmpie
a noastră.

Să ne jucăm de-a zborul,
de-a florile ce-nvață să rodească;
să ne jucăm de-a soarele,
de-a stelele
cît ține bolta frumuseții românească.

Elisaveta Novac

UN FILM PENTRU CUTEZĂTORI

FIUL MUNȚILOR

În filmografia regizorului Gheorghe Naghi se înscriu, în afara recentei realizări **«Fiul munților»**, încă două pelicule: **«Aventurile lui Babușcă»** și **«Alarmă în Deltă»**. Așadar, ne aflăm în fața unui regizor care și-a legat activitatea de crearea unor filme destinate copiilor.

— Stimate tovarășe Naghi, ați realizat noul dumneavoastră film, «Fiul munților», ca dealtfel, și celelalte două, după povestirile lui Petre Luscalov. Noi ne bucurăm fiindcă romanele care v-au inspirat au apărut mai întîi în foileton, în revista noastră. Ce vă atrage la aceste povestiri, la scenariile lui Petre Luscalov?

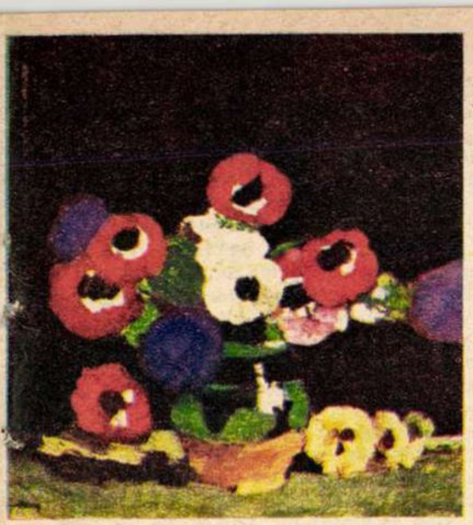

ANEMONE 1908 — Ștefan Luchian

— Acțiunea vie, mișcarea continuă a personajelor. Suspensul, care te face să urmărești totul cu sufletul la gură. Și, nu în ultimul rînd, personajele pline de farmec, cuceritoare, prin inteligență, prin fantezie, prin frumusețea caracterului. Mă mai atrage peisajul care este direct implicat în acțiunea povestirii, vreau să spun că nu constituie un simplu decor, o descriere în sine.

— Cine sînt copiii care interpretează pe Matei, pe Alina din «Fiul munților»?

— Sînt doi pionieri: Isabela Zaharia și Iulian Băltățescu din Piatra Neamț. cu care am lucrat foarte bine. Amîndoi sînt sportivi, iubitori de ascensiuni pe munte și s-au adaptat repede cerințelor grele cerute de realizarea unui film.

— Numai pentru că sînt sportivi?

— Nu uitați că toate filmările le-am făcut pe culmi prăpăstioase de munte. Dar copiii mei mai sînt amîndoi premianți ai Festivalului național «Cîntarea României» pentru recitări, pentru interpretare de monolog și deci, talentați. În fine, sînt și foarte buni la învățătură.

— Va urma și un al patrulea film?

— Da, tot după un scenariu de Petre Luscalov. De data aceasta în peisajul Litoralului nostru.

ITINERAR

Ștefan Luchian (1868—1916) a mers în pictura sa pe calea deschisă de Grigorescu, creînd o operă originală în care și-a exprimat propria sa viziune asupra naturii. «În unele chipuri, în ochii autoportretelor, în peisajele sclipitoare sau măcar luminoase, umbrite totuși și ele de o ușoară tristețe, în genere învinsă de artist, dar mai ales în flori își exprimă Luchian duioșia, asemeni păstorului sau țăranului, care obișnuiesc să-și spună frunzei verzi păsurile și dorurile, necazurile și înțelegerile», spunea prestigiosul critic de artă care a fost Petre Comarnescu, referindu-se la arta lui Luchian. Aceasta se înscrie în constelația de aur a picturii românești alături de Grigorescu, Andreescu, Petrașcu, Tonitza ș.a.

Mai jos am reprodus o gravură a timpului surprinzînd un moment al întîlnirii dintre George Enescu și Luchian. Marele pictor era un fervent iubitor al muzicii. Bolnav, țintuit pe patul de suferință, Luchian a primit într-o seară o vizită neobișnuită. Cineva, pe care nu-l cunoștea, i-a cîntat la vioară. Era marele Enescu. Momentul a fost impresionant. Evocîndu-l, Tudor Arghezi scria: «Era ofranda discretă a unui artist al sunetului adusă unui artist al picturii de lumină. A intrat pe întuneric, i-a cîntat pe întuneric și a plecat pe întuneric. Aproape că nici nu l-a zărit. O umbră și o vioară».

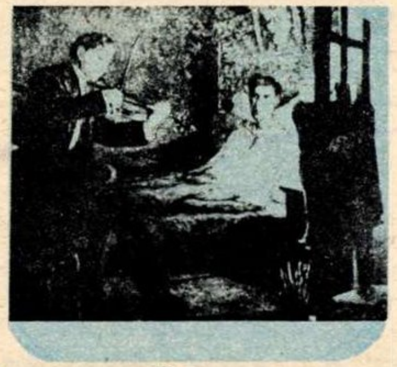

Pe unele din posibilele itinerare culturale care pot fi realizate în această vacanță, vă sfătuim să acordați un timp vizitării la Muzeul de artă al R.S.R., a sălii dedicate lui Luchian, după care adăugați o vizită pe strada Mendeleev nr. 29, unde puteți vedea placa de marmură cu inscripția care arată că în această casă a trăit în ultima parte a vieții Ștefan Luchian, unul dintre cei mai mari pictori ai țării.

„207 - 798" RĂSPUNDE DIN NOU LA APEL

Personajul întîmplării despre care vreau să relatez este... un porumbel. Aflîndu-ne pe dealul din apropierea stadionului «Corvinul», după un antrenament de atletism, privirile ne-au fost atrase de două puncte cenușii ce săgetau cerul. La apropierea de pămînt, punctele creșteau văzînd cu ochii, astfel că deodată deslușirăm o luptă aeriană între un uliu și un porumbel voiajor. Ciocul puternic al uliului rănise porumbelul care abia mai putea mișca aripile. Dar la strigătele noastre, uliul părăsi locul luptei, iar porumbelul, într-un zbor razant, ajunse aproape de noi. Avea sub aripi trei răni adînci. Pe un picior purta un inel pe care era gravat nr. 207-798/1979. Nu știam de unde vine și al cui este, pentru a-l putea restitui proprietarului, așa că am hotărît să mergem de îndată la pădurarul din apropiere pentru a-i da primul ajutor. Din păcate acesta nu se afla acasă și am hotărît atunci să-l luăm la noi, să-l îngrijim.

Timp de mai multe zile l-am hrănit, i-am pansat rănile. În curînd Șoim, cum îl numiserăm noi, s-a însănătoșit și a început să zboare, deocamdată prin casă. La cîteva zile am ieșit cu el pe balcon și l-am așezat lîngă mine. A stat cîteva minute privindu-mă, apoi și-a întins aripile și a zburat.

Desigur, Șoim s-a întors acasă...

Marian Filip
Școala generală nr. 11,
Hunedoara

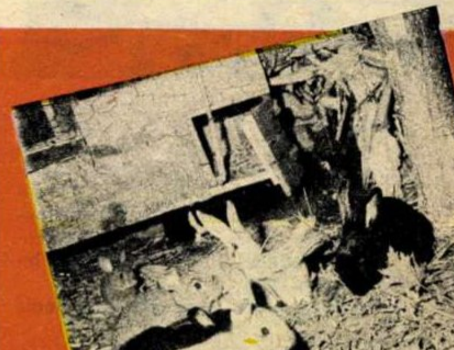

TROFEELE HĂRNICIEI

Vacanță... cu iepuri

Dacă ar fi întrebat care este cea mai nouă pasiune a sa, pionierul Nicolae Paraschiv ar răspunde fără nici o ezitare: creșterea iepurilor. Acum, de cînd a intrat în vacanță ar fi capabil să se trezească zilnic odată cu ivirea zorilor, să se ducă după iarbă proaspătă și suculentă și,cu căruciorul încărcat să dea fuga la crescătoria de la școală pentru a-i hrăni pe urecheați. Ar sta apoi într-un loc mai retras, așa cum a făcut de multe ori, ca să-i observe cum ronțăie verdeață, să le urmărească mișcările, reacțiile. Numai că Rodica Tudor, comandanta de unitate a avut grijă ca, pe parcursul vacanței, această plăcută ocupație să revină unui număr cît mai mare de copii. Pentru că aici, la Școala generală din Frecăței, Tulcea, creșterea iepurilor este privită cu interes de întreaga unitate. Fiecare pionier dorește să contribuie la bunul mers al crescătoriei ce a luat ființă aici în urmă cu numai cîteva luni. Zilnic, echipe de cîte doi-trei pionieri se îngrijesc de hrana iepurilor. Tot ei asigură permanent curățenia și aerisirea cuștilor, a vaselor în care aduc apă proaspătă. Săptămînal adăposturile iepurilor sînt stropite cu clorură de var.

Copiii sînt bucuroși că inițiativa lor dă roade din ce în ce mai bogate.

«Înființarea unei crescătorii ne-a preocupat de mai multă vreme — ne lămurește Nicolae Paraschiv, dar nu știam cum să începem. N-aveam nici cuști, n-aveam nici iepuri. Aveam, în schimb, dorința de a realiza ceva. Și ne-am dus la tovarășul primar, Ștefan Roșu care ne mai sprijinise și cu alte prilejuri. La cîteva zile după vizita pe care i-am făcut-o, crescătoria noastră era înfiripată. Din materialul obținut de niște catedre și bănci vechi, scoase din uz, am construit cuștile. Rodica Samoilă, Nicoleta Timofte, Rodica Tudor și alte fete ne-au ajutat la amenajarea magaziei în care am instalat crescătoria noastră. Apoi i-am adus și pe «locatari». Erau șapte iepuri drăgălași din rasa Chinchilla. Acum avem peste 30, iar în curînd vom primi și cîteva exemplare din rasa «marele belgian».

Noua și frumoasa preocupare a pionierilor din Frecăței se adaugă altora, tot atît de folositoare și devenite, de acum. tradiționale.

«Furnizori» — pionierii

Hărnicia și priceperea pionierilor din localitatea tulceană este cunoscută și în alte județe ale țării. Pentru meșteșugarii secțiilor de împletituri din județele Vrancea și Galați, de pildă, copiii din Frecăței sînt furnizori harnici și serioși care le alimentează atelierele cu... materie primă.

În fiecare an, de pe plantația ce se întinde pe malurile pîrîului Telița, camioanele încarcă 6 000—7 000 kg de răchită pentru împletituri. Iar acum, în zilele de vacanță, copiii pot fi întîlniți în pepiniera dendrologică, unde, pe o suprafață de 3 ha, cresc mii și mii de puieți de arbori ornamentali. Ei sapă, plivesc și udă plantele tinere. Plopii piramidali, ca cerul auriu și argintiu, frasinii plîngători, cireșii floriferi, ca și salcîmii japonezi sau tutele de tuia ce înfrumusețează multe spații verzi și parcuri școlare din Tulcea și alte localități din țară, au răsărit aici, în pepiniera dendrologică a pionierilor de pe malurile Teliței. În fiecare toamnă și primăvară pionierii primesc comenzi și livrează mii de puieți de diferite specii. Pepiniera dendrologică, solarul și sera (în care de patru ani se asigură răsaduri de legume pentru populația comunei) aduc școlii un venit de circa 60 000 de lei anual.

În această primăvară, pionierii au plantat în grădina școlii cartofi pe 0,5 ha, și au încheiat contracte cu cooperativa de consum din localitate pentru 4 t de cartofi și 400 kg de fasole.

— Sînt contracte de încercare, ne spune Nicoleta Timofte, cu modestie. Adevăratele contracte, le vom încheia abia la anul, după ce vom vedea recolta.

Și pentru ca această primă recoltă să fie cît mai bogată, pionierii caută să execute lucrările cît mai bine, să aplice culturilor tratamente cît mai științifice. De aceea,la clubul de vacanță de la școală, alături de cărțile de literatură beletristică pot fi întîlnite și cărți de specialitate cu ajutorul cărora pionierii de aici își întrețin culturile agricole și pepiniera dendrologică. Pentru că, și în vacanță, copiii doresc ca pe lîngă joacă și odihnă să mai adauge ceva zestrei lor de cunoștințe, iar la școala muncii și hărniciei să obțină, ca și pînă acum, numai note mari.

Ecaterina Roșca

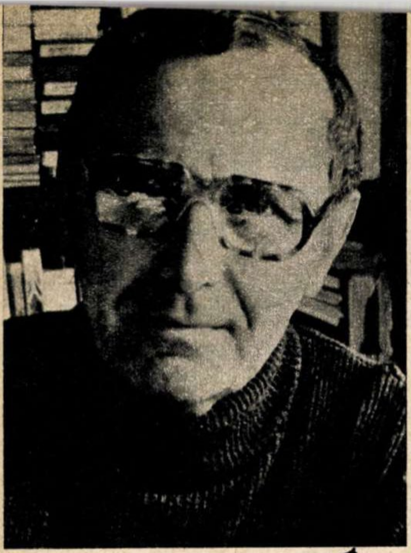

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

MIHAI STOIAN

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ :

Cărți pentru copii

Mică e vacanța mare — roman.
Eu, Tică și alții — schițe umoristice.
Cum a plesnit bostanul de prea mult rîs — povestiri.
Povești de la fereastra mea — schițe și povestiri.
Ha-ra-ba-bu-rici — povestiri.

Cărți pentru toate vîrstele

Reporter în anchetă — Premiul Uniunii Scriitorilor.
Anchetă printre minori.
Adolescența, o primejdie?
Reabilitarea unui haiduc: PANTELIMON.
Fetele despre băieți, băieții despre fete.
Modele și modele... de viață.
Moartea unui savant: N. IORGA.
Meseria mea e viața.
Procesul unui proces — Premiul I la ediția a II-a a Festivalului național «Cîntarea României».
Planeta ADOLESCENȚĂ.

Am fost și noi copii! Ne uităm după copilăria noastră, așa cum te-ai uita după un copac cu rădăcini mișcătoare...
Vouă, celor care astăzi priviți, deocamdată, în ochii noștri, vă doresc să păstrați întotdeauna în suflet o părticică din acest inegalabil teritoriu, căci „ești din copilăria ta așa cum ești dintr-o țară".
Mihai Stoian

BRADUL UCIS

Bărbatul cu care stau de vorbă are 46 de ani. Este mai mult înalt decît scund. Tenul mat, în stare să respingă lumina. Profil onest tăiat, fără inutilități. Vorbește egal, lipsa de monotonie din glas fiind — straniu — rezultatul colaborării cu gesturile largi. Transcriu.

I

Am fost recent pe acasă. Sub fereastra clasei în care învață o nepoată de-a mea, rămasă acolo, la munte, se află mormîntul profesorului meu de științe naturale. Fostul profesor. Un trunchi uscat de brad fără cetină, spălat de ploi, de vînturi, împietrit, stă la căpătîiul lui Dan Grigore. În anul cu care încheiasem eu școala, ajunsesem să învăț Botanica. Materia ne plăcea, ca să nu spun că pe mine mă captiva (nu, mă captiva chiar, dar profesorul **da!** era irezistibil). Locuiam, așadar, la munte, școala era plasată pe o pantă de deal. Cuprindeam orășelul cu privirea. Dacă ieșeam din curtea școlii, prin spatele clădirii, nimeream drept în pădure. Așa îmi închipui eu azi copilăria, un fel de pădure veșnic verde și tînără, cu o casă în centru care, întîmplător, se numește școală.

Profesorul, deși vîrstnic, sau tocmai de aceea, avea asupra noastră, a elevilor, o înrîuire neașteptată: doream să fim în clasă împreună cu Dan Grigore, să-i gustăm asprimea de suprafață, să ne prefacem că nu-i înțelegem îngrijorarea față de tot ceea ce se petrece în jur, cu noi înșine, dar mai ales cu ai noștri. Majoritatea taților erau plecați în munte, lipseau cu lunile, mamele țineau și locul taților; așa m-a prins războiul și tot așa aveau să mă prindă zilele-i din urmă. Doar că acolo, la noi, la munte, unde ne aflam, mai eram sub stăpînirea hitleriștilor... Războiul continua aprig în vest. Dar ca să istorisesc întîmplarea care l-a costat viața pe Dan Grigore, sînt nevoit să continui cu pasiunea pentru științele naturii. La niște băieți crescuți în plină natură, părea nefirească. Vina, meritul (să-i spunem și într-un fel și într-altul) îi aparțineau lui Dan Grigore.

În afara orelor de clasă vorbea puțin, ducea mereu sub braț o carte, două și citea din mers, obicei care imprimase mersului său ceva comic, o nesiguranță atractivă, înveselitoare. La catedră găsea timp pentru toate și dacă încerc astăzi să-mi dau seama de ce lecțiile lui — în optica noastră de odinioară — n-aveau pereche, înțeleg că impresia elevilor se întemeia tocmai pe imensa lui capacitate de organizare a timpului, oricît de scurt ar fi fost și oricît de încărcat de treburi s-ar fi arătat: te asculta în liniște, explica pe îndelete, calm, desena la tablă, desfășura planșele, ba găsea și timpul necesar ca să ne continuăm lecția «în aer liber», imediat în spatele școlii, în marginea pădurii. «Asta să vă fie cartea de Botanică!» — exclama Dan Grigore și se apuca să recite, să spună basme în care, printre fapte de vitejie, apăreau elemente ale naturii, descrieri de plante cu efecte miraculoase... N-avea egal profesorul de naturale! Abia după Eliberare, în ultimele lui zile, aveam să aflu în amănunte de ce a murit el, fără să o fi făcut deloc inutil, dimpotrivă.

Repet: abia după eliberarea orașului s-a aflat, în amănunt, pățania lui, eu am apucat să-l revăd la spital, de două ori, însă în conștiința mea ultima imagine a lui Dan Grigore nu rămîne cea din spital, ci cea din cancelarie, unde dădusem peste el mai înainte: un om cu părul alb și cămașă însîngerată, zăcînd pe podea, printre pachete și pungi făcute din ziar, de asemenea, împroșcate de sînge...

În momentele acelea de dinaintea Eliberării, cînd fasciștii se retrăgeau învinși și turbați, încercînd în fel și chip să se răzbune nu numai pentru înfrîngerea suferită în fața armelor, dar și a sufletelor (din care cauză distrugeau tot ce le ieșea în cale: case, poduri, păduri), profesorul de științe naturale era în școală, și, ca și cînd nimic special nu s-ar fi petrecut, împacheta meticulos «piesele didactice» (pietre, oase, plante și flori presate). Probabil că i se părea anormal să se grăbească, de vreme ce munca lui de-atunci, din clipele acelea, era continuarea muncii dintotdeauna, a lui și a atîtor generații de profesori înaintași. Ce anume putea răsturna echilibrul statornicit acolo, pe teritoriul școlii, de aproape un secol? Draperia groasă de pluș, care cîndva fusese albastru, atenua zgomotele de-afară. Dan Grigore știa ce se petrece în vale, în orășel: pedant cum era, cronometrase.

LA FIECARE CINCI MINUTE O EXPLOZIE

El încerca să-și mențină liniștea interioară, concentrîndu-se asupra lucrului pe care-l avea de făcut. Foșnetul hîrtiei uscate, vechi, de ziar, instaura un fel de perdea sonoră, protectoare. Privirea îi căzu pe un text. Își schimbă ochelarii, punîndu-i pe cei de citit... «Comunicat militar»... Petrecu sfoara în jurul pachetului și își schimbă din nou ochelarii. Armatele române întorseseră armele împotriva inamicului adevărat, a fasciștilor, o imensă parte a teritoriului fusese eliberată, doar aici, în munte, spre hotarul de nord-vest, eliberarea abia se apropia.

CINCI MINUTE — ALTĂ EXPLOZIE

Profesorul își iuți mișcările. Drumul care urca spre școală era de mult pustiu. Școala, de asemenea. Poate că era singurul rămas în această parte a orașului, profesorul nostru de naturale, altminteri deloc erou, deloc vizibil curajos, cel puțin din cîte avuseserăm noi prilejul să-l cunoaștem. Geamurile mari jucau în cadrul lor de lemn. Degetele care nu o dată ne lămuriseră misterele naturii, ale vieții, lucrau febril. De cu seară lipise cu pap din făină gălbuie niște pungi — tot din hîrtie de ziar — și fiecare floare, fiecare frunză, fiecare piatră își găsea acum un adăpost mai sigur. Numai el, Dan Grigore, nu încerca să se pună la adăpost. Socotea perimetrul școlii drept zonă interzisă războiului.

ALTE CINCI MINUTE — EXPLOZIE

Profesorul se opri din lucru. «În capătul străzii?» zise cu glas tare, deși pentru sine. În oraș se zvonise că vreo cincizeci de fasciști, cu tanchetele lor, puseseră la punct un teribil plan de răzbunare: dinamitau casă cu casă, clădirile mai importante și — matematic — le azvîrleau în aer la fiecare cinci minute. Se auzeau și schimburi de focuri, căci gărzile înarmate ale muncitorilor se împotriveau și așteptau, desigur, clipa prielnică în care să contraatace, trecînd la dezarmarea fasciștilor din orășel. Situația părea confuză doar pentru cineva dinafara confruntării directe, cum era, de fapt, profesorul de naturale, nimerit în toată împrejurarea numai prin forța lucrurilor. Fără spaimă continua ambalarea «pieselor didactice». Masa prelungă a consiliului profesoral era plină de pachete, de pungi numerotate. Tîrziu avea să-mi istorisească în detaliu, cu glas sfîrșit, pe patul de spital, unde urma să-și încheie curînd zilele, cum s-au petrecut faptele, cum vîltoarea aceea neașteptată l-a cuprins, răsucindu-l într-o moară distrugătoare.

ALTĂ EXPLOZIE — CINCI MINUTE

Privind de după draperie, îi văzu, de departe, pe băieții blonzi — copilandri —, cu capul de mort prins la bonetă, însoțiți de două tanchete ca de jucărie. «Jocul» lor era criminal. Ar fi trebuit să se grăbească, mai ales că totul era gata, doar țapinarul (adică eu), căruia îi trimisese vorbă cu o

MARELE TROFEU TRANSMISIBIL

BUSOLA DE AUR LA OREANU, BUZĂU

(Urmare din pag. 3)

scăpare în scorbura vreunui copac, strămoșii noștri cei vechi din acest ținut și-au croit aici un soi de viață nouă, potrivită cu timpul și cu locul în care se aflau. Cea mai lesnicioasă și mai folositoare preocupare aici, în creierii munților, era creșterea vitelor, dar ei s-au îndeletnicit și cu plugăria pe care o făceau de nevoie, pentru a avea mei și secară din care-și făceau mămăliga și azima pentru hrana de fiecare zi. Opincile și le făceau din piele de vacă, iar cămășile erau lucrate din fuior de cînepă sau in, căci în vechime cînepa și inul se cultivau aici într-o măsură mult mai mare decît acum. Femeile își făceau catrințe din lînă neagră, iar bărbații purtau ițari din lînă albă de oaie țigaie...». «...Nu putem să nu consemnăm și cuvintele profesorului Iulian Albu despre Soveja de ieri și de azi: «Munca noastră e izvorul, e taina succeselor noastre. Sovejenii își înscriu succesele lor alături de cele ale întregului popor: valorificăm, dar și plantăm și creștem brazii și fagii în ritmul de «hei-rup!» al țapinarilor; construim și punem haină nouă Sovejei noastre dragi — școli, cămin cultural, dispensar, magazin și case; casele noastre arse în focul războaielor rîd astăzi în florile covoarelor, în strălucirea iilor și fotelor, în cîntecul și-n jocul bătrînilor și-al tinerilor noștri...»

Și tot așa mai departe, pagină de pagină, jurnalul echipajului «Speranța» fiind, în același timp, atît un roman de aventuri care se citește pe nerăsuflate, cît și un interesant «tratat» de istorie și de geografie, de etnografie și de folclor, de sociologie și de botanică. Citindu-l, membrii juriului republican au fost impresionați de complexitatea acestei expediții, avînd numai cuvinte de laudă la adresa membrilor echipajului. Iată ce spunea unul dintre ei — profesorul dr. Ion Vlăduțiu: **«Copiii aceștia s-au remarcat în mod deosebit prin interesul viu față de toate aspectele întîlnite pe traseu. Pentru ei nimic n-a fost străin sau lipsit de importanță, ceea ce le-a permis să facă cercetări rodnice în diverse domenii și să înțeleagă astfel mai bine viața și istoria milenară a poporului nostru, frumusețile și bogățiile neasemuite ale țării noastre. E o performanță care-i onorează și pentru care merită admirația și felicitările noastre».**

VERS DIN VERSUL ȚĂRII MELE
EDITURA ION CREANGA

Dacă apariția unei cărți pentru copii este întotdeauna o sărbătoare, publicarea unei cărți scrisă de copii este de două ori, de trei ori, de zece ori sărbătoare. Iar cînd în această carte își unesc glasurile copii de pe întreg cuprinsul patriei, cînd versul lor fierbinte și sincer este «Vers din versul țării mele», cum o arată titlul volumului recent apărut la Editura «Ion Creangă» sub egida Consiliului Culturii și Educației Socialiste, a Consiliului Național al Organizației Pionierilor și Consiliului Național al Femeilor — această sărbătoare se constituie ca un eveniment deosebit.

Cei aproape 40 de autori ne sînt cunoscuți din paginile revistei «Cutezătorii» unde au debutat cu un an sau cu doi-trei în urmă. Aproape toți și-au văzut publicate primele versuri în revista «Cutezătorii», mulți dintre ei obținînd premii sau mențiuni la concursurile literare lansate de revistă.

«Părinții muncesc pentru noi,/ Iar noi învățăm să muncim/ Și să creștem drepți precum arborii», spune cu mîndrie Luminița Antonescu din București și continuă cu un elan cuceritor: **«Învățăm să iubim și să ocrotim/ Codrul și apele,/ Cîmpul și semințele,/ În fiecare copil există/ O albă primăvară,/ Un vis, o speranță»...**

Din Galați, Rodica Daniela Breazu reia ideea și o adîncește:

«Cîtă lumină dinspre părinți/ Și cîte gînduri fierbinți!
Cîte zăpezi peste ei trec în zbor!
Cît dor e în tăcerea lor!
Prin codri cîntă frunza lor
ca vioara —
Se pare că de aici începe țara.»

Alergînd parcă pe plaiurile străbătute cîndva și de pașii celui ce avea să devină Luceafărul poeziei românești, Mihaela-Cristina Herciu din Suceava își strigă bucuria de a fi copil:

«**Să asculți cîntecul ierbii crude**
Și șoaptele codrilor verzi,
Să te iei la întrecere cu cerbii
Și cu izvoarele de argint,
Să înflorești tu însuți
Cu cireșii și caișii...»

Din Vatra Dornei, Vasilica-Rahila-Dănuța Schipor, cu talent, cu luciditate, dar și cu o maturitate surprinzătoare ne avertizează:

«Sîntem copii —
și refuzăm să ne imaginăm
Pămîntul
fără ape și munți,
fără păsări,
fără pace și flori...»

Remarcabile ni se par în această culegere imaginea prezentului socialist, țara văzută cu ochii mari și puri ai copilăriei, sentimentul de dragoste, încredere, de adîncă recunoștință față de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Pentru că, așa cum arată Nedelia Leopa în versuri de o autentică și vibrantă sinceritate:

«Numele Lui din istorie vine
Din milioane de inimi ce-au fost,
Din fabrici, uzine, furnale și mine,
Din tot ce a dat vieții un rost.
Numele lui e rostit de copiii
Ce merg către școală voioși,
visători,
Îl cîntă mamele legănîndu-și fiii
Ce mîine vor umple pămîntul
cu flori.»

Reîntîlnirea cu Veronica Dobre, Ciprian Stoica, Fevronia Novac, Mugur Cozmei, Ioana Ciocîrlan, Andreea Cristina Pop, Carmen-Gabriela Gîtlan, Lăcrămioara Lazăr, Raluca Sălișteanu și cu mulți alți «vechi» prieteni și colaboratori ai revistei noastre în paginile unei cărți, ne face să trecem peste bucuria firească oricărei reîntîlniri și să relevăm cu îndreptățită satisfacție un semn de grijă și părintească înțelegere acordată statornic, în România de azi, celor mai tineri condeieri.

AUTORI CARE AU DEBUTAT LA REVISTA „CUTEZĂTORII“

Cu ani în urmă, poetul Virgil Teodorescu semnala în paginile revistei «Cutezătorii», la rubrica **Atelier literar**, numele unui nou poet: Matei Vișniec. Elevul de acum zece ani este astăzi autorul unui volum de poezii apărut la Editura «Albatros», intitulat «Va ninge la noapte».

Ceea ce dă o notă particulară poeziei lui Matei Vișniec este o anume ironie, alteori o autoironie, colorînd într-un fel personal accentele de luciditate. Fiindcă poezia lui Vișniec este o poezie a întrebărilor. Se remarcă totodată o vădită înclinare către limbajul aparent uscat al fabulei sau către parabolă.

Matei Vișniec scrie laconic o poezie care uimește uneori tocmai fiindcă se reazimă pe abstracțiuni pe care le înglobează în vers cu naturalețe. De exemplu: «Eu mă sprijineam de interior și exterior» sau: «Voiam să ascult întunericul învechindu-se în scoici».

Poetul privește în maniera lui Geo Dumitrescu un fluture care i s-a așezat «pe țeava puștii» («Alungare cu pietre») sau atunci cînd e foarte personal ține o «Pledoarie pentru fluturi» cu finețea și sinceritatea celui obișnuit să gîndească... «Atunci da, voi mărturisi/ Cum fructele se perindă prin forme/ Cum lucrurile pătrund cu inocență în noi/ Plăsmuind meticulos acel spațiu/ În care se va naște într-o zi/ Absența noastră».

Volumul de debut «Va ninge la noapte» consacră o individualitate distinctă printre poeții din cea mai tînără generație.

Costache Anton

* * *

---

zi înainte, întîrzia. Mesajul îl trimisese în munte, printr-un cioban (tot fost elev de-al lui) care-i aducea, cînd și cînd, caș și urdă (voia ca eu să ascund materialul didactic în munte).

EXPLOZIE — dar mai devreme, la vreo trei minute, semn că acum «copilandrii» erau nerăbdători să-și desăvîrșească operația criminală. Nu împușcau oameni — ca pînă atunci —, «împușcau» case și, odată cu asta, destine întregi, ani nenumărați cheltuiți de unii și de alții acolo, între pereții care săreau în aer ca nimic. EXPLOZIE... El ridică din umeri, trase un scaun lîngă fereastra cancelariei care dădea în stradă, se așeză și privi afară... EXPLOZIE... EXPLOZIE... EXPLOZIE... În curtea școlii, soldații cărau o ladă care avea, pe toate laturile, capul de mort, ei sparseră cu patul armei ușa care ducea în pivniță și intrară cu lada acolo. Alți doi fasciști rămași în curte desfășurau de pe un mosor metalic un fir. Dispărură și ei repede în pivniță, reapărură toți, în pas alergător, urcară pe aripile tanchetelor și plecară. De fapt unul rămase pe loc, adăpostindu-se într-un șanț, după ce-și scosese casca din tolbă și-o pusese pe cap, și se pregătea să apese cheia declanșatorului...

Între timp însă, cu un curaj neverosimil și mînat de o idee aparent ridicolă, profesorul coborî treptele scării care duceau la parter, coti rapid pe după clădire și, cu un clește scos la iveală de cine știe unde, tăie firul din curte. După care, tacticos, scuturîndu-și palmele, intră iarăși în școală, urcă treptele și reveni în cancelarie. Explozia întîrzie, se înțelege, căci genistul blond din șanț apăsă degeaba, pînă la fund, cheia declanșatorului. Uimit, dar și înfricoșat, el își părăsi adăpostul și străbătu curtea, cu ochii în patru. Înțelese dintr-o privire ce se întîmplase sau poate nu înțelese nimic, oricum se cuvenea să se apuce iarăși de treabă, să înlocuiască firul... Lucra concentrat, însă și foarte atent la orice primejdie s-ar fi putut ivi, astfel încît simți doar, nici nu înregistră absolut conștient, cînd draperia de la etaj, de la fereastra cancelariei, se mișcă puțin. Reflex trase o rafală de pistol-mitralieră, armă de care nu se despărțea niciodată.

Lovit în plin, Dan Grigore căzuse pe podeaua cancelariei și așa, încă în viață, dar grav rănit, l-am găsit eu cînd am năvălit împreună cu ceilalți băieți din gărzile patriotice. Am sosit tocmai bine ca să-l punem pe fugă pe genistul blond, după ce-am reușit să-i gonim și pe ceilalți cu tanchetele (aveam cu noi și o grupă de ostași cu un tun antitanc). Atunci am salvat și «materialul didactic» pregătit atent de profesorul de naturale. Nepoata mea învață astăzi și pe acest material împachetat cu grijă cîndva, de Dan Grigore (care s-a stins din viață, la spital, după cîteva zile). Cum spuneam la început, mormîntul lui e chiar sub fereastra clasei: un trunchi uscat de brad fără cetină, spălat de ploi, împietrit de vînturi și timp. Acolo-i fixat în memorie Dan Grigore.

ARIPI CUTEZĂTOARE

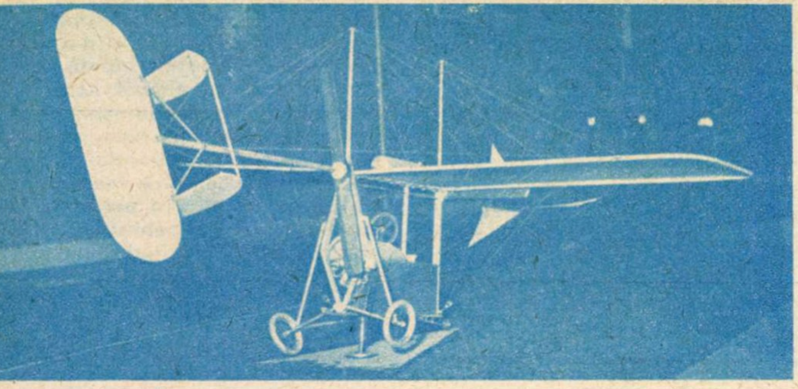

Fascinaţia zborului s-a manifestat de timpuriu la români. Aşa se explică — poate — faptul că în primele rînduri ale pionierilor aeronauticii mondiale am înscris nume dintre cele mai reprezentative.

«Nu e o exagerare vorbind de «aviatiunea la noi»... Nu trebuie să uităm, scria Aurel Vlaicu în 1910, şi simt o mare mulţumire sufletească aducîndu-mi-o aminte, că cel dintîi aviator care s-a ridicat cu propriile lui mijloace de la pămînt a fost un român: Traian Vuia...»

Într-adevăr, la 18 martie 1906, pe cîmpul de la Montesson, lîngă Paris, Traian Vuia, fiul unor ţărani bănăţeni, dădea zilei respective o semnificaţie istorică, ridicîndu-se în aer şi zburînd primul din lume numai cu mijloacele de bord, cu un motor cu anhidridă carbonică, operă a inventatorului român. Aparatul lui Vuia a rulat pe primul tren de aterizare— (roţi înzestrate cu cauciucuri, din istoria aviaţiei.

«Acum, îi spunea Traian Vuia lui Constantin Nedelcu — tînăr ce-şi terminase studiile la Paris în acea vreme şi martor la probe —, după ce s-au convins de posibilitatea zborului mecanic, numărul experimentatorilor va creşte rapid, specialiştii vor realiza motoare speciale, aviaţia va avea o industrie înfloritoare, pe temeiul experienţei mele, devenită bun comun. Ai putut vedea, nu m-am ascuns, am experimentat în văzul tuturor. Vor continua alţii, tot mai mulţi. Aşa se realizează progresul...»

Că aşa s-au petrecut faptele o dovedeşte extraordinarul nivel al tehnicii aeronautice din anii următori, aviaţia devenind cu timpul cel mai rapid şi mai sigur mijloc de transport.

Încă din anii de început (1908—1909), pilotajul aerian începuse să devină o meserie. Dintre români, primul posesor al unei asemenea licenţe a fost, încă din 1909, George Valentin Bibescu, cel care în perioada interbelică urma să fie, pentru o lungă perioadă, nemaiîntîlnită pînă la el, preşedintele Federaţiei Aeronautice Internaţionale. George Valentin Bibescu a fost al douăzecilea dintre piloţii lumii şi unul dintre ctitorii aviaţiei româneşti.

După cîţiva ani de la memorabilul zbor al lui Traian Vuia, la Bucureşti, în ziua de 17 iunie 1910, de pe cîmpul Cotrocenilor se ridica în aer aeroplanul «Vlaicu I», pilotat de însuşi constructorul său, inginerul Aurel Vlaicu, un mare fiu şi inventator al poporului român, născut la Binţinţi, în Transilvania. Era primul zbor pe cerul patriei noastre al unui avion românesc. Realizat la Arsenalul Armatei din Bucureşti, era unul dintre cele mai originale aparate de zbor din cîte se realizaseră pînă atunci în lume.

Superioritatea aeroplanului conceput de Vlaicu a fost demonstrată de calităţile în zbor cu totul deosebite ale acestuia. Datorită lor «s-a impus în faţa aeroplanelor tip «Farman» şi «Bleriot». În trei rînduri, la date deosebite, aeroplanele au zburat împreună, făcînd în fiecare ascensiune acerbe încercări de surclasare a aparatului românesc, dar inginerul Aurel Vlaicu ieşise biruitor... Peste doi ani, cu ocazia concursului internaţional de aviaţie organizat la Viena, Aurel Vlaicu avea să se claseze pe locul unu şi doi în toate probele, întrecîndu-i pe aproape toţi aşii de atunci ai aviaţiei mondiale. El se dovedea astfel nu numai un ingenios inventator şi un talentat constructor, ci şi un iscusit pilot, în ciuda faptului că tehnica pilotajului o învăţase singur.

Către sfîrşitul anului 1910, în cadrul Salonului Internaţional de Aeronautică de la Paris, un viitor titan al gîndirii, un «născut cu 30, dacă nu chiar cu 50 de ani prea devreme», cum aprecia un om de ştiinţă din vremea aceea, expunea primul avion fără elice, primul avion cu reacţie din lume. Era Henri Coandă, cel care avea să devină mai tîrziu savantul de renume mondial. Pilotîndu-şi aparatul la 16 decembrie, Henri Coandă a devenit părintele aviaţiei reactive, recunoscut mai tîrziu ca atare de către toţi istoricii de aviatie.

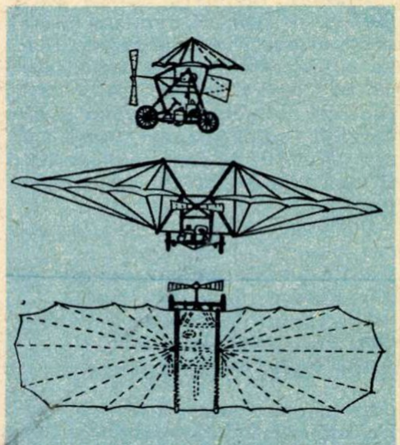

DESENUL AEROPLANULUI VUIA NR. 1

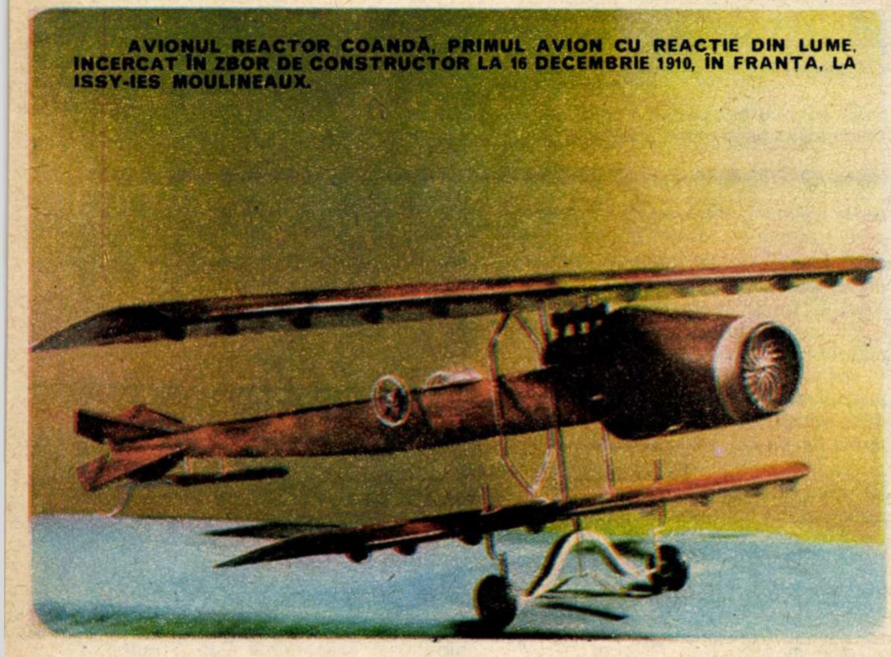

AVIONUL REACTOR COANDĂ, PRIMUL AVION CU REACTIE DIN LUME, INCERCAT ÎN ZBOR DE CONSTRUCTOR LA 16 DECEMBRIE 1910, ÎN FRANŢA, LA ISSY-IES MOULINEAUX.

Dar nu numai Traian Vuia, Aurel Vlaicu sau Henri Coandă, ci şi mulţi alţii dintre fiii acestei ţări au gîndit şi făurit avioane. Unii au excelat prin ceea ce-şi propuneau să realizeze, dar, nefiind sprijiniţi, lucrările lor au rămas doar proiecte ori încercări, dintre care unele neterminate. Printre aceşti creatori pot fi amintiţi Tache Brumărescu, Grigore Brişcu, Rodrig Goliescu, Ion Paulat, Nicolae Saru, Ştefan Alămaru, Henri August, Mihail Filip şi alţii. Vorbind despre aportul inteligenţei româneşti la progresul şi civilizaţia omenirii, cu aproape 16 ani în urmă, Henri Coandă scria:

«...Ce noroc ar avea omenirea dacă ar exista multe naţii care să-i fi adus— faţă de numărul de locuitori — atît cît i-a adus naţia română în ultimii 120 de ani...»

Sînt bine cunoscute gîndirea şi marea putere de inovare specifică poporului nostru, care a excelat şi în domeniul aviaţiei, făcîndu-ne să ne numărăm printre fruntaşii lumii în ceea ce priveşte pregătirea lungului drum al succeselor aeronautice.

Prof. VASILE TUDOR

FILE DIN ISTORIA INVENŢIILOR

- **În 1912, la Constanţa, pe un avion al aviaţiei militare române se fac cele dintîi experienţe de utilizare a unui aparat de telegrafie fără fir. Aparatajul tehnic utilizat pentru legătura aer-pămînt fusese construit de tehnicieni români.**

- **Cabina catapultabilă de avion este invenţia românului Anastasie Dragomir. Importanţa ei este incalculabilă, ea fiind în prezent singura posibilitate de salvare a piloţilor şi echipajului avioanelor supersonice moderne.**

- **Inginerul Radu A. Stoika a proiectat şi realizat primul hidroplan din lume şi, la 15 august 1925, a efectuat primul zbor cu acest aparat cu elice. El a mai realizat prima autosanie cu elice, o avionetă, precum şi alte cîteva tipuri de aparate de zbor.**

- **Încă din 1907—1908, un român experimentează aeromodele şi rachetomodele. Ingeniosul inventator se numea Ion Stroescu. El îşi construia singur modelele. Cu îmbunătăţirile de rigoare, creaţiile tehnice ale lui Stroescu sînt utilizate şi astăzi în aeromodelismul mondial.**

- **Cea mai veche rachetă cu mai multe trepte succesive de aprindere (două şi trei trepte) a fost proiectată la Sibiu, în 1529. Creatorul ei a fost Conrad Haas, inginer militar, şef al arsenalului militar al cetăţii Sibiului între anii 1551 şi 1556 şi autor al unui celebru manuscris despre rachete, arme de foc şi pulberi.**

CLUBUL Logicienilor

Prezintă Edmond Nicolau

Răspuns la întrebarea din numărul trecut.

La prima vedere s-ar putea crede că este suficient să se pună apă numai în spaţiul dintre cele două borcane. Dar nu e aşa, deoarece borcanul mic va fi împins în afară de forţa lui Arhimede — aceeaşi forţă care face să plutească vapoarele. Deci, pentru ca borcanul mic să rămînă tot în apă, este necesar ca el să fie practic plin, deoarece forţa lui Arhimede este egală cu greutatea volumului de apă dislocuit. Deci, dacă neglijăm masa borcanului mic, ca să stea tot în apă, acesta trebuie să fie plin.

AFIȘ „CUTEZĂTORII“

PROMISIUNE ÎNDEPLINITĂ!

Iată că ne-am ținut de cuvînt! Începînd din acest număr, publicăm primul capitol din noul roman de aventuri al lui Haralamb Zincă, «TEMERARUL». El va continua, săptămînal...

Unde?

Desigur, în numerele de vară ale revistei «Cutezătorii»!

LA UN PAS DE EXTRAORDINAR:

O rubrică dedicată curajului, întîmplărilor neobișnuite și marilor descoperitori!

Unde?

Tot în numerele de vară ale revistei «Cutezătorii»! Primul episod: «În lumea dinosaurilor».

VESEL, PLIN DE SURPRIZE, AMUZANT:

«Rucsacul vacanței!»

Unde?

În două pagini speciale din **fiecare număr** al revistei «Cutezătorii». De-a lungul verii, ele vor cuprinde curiozități, umor, jocuri, episoade din viața celor mai îndrăgiți actori, sportivi și cîntăreți și multe alte surprize.

AȘADAR:

Abonați-vă de îndată la revista «Cutezătorii» pe lunile iulie-august-septembrie, pentru a nu scăpa nici unul din atrăgătoarele numere pe care redacția le pregătește pentru voi!

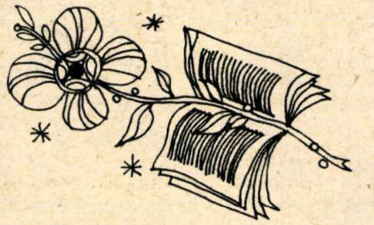

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

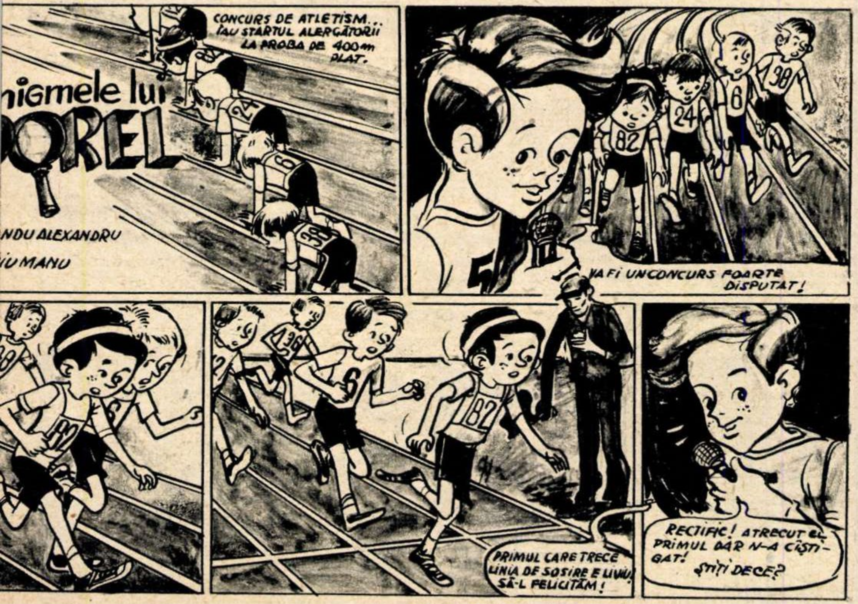
nigmele lui
OREL
NDU ALEXANDRU
IU MANU
CONCURS DE ATLETISM... IAU STARTUL ALERGĂTORII LA PROBA DE 400 m PLAT.
VA FI UN CONCURS FOARTE DISPUTAT!
PRIMUL CARE TRECE LINIA DE SOSIRE E LIVIU! SĂ-L FELICITĂM!
RECTIFIC! A TRECUT EL PRIMUL DAR N-A CÎȘTIGAT! ȘTIȚI DE CE?

RĂSPUNS: ÎN PROBELE DE VITEZĂ PE DISTANȚĂ SCURTĂ, SCHIMBAREA CULOARELOR ESTE INTERZISĂ. CONCURENTUL CU NR 82 A ÎNCĂLCAT REGULA.

JURNALUL Olguței

DRAGELE MELE PRIETENE

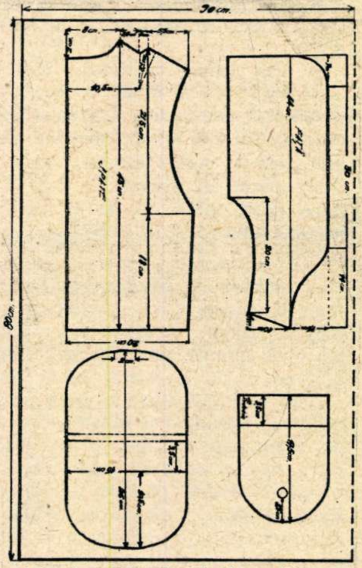

Ați observat și voi că vesta a devenit un obiect al vestimentației foarte prezent în toate anotimpurile. Da, se poartă și vara, chiar peste rochie. La solicitarea mai multor corespondente, vă propun să vă confecționați singure o vestă și o poșetă... din același material.

După gustul vostru, materialul ales poate fi o stofă sau o catifea, o țesătură sintetică sau din bumbac imprimat cu floricele mărunte, în dungi, în carouri sau uni.

E de preferat să alegeți culori vii, tinerești, și — nu uitați! — să fie asortate cu fusta sau cu rochia.

Materialul trebuie să aibă 90 cm lățime și 80 cm lungime (atenție! materialul «intră» la apă 5 cm la metru). Îl îndoiți pe jumătate în lungime, așezați tiparele și croiți spatele și cele două fețe ale vestei, coaseți pensele de la spate, apoi uniți-l cu cele două părți din față. Dacă materialul este mai gros, marginile vestei le tiviți cu un paspoal (2,50 m de extrafor lat). Dacă materialul este subțire, atunci dublați vesta și matlasați-o! E chiar mai «de efect»!

Din restul materialului, așa cum indică și desenul, confecționați poșeta, pentru care mai aveți nevoie de 1,20 m de șnur, 1,20 m de extrafor lat, un nasture și o vergea de 15 cm, foarte îngustă, din metal sau din lemn. Căptușiți capacul, iar în spațiul format de cele două cusături (cu linie întreruptă în desen) se introduce vergeaua. Coaseți cele două părți care formează poșeta propriu-zisă, apoi tiviți cu extrafor marginile poșetei. La sfîrșit coaseți nasturele și fixați șnurul pe locul unde ați introdus vergeaua.

Puteți matlasa — din 4 în 4 cm, în romburi, în dungi sau în pătrate — și poșeta, iar cu puțină îndemînare și fantezie îi coaseți pe capac o floare, un fluture...

Pe curînd,

Olguța

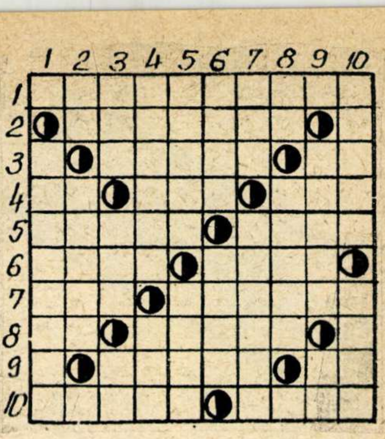

RALIUL CARTURILOR

ORIZONTAL: 1) Parte a unui motor cu electroaprindere, în care se formează amestecul combustibil-aer. 2) Repară caroseriile (pl.). 3) Accesoriu al «bunicului automobil». Începe raliul! 4) Radu Florea. Localitate în Spania. Raționament (abr.). 5) Medie de timp pe un interval de 60 de minute (pl.). Defecțiune. 6) Indivizi. Zvon (reg.). 7) Organizator de excursii. Drum cu benzi de circulație trasate! 8) La capotă! Cadru pe care se montează caroseria, motorul și organele de transmisie. 9) Capul distribuitor de curent electric al motoarelor cu explozie. La ambreiaj. 10) Loc de desfășurare pentru raliul carturilor. Organ de mașină folosit la mecanismul de direcție al cartului.

VERTICAL: 1) Primul cart. 2) În afară! Dispozitiv pentru micșorarea vitezei sau pentru oprirea cartului. 3) Veselie. Capabil de a pilota un cart. Depeșe! 4) Elemente ale sistemului de iluminat și semnalizare. Segmenți și pistoane... noi. 5) Aclamații pentru cîștigătorii raliului. Lac pitoresc în Munții Rodnei. 6) Distanțați pe traseu. Element al sistemului de frînare. 7) A pregăti pămîntul pentru însămînțări. Roțile dințate ale cutiei de viteze sau ale lanțului de distribuție (sing.). 8) Cutie! Cursă de rezistență a carturilor 9) Pîrghie. Indicatorul vitezometrului. 10) Servește la rularea cartului. Bară de legătură care transmite eforturi de compresiune sau de întindere în lungul axei ei.

* * *

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
ION CRÎNGULEANU

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

MERIDIANELE COPILĂRIEI

COPII FĂRĂ COPILĂRIE

Marile decalaje ce decurg din împărțirea lumii în bogați și săraci, inechitățile existente astăzi în lume fac ca pe vaste întinderi ale globului să trăiască copiii flămînzi, exploatați, victime ale bolilor și neștiinței de carte.

● Potrivit unui raport al U.N.I.C.E.F. aproximativ 300 de milioane de copii din lume și în primul rînd din țările în curs de dezvoltare trăiesc astăzi în condiții de sărăcie gravă. Lipsa minimului de asistență medicală face ca anual să cadă secerați de boli 15 milioane de copii sub vîrste de 5 ani. În același timp peste 100 de milioane suferă din cauza subalimentației. În aceste țări, numărul copiilor între 6 și 11 ani care nu au posibilitatea să urmeze cursurile unei școli se ridică la 128 de milioane.

● Din cauza lipsurilor, numeroși copii sub vîrsta de 15 ani sînt nevoiți să muncească pentru a-și asigura existența și pentru a-și sprijini material familiile. Într-un studiu efectuat de Biroul Internațional al Muncii se arată că în lume există astăzi 55 de milioane de astfel de copii. În unele țări occidentale mulți dintre cei care sînt supuși unor munci istovitoare abia au împlinit 7 ani.

● În Anglia, deși există legi care interzic angajarea copiilor de vîrstă școlară pentru efectuarea unor munci, peste 200 000 de copii din rîndul emigranților lucrează ilegal în întreprinderi mici sau uzine. În Italia se apreciază că numărul copiilor ce lucrează în construcții se ridică la peste 150 000. Tot aici 100 000 de copii sînt angajați în industria textilă și în cadrul serviciilor, iar peste 1 200 000, în unități comerciale.

● În Marea Britanie, într-un studiu realizat de «Societatea împotriva sclaviei» se arată că formele de exploatare a copiilor minori întrec orice imaginație. În minele **columbiene,** de pildă, pot fi întîlniți copii ce trudesc cîte 8 ore fără întrerupere, la 280 metri adîncime; fetițe de 12 ani din **Taivan** lucrează în întreprinderi de electronică fină, în condiții ce contravin oricăror reglementări, privind durata muncii, ocrotirea sănătății, asistența socială. În **India,** 23 la sută din bugetele familiilor sînt procurate prin munca copiilor.

Pentru asigurarea unei copilării fericite, a unui climat de pace, securitate și colaborare pe întreg globul, reprezentanți ai organizațiilor de copii și tineret din statele semnatare ale Actului final de la Helsinki au înmînat reuniunii de la Madrid documentul intitulat «Mesajul copiilor lumii adresat membrilor conferinței pentru securitate și cooperare». În această emoționantă chemare pentru asigurarea unei copilării fericite în întreaga lume se spune: «În folosul tuturor copiilor lumii și al familiilor lor, vrem să ne exprimăm speranța că, prin reafirmarea valorilor legate de dreptul fiecărui om la o viață demnă de a fi trăită, se va putea stimula, din ce în ce mai mult, acțiunea cetățenilor lumii împotriva foametei, împotriva violenței și în favoarea păcii și a prieteniei între popoare».

GÎNDURI PENTRU UN PRIETEN NECUNOSCUT

L-am văzut într-o fotografie. Locuiește departe, în țara căldurilor veșnice. Doar atît știu despre el. E un copil ca mine, ca tine, ca noi toți. Lui îi închin aceste rînduri și vă rog pe voi, copiii fericiți, să nu vă supărați că vă ofer acum o poveste pe care o dedic lui și tuturor acelor copii care sînt nevoiți să muncească pentru a-și cîștiga existența, care sînt lipsiți de lumina cărții...

...E un băiat scund, plăpînd, cu obrajii învăluiți în paloarea lipsurilor și a grijilor. Gîndiți-vă doar o clipă la el. Încercați să-l vedeți stînd retras, într-un colț din piața orașului, cu chipul lui măsliniu și obrajii supți, avînd lîngă el același coș de nuiele, în care poartă zilnic jucării. Da, jucării pe care mîinile lui mici le-a cioplit în lemn. Apoi a pornit să le vîndă.

Cine cumpără oare, o biată jucărie de lemn? Nimeni. Dar băiatul stă acolo, de dimineață și pînă tîrziu. Seara, picioarele lui desculțe trec iarăși prin nisipul fierbinte pînă la căsuța modestă în care locuiește cu familia lui. Adoarme ostenit și flămînd, cu gîndul că poate a doua zi vreun trecător va cumpăra măcar una din micuțele jucării.

Băiatul nu știe să numere decît pînă la trei. Atît. Trei bănuți de aramă pe care așteaptă să-i pună cineva în palmă, în schimbul unei jucării. Dar acel cineva se arată foarte rar, sau nu mai vine deloc. Atunci, băiatul ia o jucărie în palmele lui mici:

— Hai, vino, trecătorule, cumpără o jucărie, măcar una!

Dintr-o dată vreau să fiu fluture, să fiu pasăre, să fiu un porumbel alb! Aș zbura și i-aș duce prietenului necunoscut flori, soare, bucurie.

I-aș duce cuvinte calde și sincere de la un copil fericit de-aici, din România. Și cuvintele mele se fac porumbei și se pierd în depărtările rotunde. Duc băiatului necunoscut flori, soare, bucurie, de-aici, din țara mea frumoasă în care toți oamenii iubesc pacea, în care toți oamenii doresc ca pe întregul pămînt oamenii să muncească în liniște și să se bucure de roadele muncii lor, pentru ca nici un copil să nu mai fie nevoit să vîndă jucării.

Daniela Zeca
Școala generală nr. 2 Boldești — Scăieni, județul Prahova

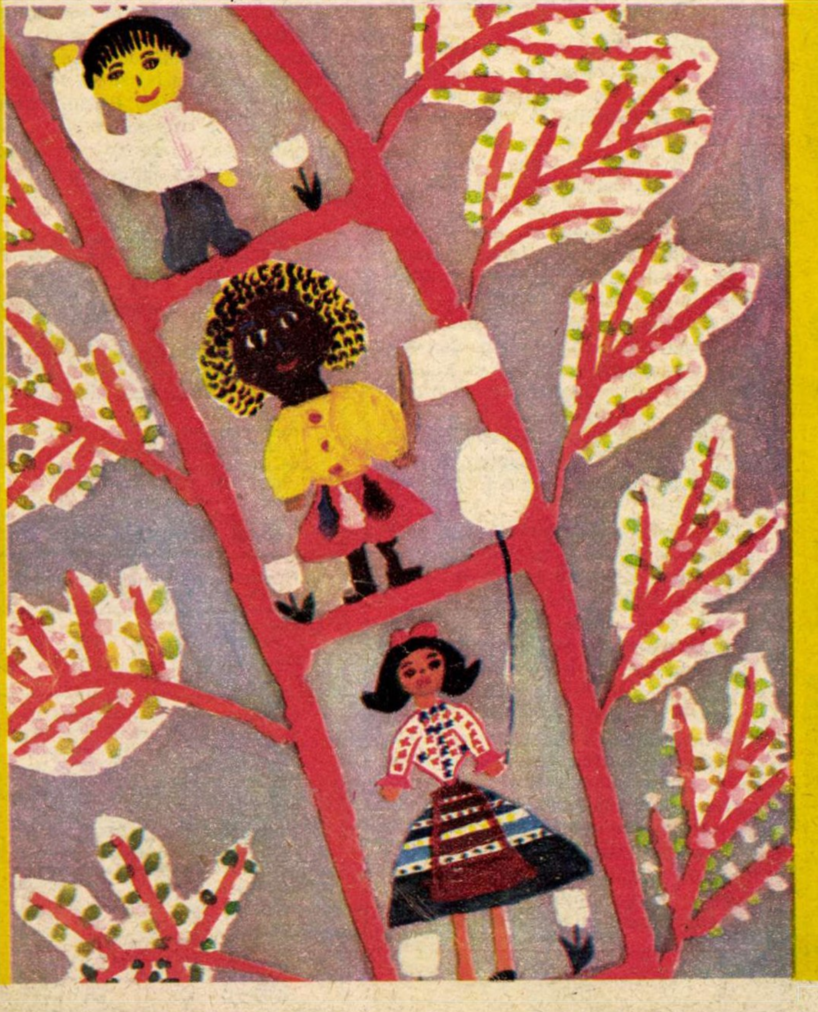

«Concursul» de Luminița Nedelcu, cl. a IV-a Urziceni, Ialomița.

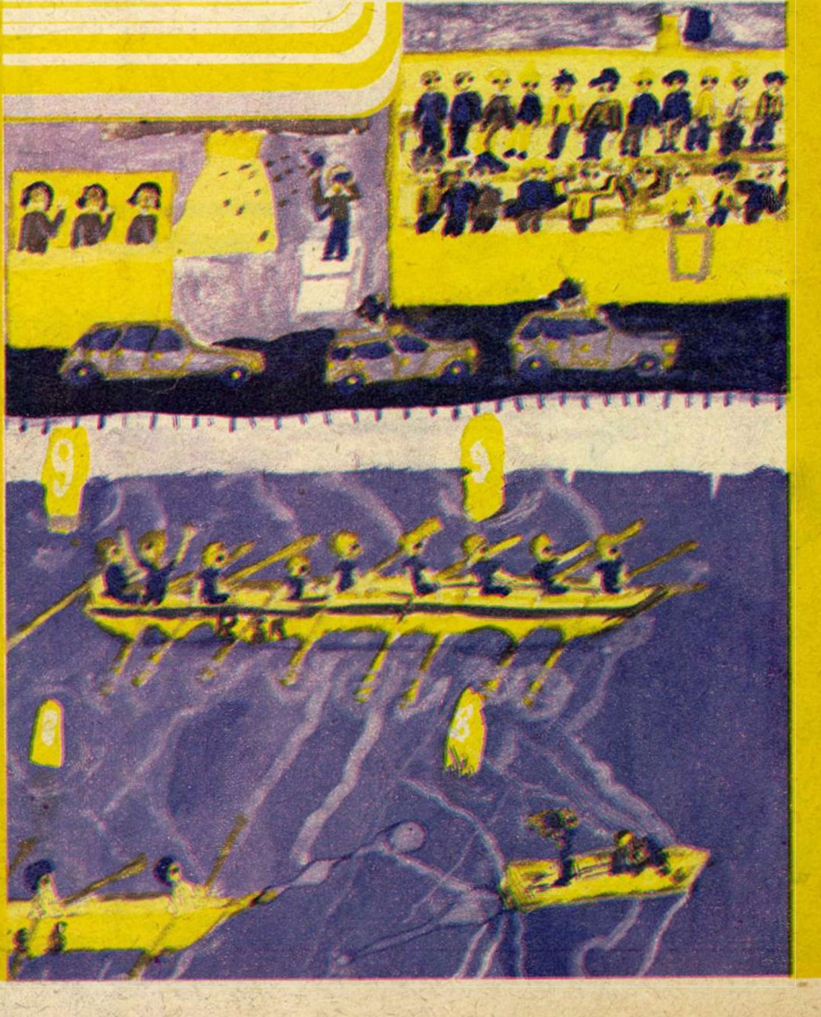

«Spre cosmos ducem pacea» de Valentin Plugaru, cl. a VI-a, Școala generală nr. 3, Bîrlad.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În acest număr:

- FORUM '81
- «TEMERARUL» — ROMAN FOILETON (EPISODUL DOI)
- «RUCSACUL VACANȚEI»
- AVANCRONICĂ LA «UNIVERSIADĂ»

26

JOI, 25 IUNIE 1981,
ANUL XV (NR. 717)

Foto: C. Popescu

Membrii cercului de artă plastică «Urmașii lui Ștefan cel Mare» din comuna Cotnari, în plină activitate. (reportajul în pag. 6)

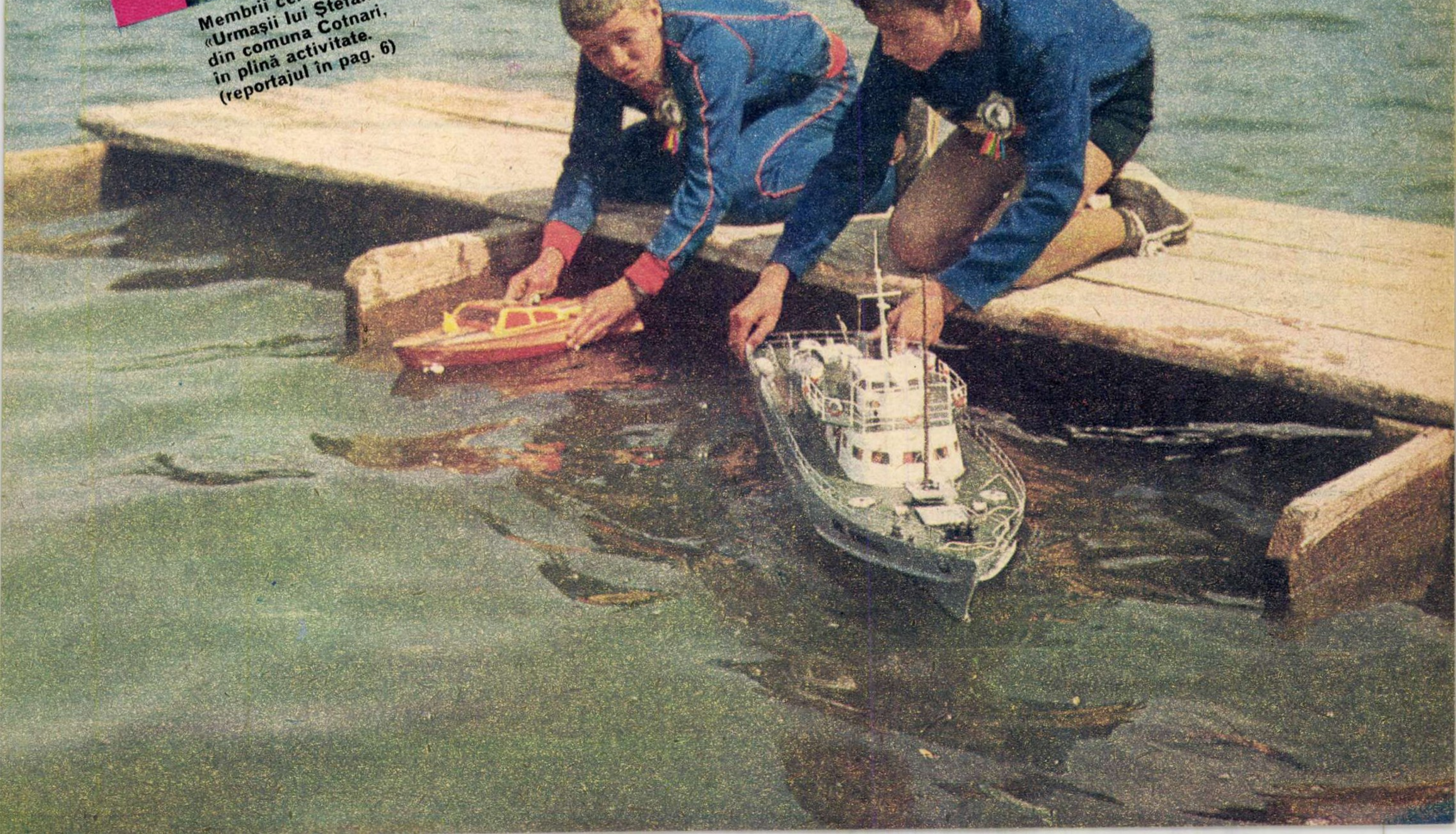

Moment din întrecerile de navo-modele desfășurate la Tulcea.

CADRAN POLITIC

Tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, preşedintele Consiliului Naţional al Oamenilor Muncii, a participat la Conferinţa reprezentanţilor oamenilor muncii din municipiul Bucureşti, care s-a desfăşurat la Palatul sporturilor şi culturii din Capitală.

Prezenţa tovarăşului Nicolae Ceauşescu la lucrările acestui forum al oamenilor muncii reprezintă o expresie a profundului democratism al societăţii noastre socialiste, punînd în lumină preocuparea constantă a secretarului general al partidului de a se întîlni cu făuritorii bunurilor materiale din ţara noastră, de a cunoaşte direct activitatea şi preocupările celor ce muncesc, de a decide împreună mai buna organizare şi perfecţionare a muncii în toate ramurile productive.

Participarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu la lucrările Conferinţei a prilejuit şi de această dată exprimarea de către cei ce muncesc a sentimentelor profunde de dragoste şi preţuire pe care oamenii muncii, întregul nostru popor le nutresc faţă de secretarul general al partidului, sub a cărui clarvăzătoare conducere ţara noastră a cunoscut în ultimii 16 ani cea mai rodnică perioadă de dezvoltare economico-socială, care a transformat România într-o ţară prosperă şi înfloritoare, cu un înalt nivel de civilizaţie.

Pe ordinea de zi a Conferinţei au fost înscrise probleme de importanţă majoră pentru perfecţionarea conducerii şi organizării activităţii economice şi sociale a Capitalei.

Într-o atmosferă de puternic entuziasm, cei prezenţi au adoptat, într-o unanimă unitate în gînduri şi simţire, Hotărîrea Conferinţei reprezentanţilor oamenilor muncii din municipiul Bucureşti privind realegerea tovarăşului Nicolae Ceauşescu la cel de-al II-lea Congres al consiliilor oamenilor muncii în înalta funcţie de preşedinte al Consiliului Naţional al Oamenilor Muncii, chezăşie trainică a dobîndirii unor noi şi însemnate succese în opera de înfăptuire a Programului partidului, a hotărîrilor Congresului al XII-lea al P.C.R.

Primit cu sentimente de profundă dragoste şi preţuire, într-o atmosferă de mare însufleţire, a luat cuvîntul tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Cuvîntarea a fost urmărită cu viu interes de cei prezenţi, fiind subliniată în repetate rînduri cu vii şi puternice aplauze şi ovaţii. Cei prezenţi şi-au manifestat deplina satisfacţie şi aprobare faţă de aprecierile făcute de secretarul general al partidului, pentru orientările şi sarcinile indicate.

La invitaţia tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, s-a aflat în ţara noastră, într-o vizită oficială de prietenie, general-maior Mohamed Siad Barre, secretar general al Partidului Socialist Revoluţionar Somalez, preşedintele Republicii Democratice Somalia.

Convorbirile oficiale care au avut loc cu acest prilej s-au desfăşurat într-o atmosferă de caldă prietenie, înţelegere şi respect reciproc. Cei doi conducători de partid şi de stat şi-au exprimat deplina satisfacţie pentru prietenia şi colaborarea rodnică care există între cele două partide şi state, stabilind direcţiile şi modalităţile pentru dezvoltarea în continuare şi intensificarea relaţiilor dintre România şi Somalia.

URMÎND EXEMPLUL COMUNIŞTILOR — «TOT ÎNAINTE!»

În aceste zile, primele forumuri judeţene şi-au deschis lucrările. Însufleţiţi de revoluţionara deviză **Urmînd exemplul comuniştilor — «Tot înainte!»,** *purtătorii cravatelor roşii cu tricolor dedică acest eveniment din viaţa lor de organizaţie măreţei aniversări din acest an — 60 de ani de la făurirea Partidului Comunist Român. Veniţi la tradiţionalele lor întruniri pionereşti ale verii, pionierii delegaţi analizează modul în care înfăptuiesc indicaţiile cuprinse în Cuvîntarea rostită de secretarul general al partidului, tovarăşul* **Nicolae Ceauşescu,** *la şedinţa festivă de deschidere a lucrărilor Forumului tinerei generaţii şi hotărîrile adoptate de a IV-a Conferinţă Naţională a Organizaţiei Pionierilor. Ei aduc la tribuna forumurilor propuneri şi iniţiative, participă la dezbateri menite să îmbogăţească şi să ridice pe o nouă treaptă a calităţii activitatea organizaţiei lor.*

Rubrica noastră **Forum '81** *transmite cititorilor, în continuare, veşti primite de la consiliile judeţene ale Organizaţiei Pionierilor.*

VÎNĂTORU - DOBREŞTI, 21 iunie a.c. Cei 110 delegaţi şi 71 candidaţi, reuniţi în tabăra de la Vînătoru-Dobreşti, judeţul Dîmboviţa, au trăit emoţionantele clipe ale deschiderii forumului lor judeţean. În programul taberei, pionierii dîmboviţeni organizează acţiuni pe tema dezvoltării economico-sociale a judeţului şi perspectivele sale de viitor pe coordonatele socialismului. Ei au, în acest scop, întîlniri cu organele locale de partid şi cu muncitori fruntaşi. Într-una din zilele forumului, pionierii sînt harnici culegători de plante medicinale (o preocupare tradiţională în judeţ şi fructificată printr-o permanentă şi strînsă colaborare cu Plafarul); ei au pregătit o expoziţie de artă plastică şi fotografică ce reflectă, ca aspect nou, o înflorire în ultima vreme a cercurilor foto în şcoli. O pasiune pe care pionierii şi-o vor cultiva, în viitor (potrivit propunerilor ce le-au făcut), este semnalată prin vernisajul unei expoziţii de filatelie. Sînt numai o parte din evenimentele forumului, despre ale căror lucrări pionierii delegaţi Mădălina Năstase, Dumitru Simionescu, Dan Putineanu şi alţii ne vor transmite noi veşti.

SĂRATA-BISTRIŢA, 21 iunie — 30 iunie a.c. În acest sat de vacanţă, 97 de delegaţi ai pionierilor din judeţul Bistriţa-Năsăud sînt prezenţi, aducînd cu ei experienţa acumulată în munca de comandanţi în detaşamente şi în unităţi. În cadrul activităţii «Municipiul Bistriţa pe coordonatele cincinalului, 1981—1985», pionierii vizitează Platforma industrială a municipiului şi se întîlnesc cu muncitori fruntaşi. Sub genericul «Bistriţa-Năsăud, prezent şi viitor», pionierii organizează o vizită la Şantierul Barajului de la Colibiţa-Stegea. Pionierii delegaţi ai unităţilor fruntaşe la munca patriotică din Cristeştii Ciceiului, Liceul industrial din Teaca, Liceul «L. Rebreanu» din Bistriţa etc. în vizita lor la Combinatul de prelucrare a lemnului, la Fabrica de sticlă ş.a. vor reflecta cu mîndrie asupra eficienţei realizărilor din unităţile lor în recuperarea materialelor refolosibile, fiindcă prin faptele de hărnicie au ştiut să urmeze exemplul comuniştilor.

LACU-SĂRAT, 1—10 iulie a.c. O sută de delegaţi ai pionierilor din judeţul Brăila se vor întruni în tabăra din această localitate. La deschiderea festivă a forumului vor participa peste 5 000 de pionieri din municipiu şi vor prezenta spectacole formaţii artistice ce se bucură de-o mare popularitate, (laureate la Festivalul naţional «Cîntarea României») cum sînt formaţiile «Colibri», «Altofon», brigada artistică de la Şcoala generală nr. 13 ş.a.

Printre zilele sărbătoreşti ale taberei se înscrie şi ziua de 5 iulie cînd vor sosi aici 12 echipaje ale ştafetei cicloturistice «Floarea prieteniei» care vor raporta, în cadrul Forumului, realizările deosebite din unităţile lor fruntaşe de la: Tichileşti, Vădeni, Romanu, T. Vladimirescu, Unirea şi de la Şcolile generale nr. 32, 23, 10 şi 31 din Brăila.

BREASTA, 5—14 iulie a.c. Lîngă Craiova, în satul de vacanţă Breasta, se va deschide forumul pionierilor din judeţul Dolj. Printre iniţiativele deosebite ale acestui forum, menţionăm amenajarea atelierelor forumului, de radiotehnică, electronică, pirogravură, tapiserie etc. unde vor lucra potrivit aptitudinilor şi preferinţelor, pionierii delegaţi şi candidaţi la forum. Printre aceştia amintim numele cîtorva, cei mai buni dintre cei mai buni: Mariana Antonie de la Şcoala generală Ghizdăneşti, Doru Scrieţui de la Şcoala generală nr. 1, Moţăţei, Ionuţ Bîrcă, de la Şcoala generală nr. 4 din Craiova, Daniela Ion de la Şcoala generală Coşoveni...

Pot recupera şi pionierii terenuri agricole?

DA! spun „Cutezătorii"

O scrisoare venită de curînd la redacţie ne îndeamnă să o aducem cît mai repede la cunoştinţa cititorilor. Este o relatare atît de grăitoare (faptele expuse vorbesc de la sine), încît considerăm că nu mai este necesară şi comentarea scrisorii, fără a ne reţine însă de a felicita călduros pe eroii acestei corespondenţe. Iată ce ne-a scris semnatarul ei, Vasile Vasilescu, pionier-comandant de detaşament:

DINTR-UN TEREN ÎNTORS DE BULDOZERE ŞI SĂPAT DE CANALE, UN LOT ŞCOLAR ŞI O PEPINIERĂ

Nu mai credea nimeni că dintr-un teren părăsit după inundaţiile de acum mulţi ani, plin de pietre şi reziduuri, va mai ieşi ceva de folos. Discutînd posibilitatea îmbogăţirii meniurilor la cantină, 26 de pionieri de la internatul şcolar din Berzasca, judeţul Caraş-Severin, au redat agriculturii peste 350 mp teren. După operaţiunea de curăţire a terenului au săpat întregul lot şi acum straturi de ceapă, usturoi, salată, morcovi şi pătrunjel, mici tarlale de fasole, roşii, ardei, sfeclă roşie, cartofi, zîmbesc trecătorilor. «Mama Lina», bucătăreasa noastră, e nespus de bucuroasă că toţi «Copiii mei» — de la Nonu din clasa a II-a şi pînă la ultimul pionier din clasa a VIII-a — o ascultă şi întreţin aceste culturi după cum îi sfătuieşte.

Cu ajutorul primit din partea primăriei, am construit un coteţ cu două despărţituri, curte cimentată, bazin de apă unde copiii îngrijesc doi porci, pentru care au semănat cu trifoi toate suprafeţele mici, nelucrate de pe lîngă clădirile internatului.

Lîngă Dunăre, tovarăşa profesoară Maria Mancoci, împreună cu elevii claselor V—VIII, au nivelat un lot întors de buldozere şi răscolit de canale, l-au îngrădit şi l-au însămînţat cu tot felul de culturi care vor fi valorificate tot de către internatul şcolar. O parte din acest lot este folosit ca pepinieră şcolară. De aci s-au dat în această primăvară, elevilor şi locuitorilor din comună, în jur de 500 pomi fructiferi: caişi, cîreşi, piersici, nuci, vişini.

În aceeaşi perioadă pe un alt teren, tot răscolit de buldozere, pionierii şcolii noastre au plantat peste trei sute de puieţi de salcîm şi duglas pentru Ocolul silvic.

Putem spune că am avut o primăvară plină, că avem o vară generoasă şi vom avea o toamnă îmbelşugată, bucurîndu-ne cu toţii de roadele bogate ale muncii noastre.

FORUM '81

SATUL DE VACANȚA CIRIC

GAZDA A FORUMULUI JUDEȚEAN, IAȘI

Sigur că de la 7—8 000 de metri înălțime, satele, orașele risipite printre coline par de dimensiuni liliputane. Numai că acum, deși sîntem foarte aproape de pămînt — trapele trenului de aterizare s-au deschis de cîteva minute —, parc-am survola un teritoriu de poveste. Fiindcă printre coroanele pomilor abia de se zăresc minuscule căsuțe — să tot fie 50—60 la număr. Nu e lumea lui Walt Disney, dar seamănă cu ea, locatarii nostimei așezări nu sînt cei șapte pitici, ci — abia acum ne dumirim — acei ce îndrăgesc basmul cu pricina — sumedenie de copii, veseli, stăpîni ai pitorescului sat de vacanță Ciric, aflat în imediata vecinătate a aeroportului ieșean.

Firesc nerăbdători, prima noastră «escală» de vacanță o facem numaidecît aici, unde ne întîmpină însă o forfotă de neînchipuit. Căci «gospodarii» și «gospodinele» satului sînt în mare zor, repară, vopsesc, spală, deretică, pregătind cochetele locuințe (sînt chiar 60 la număr și construite cu sprijinul tuturor întreprinderilor ieșene) — pentru oaspeții vacanței mari. Mai întîi pentru delegații forumului județean, apoi pentru tabăra echipajelor participante la faza pe județ a amplei acțiuni «Tot înainte» și, desigur, pentru toți beneficiarii acestui anotimp al soarelui și al odihnei, al cîntecului, veseliei și jocului — binemeritata vară pionierească. Trebuie spus că prin tradiție (de cinci ani) și prin rotație, pionierii din școlile municipiului Iași și din localitățile învecinate sînt cei ce întrețin frumusețea acestui loc de odihnă și agrement — satul de vacanță și pădurea Ciric. Firește, și expediționarii de la Școala generală nr. 23 din Iași, recent cîștigători ai «Busolei de argint», s-au gîndit să adauge aici un plus de... inedit vegetal — plantînd puieți de zadă — fiindcă nu acesta este și blazonul echipajului lor?!

Dar hărnicia primelor ore de vacanță își are și ea «recreațiile» ei. Cu cîntece și jocuri distractive, cu un trubadur asaltat de un bogat auditoriu, devenit și un excelent acompaniament vocal, cu secvențe muzical-satirice, grație brigăzii artistice de la Școala generală Miroslava. Ca argumente de succes și... popularitate sînt și textul dramatic cu apel și adresă directă la realitatea vieții de școlar, și impecabila îmbinare între repertoriul muzical, ritm și pantomimă. Talentații interpreți au cucerit de curînd locul I la faza republicană a Festivalului național «Cîntarea României». Scena în aer liber rămîne aici deschisă în toată «stagiunea» de vară a vacanței. O scenă ce se bucură de privilegiul celui mai natural decor, fiindcă dacă ai, de pildă, nevoie de un fundal cu copaci, îți stau la îndemînă în... mărime naturală... Peisajul... marin poate fi sugerat și el ad-hoc de lacul Ciric, animat de o veselă flotilă cu vîsle. Sportivii nu duc nici ei dorul marilor stadioane căci dispun aici de un modern și complex teren de antrenament și competiții, iar cît privesc dezbaterile în forum, ei bine, ele se pot desfășura chiar... «în forum»! Da, chiar în centrul «civic» al satului de vacanță se află și un mic forum, prevăzut și cu tribune pentru pasionatul auditoriu, și cu o estradă destinată înflăcăraților vorbitori.

Și pentru că ne aflam chiar în zilele premergătoare forumului județean, iată și cuvîntul unei pioniere care își va prezenta mandatul de locțiitor al președintelui C.J.O.P. — Tatiana Popa — de la Școala generală Miroslava, componentă a amintitei brigăzi artistice («Semaforul în acțiune»). Despre ce va vorbi ea? «Despre succesele la învățătură în acest an școlar, despre angajamentul la muncă patriotică deja depășit, despre noua noastră livadă în care am plantat caiși, meri, pruni, cireși și nuci. Și de ce nu, despre eficiența brigăzii noastre artistice, căci tot ce-am criticat, satirizat s-a și îndreptat. Avem mult de lucru și în vacanță, căci vom deschide două tabere de muncă patriotică — una pentru colectarea de plante medicinale și alta pentru creșterea viermilor de mătase. Băieții vor monta în jurul școlii noul gard din fier apoi, împreună cu ei, vom amenaja terenul nostru de handbal».

Ileana Dan

NADIA COMĂNECI

«Pasărea măiastră» își continuă zborul

Figura cea mai reprezentativă a sportului românesc dintotdeauna, care participă la Universiadă, este, fără îndoială, **Nadia Comăneci.** *Nadia este o celebritate mondială. O recentă anchetă internațională întreprinsă de cotidianul sportiv francez* **«L'Equipe»,** *avînd scopul de a stabili un clasament al celor mai buni sportivi ai secolului XX, anchetă la care au luat parte comentatori de sport de la 20 de publicații de mare prestigiu, din toată lumea, o fixează pe marea campioană a României printre primii 20 de sportivi ai lumii, alături de fotbalistul brazilian* **Pele,** *atletul american de culoare,* **Jesse Owens,** *ciclistul belgian* **Eddy Merckx,** *tenismenul suedez* **Bjorn Borg,** *boxerul* **Cassius Clay,** *celebra patinatoare nordică* **Sonja Henie** *sau cîștigătorul a cinci medalii de aur la ultima «olimpiadă albă», americanul* **Eric Heiden...** *Numai această companie și este suficientă pentru a descoperi strălucirea puternică a Nadiei Comăneci în galeria celor mai celebri sportivi ai veacului nostru. După memorabilele și nemuritoarele ei isprăvi în arenele olimpice, la campionatele europene sau mondiale, toate comparațiile sugestive și metaforele poetice s-au epuizat, singura care va dăinui poate, peste timp, este aceea de «pasăre măiastră». Într-adevăr, prin precizia, acuratețea și eleganța cu care Nadia Comăneci își interpreta programele de exerciții impuse sau liber alese, lăsa impresia de totală perfecțiune, ca zborul unei «păsări măiestre», depășind, uneori, imaginația și așteptările spectatorilor care rămîneau pur și simplu fascinați. Evoluțiile ei erau un veritabil spectacol de grație și armonie, cu tablouri de poezie și artă sublime.*

În sfîrșit, despre performanțele și trofeele cucerite de Nadia în strălucita ei carieră sportivă nu ne propunem să vorbim, ele sînt cunoscute, însă credem că nu greșim cu nimic afirmînd că medaliile de aur, argint și bronz cucerite în toate competițiile unde a triumfat cîntăresc mai mult decît propria ei greutate. Ea a fost considerată «regina olimpiadelor» și a cucerit de trei ori, consecutiv, titlul de campioană absolută a Europei, trofeul competiției rămînînd, așadar, definitiv în vitrina ei de... bijuterii sportive. Nadia a intrat, pentru totdeauna, în galeria eroilor legendari ai arenei sportive. Dar cea mai semnificativă dis-

(CONTINUARE IN PAG. 9)

SĂ DESCOPERIM ÎMPREUNĂ

ORGA DE PIATRĂ

Vreau să fac abstracție de prezența acestui băiat care a apărut, nu se știe de unde, nu se știe cum, printre gazetari. Îmi scot haina, mă deschei la cămașă, îmi potrivesc ceafa sub jetul de apă rece care izvorăște din stîncă. După ce mă răcoresc, mă șterg îndelung cu batista mea cît un cearceaf, pe care o primisem în dar de la o nuntă de țară. Dar cînd termin toate acestea, văd că puștiul este tot lîngă mine.

Și aproape că țip la el:

— Cum o să te cred că barajul ăsta de pe Argeș are și mai mult și mai puțin de 159,80 de metri?

— Dacă ați face un efort...

— Uite că nu vreau să fac nici un efort ca să-l cresc și să-l descresc, eu. Lasă-l să rămînă așa cum a fost el proiectat și construit că au avut motivele lor inginerii aceia ca să nu-l facă nici mai înalt, nici mai scund.

— Dacă ați face puțin efort, v-ați da seama că se dilată. Se dilată și, bineînțeles, se contractă.

— Cine? Barajul? Barajul ăsta care este un adevărat munte de beton ce zăgăzuiește Argeșul și ține cu pieptul său o jumătate de miliard de metri cubi de apă?

— Tocmai pentru că ține în piept jumătatea aceea de miliard de metri cubi de apă, proiectanții și constructorii au trebuit să ia în calcul și coeficientul de dilatare...

— Treaba lor. Eu n-o să-mi încarc reportajul cu o sumedenie de date tehnice... Și, mă rog, cu cît se dilată?

— Cu un centimetru... Cu doi... Poate cu mai puțin...

— Cu un centimetru... doi... Poate mai puțin... Chestiunea asta nu mă privește.

— Dar puțină muzică nu strică.

— Uite ce e, să nu prind pe cineva cu casetofonul că îl cotonogesc. M-am săturat de așa ceva, în stația de autobuz, în tramvai, în gară, în tren, peste tot dau de casetofoane, îmi țiuie urechile. Măcar aici, unde pot să ascult foșnetul brazilor și foșnetul valurilor să fiu scutit de hîrîitul difuzoarelor.

Și cu aceasta socot discuția încheiată, drept care mă simt în dreptul meu să-mi scot pantofii și să-mi răcoresc picioarele în scobitura de piatră plină ochi cu apă limpede.

Însă cum termin cu treaba asta văd că băiatul tot mai așteaptă pe acolo.

— Ce mai e?

— Vreți să intrăm în baraj?

O propunere care pare atît de imposibilă încît nu sînt în măsură s-o resping imediat. Dimpotrivă, măsor din priviri colosul acesta care leagă muntele Fruntea de Muntele Ghițu cu trupul său lung de mai bine de o jumătate de kilometru, lat de 25 de metri la bază și înalt de 159,80 metri, plus sau minus centimetrul acela de dilatare. Cum naiba să intri în baraj? Mai adineauri cîțiva dintre noi am cercetat cu atenție — purtați în colivia macaralei-funicular — fața barajului care este opusă lacului de acumulare. Era uscată și curată ca o coală de hîrtie. Nici măcar un firicel de abur nu putuse să treacă dintr-o parte în alta. Și el spune atît de simplu: «Vreți să intrăm în baraj?» Ce să-i răspund?

— Din ce în ce mai grozav. Poate știi și cum?

— De ce nu?

Mă ia de mînă și eu îl urmez ca unul care a dat în mintea copiilor.

Și mă trezesc, într-adevăr, acolo unde n-aș fi crezut niciodată că este posibil: chiar în inima acestui masiv de beton.

Niște coridoare boltite ca într-un palat de poveste. În care se aprind și lumini, dacă vrei, n-ai decît să apeși pe buton. Și o mulțime de aparate, de parcă ne-am afla la bordul unui submarin. Așa cum îi stă bine unei călăuze, prietenul meu mă lămurește că ele înregistrează vibrațiile, temperatura, umiditatea din atmosferă, umiditatea din beton, dilatarea, presiunea apei asupra betonului la diferite nivele, presiunea capetelor de baraj asupra muntelui în care sînt vîrîte, mișcările care au loc în scoarța pămîntului (pînă în miezul lui fierbinte și pe o distanță de sute de kilometri).

— Așa e că aveți lucruri senzaționale pentru reportajul dumneavoastră?

— Da, dar la ce bun? Că dacă eu le pomenesc în articol trebuie să și spun de ce este nevoie de ele. Nu?

— Cei care le citesc știu în orice moment ce se petrece în baraj și pe lîngă el. Și, în felul acesta, pot lua, la nevoie, măsuri din timp ca să nu avem nici o surpriză.

— Și muzica?

— N-o auziți? Ia ascultați?

Parcă ne-am afla într-o orgă imensă. Sau în cochilia unui uriaș melc de mare. Ce spun eu? Tot foșnetul brazilor, toate glasurile pădurii, tot huietul munților și toate acestea strecurate prin unduirea de mătase a valurilor.

— Hei, ce ziceți?

— Minunat, băiete. O asemenea simfonie nu mi-a fost dat să mai întîlnesc în viața mea. Dar de unde naiba să iau cuvintele ca să prind așa ceva în reportaj?

— În treaba asta nu vă pot fi de nici un folos. Descurcați-vă singur.

MARIN IONIȚĂ

ROMAN FOILETON

de HARALAMB ZINCĂ

2

TEMERARUL

MISIUNE BIZARĂ

Ajuns acasă, procedez întocmai cum fusesem sfătuit. O chemam la telefon pe logodnica mea — Margareta Popovici — și contramandez, nu fără tristețe, întîlnirea pe care o aveam cu ea la grădina Flora, unde dacă știai să dansezi, te distrai foarte bine. Se înțelege, s-a bosumflat, dar eu mă grăbesc să o asigur că o iubesc, chiar mai mult decît în prima zi. Mă ascultă ea cît mă ascultă, iar cînd n-a mai putut să-mi rabde vorbele, țipă în receptor de-mi ia auzul: «Fie! Facă-se voia ta. O să dansăm la bătrînețe... Nu mai mergem nicăieri!»

ROMAN FOILETON

Așadar, s-a învoit. Acum să fie clar, o altă soluție nici nu avea. Căci și ea mă iubește. Înainte însă de încheierea convorbirii o rog să nu plece de acasă, să rămînă lîngă telefon că n-ar fi exclus... «Ce n-ar fi exclus?!» se răstește ea supărată la mine. «Să mergem totuși să... dansăm!» o temperez eu. «Bine, binee!» îmi zice. «Uite, iau gherghetul, mă așez la fereastră și, în așteptarea ta, iubitule...» și bang! îmi închide telefonul.

Nu mă supăr. Margareta sau Margo, cum o alint eu, mi-a fost, în anumite împrejurări, de un mare folos. Într-o seară am luat-o cu mine la o mică petrecere dată de căpitanul von Wesner, mîna dreaptă a generalului Hansen, șeful Misiunii militare germane din România, la locuința sa. Inițiativa mea a uluit-o. «Ce să caut eu acolo?» s-a scuturat ea ca de un fior neplăcut. M-a însoțit totuși, iar ea nici pînă astăzi nu știe ce folos mare mi-a adus. Atașatul militar al Suediei a invitat-o la dans, iar eu m-am simțit, de îndată, dator s-o invit pe distinsa soție a suedezului. Și iată așa, în timpul unui tango languros, distinsa doamnă mi-a transmis un important document microfilmat, ascuns într-un tub pe care l-am predat apoi căpitanului Pan Demetriad. În seara asta de neuitat, mi-am dat seama că Margo, bună cunoscătoare a limbii franceze și engleze, mă poate ajuta în îndeplinirea multor misiuni. De aceea am și rugat-o să nu plece de acasă. Cine știe...

Așadar, după ce am vorbit cu Margo la telefon, îmi fac un duș rece — afară zăduful este din ce în ce mai apăsător — mă întind pe pat și, după ce mai reflectez puțin la cele discutate cu căpitanul Demetriad, mi-am ordonat să dorm exact trei ore. Să nu vă mire. Capacitatea mea de a-mi ordona nu numai să dorm, ci și durata somnului, este rodul unor intense și răbdătoare exerciții de Yoga.

Mă uit la ceas — e cinci și jumătate — închid ochii și pe dată cad într-un somn profund. Ar fi trebuit să fie și odihnitor, dar n-a fost să fie și așa. Ce să-i faci, somnul unui militar nu depinde de el, ci de comandanții săi. Mă trezește țîrîitul telefonului. Aparatul fiind pe carpetă, lîngă studio, întind mîna și ridic receptorul. Aud:

— Costel!

Recunosc glasul căpitanului și sar din pat.

— Am onoarea! Eu sînt...

— Îmi pare rău că nu te-am lăsat să-ți faci somnul. (Căpitanul e tulburat. Îmi dau seama după cum respiră, după modulația glasului. Încearcă să-și stăpînească emoția.) Uite ce o să întreprinzi, locotenente...

«Deci nu e vorba de **Acțiunea Tăcerea**, *îmi zic eu dezumflîndu-mă puțin cîte puțin. Păcat! Și eu care mă pregătisem sufletește...»*

— Vă ascult, domnule căpitan!

— Te îmbraci rapid, iei un taxi, începe căpitanul să-mi înfățișeze o misiune neobișnuită, și o pornești spre Comandament, n-o iei însă pe drumul obișnuit, ci prin Calea Victoriei, avînd punctul de pornire Podul Senatului.

— Am înțeles!

Pionieri inventatori

Multe dintre creațiile tinerilor inventatori înscriși la concursurile «Start spre viitor» și «Atelier 2000» reflectă preocuparea acestora pentru economisirea materiilor prime și a energiei, în domenii dintre cele mai variate, dintre care industria și agricultura dețin un loc principal. În acest sens se înscrie și dispozitivul automat pentru reglarea irigării solului — realizatori: **Mariana Preda** și **Ionel Vulpescu** — și **clădirea cu dispozitiv de captare a energiei solare și eoliene** — realizatori: **Jan Cloșcă, Dan Crețu** și **Dumitru Bibicu** — toți cinci membri ai atelierului de electrotehnică al Casei pionierilor și șoimilor patriei din **Brăila,** îndrumat de tovarășul **Marian Ciurea.**

La fel de pasionați cercetători ai tainelor științei, colegii lor de la atelierul de electronică, condus de tovarășul profesor **Constantin Dragomir,** au încheiat de curînd executarea unor lucrări interesante, funcționale și, evident, practice. Dintre acestea trebuie remarcat **Co-metrul** — dispozitiv pentru măsurarea cifrei octanice la benzine; realizatori: **Mihai Bostan** și **Virgil Botezat** și **aparatul pentru studiul conductibilității și concentrației soluțiilor de electroliți;** realizatori **Marian Fusea și Sorin Pascu.**

Dintre creațiile cu care participă anul acesta la concurs pionierii de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din **Bacău,** deosebite ni se par **pescadorul,** navă civilă într-o variantă originală, realizată de pionierii **Velicu Grigoriu** și **Adrian Grosu,** sub îndrumarea tovarășului profesor **Petru Zaharioaie,** și microlaboratorul realizat de **Ovidiu Iacobuță;** coordonator: tovarășul profesor **Gheorghe Nantu.**

Maria Nicolae-Dumitrescu

---

25 IUNIE - ZIUA GRĂNICERILOR REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

ALĂTURI DE BRAVII OȘTENI DE LA HOTARE

Continuatori ai unor glorioase tradiții de luptă, ostașii grăniceri îndeplinesc cu dăruire și abnegație, vigilență și responsabilitate comunistă misiunea încredințată de popor și partid, de comandantul suprem al forțelor armate, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de a străjui și apăra cu neînfricare frontiera de stat, cuceririle revoluționare ale poporului, independența și suveranitatea patriei noastre socialiste.

Cei ce dau onor soarelui și gîndului curat la porțile țării, grănicerii, își întîmpină sărbătoarea lor — simbol al prețuirii și stimei de care sînt înconjurați — cu bune și foarte bune rezultate în pregătirea de luptă și politică, în toate domeniile de activitate, înscriind noi fapte de vrednicie în cartea de aur a împlinirilor ostășești.

Prin simțire și faptă, alături de bravii ostași grăniceri, se află și purtătorii cravatelor roșii cu tricolor, membri ai grupărilor pionierești «Prietenii grănicerilor» din localitățile de frontieră. De-a lungul anilor, între ei s-a statornicit o prietenie adevărată, de nezdruncinat, puternic ancorată în viață, o prietenie legată cu prilejul frumoaselor și atractivelor acțiuni politico-educative întreprinse în comun.

Recent s-a încheiat cea de a III-a ediție a tradiționalei ștafete republicane «Alături de grăniceri — de strajă patriei», închinată în acest an celei de-a 60-a aniversări a făuririi Partidului Comunist Român. La această acțiune au participat peste o sută de mii de pionieri din cele 800 de formații «Prietenii grănicerilor».

Acum se află în plină desfășurare concursul de patrule pionierești «prietenii grănicerilor» — faza județeană. Cele 20 de echipaje cîștigătoare urmează a se întrece în faza finală, ce va avea loc, în curînd, în tabăra 2 Mai — Mangalia. Acolo, în ambianța fermecătoare a litoralului Mării Negre, pionierii care și-au însușit cel mai bine măiestria grănicerească se vor situa, desigur, pe primele locuri. Întrecerea va fi antrenantă, dar nu lipsită de surprize, pentru că mulți sînt și cei care s-au pregătit temeinic în vederea acesteia.

De altfel, micii prieteni ai grănicerilor sînt eroii multor fapte de curaj și bărbăție. Ori de cîte ori a fost nevoie, ei au răspuns «prezent» la chemarea oștenilor de la hotare, contribuind efectiv la îndeplinirea unor misiuni de pază a frontierei. Nume ca ale pionierilor Daniel Cojocaru și Matei Mixici, de la Școala generală din comuna Checea, județul Timiș, sînt consemnate cu majuscule în cărțile de onoare ale organizațiilor U.T.C. din subunitățile de grăniceri. Acești doi merituoși pionieri, membri ai grupărilor pionierești «Prietenii grănicerilor» din localitate, făcînd dovada unor înalte calități morale, ca devotamentul față de patrie, cinstea și curajul, au reușit să dejoace intențiile unor indivizi fără căpătîi, certați cu legile țării. Informîndu-i la timp pe grăniceri despre prezența acestora în zonă, pionierii au permis bravilor noștri ostași să acționeze cu cea mai mare operativitate și să-i rețină.

În ceas de sărbătoare, gîndurile celor care străjuiesc la fruntariile patriei se îndreaptă spre pionierii României socialiste, cărora le adresează și cu acest prilej un sincer și fierbinte salut grăniceresc.

Locotenent-major
VALENTIN NEDELCU

ROMAN FOILETON

— Stai, că n-am terminat, mă potolește șeful meu și-l aud cum rîde scurt și cu zgîrcenie. Vreau să treci în revistă următoarele obiective: Grand-Hotel-ul, Telefoanele...

Tace brusc. Nu știu de ce, respiră precipitat. Parcă ar ezita.

— Auzi, locotenent Banu, glasul îi răsună iar pe fir, cînd ajungi în dreptul Palatului Regal, să deschizi bine ochii și să-mi «filmezi» cu memoria ta, aia ieșită din comun, tot ce vezi...

— Am înțeles! zic, dar, de fapt, nu prea înțeleg...

— Mai vezi dacă-i ceva mișcare pe la Splendid-Parc și Athenée-Palace. Pe urmă, îți vezi mai departe de drum și te oprești la **Mioara** *(mi se pune un nod în gît. Doamne, ce se întîmplă?!* **Mioara,** *în limbajul nostru codificat, reprezintă Legația germană.)*

— Am auzit bine, ați spus **Mioara?** *întreb cu glas stins.*

— Ai auzit bine, mă liniștește căpitanul Demetriad, te oprești la **Mioara** *și iei legătură cu* **Dinu.** *Îl întrebi ce personalități au intrat sau au ieșit de la* **Mioara** *începînd de la cinci și jumătate... Mă interesează dacă* **Ciobanu** *e la* **Mioara** *sau dacă știe pe unde e... Îi comunici lui* **Dinu** *că-i trimit doi agenți de legătură. De acolo, de la el, vii direct la Comandament... Ai înțeles?*

— 'țeles!

— Acționează!

Mă îmbrac în grabă, cu gîndul la ciudata misiune care, zău, nu mi-e pe profil, adică pe specialitate, căci și noi, ofițerii Biroului 2, deși ne bucurăm de o instruire multilaterală, cunoaștem și o specializare. Totuși știu că **Ciobanu** *e indicativul baronului Manfred von Killinger, iar* **Dinu** *este porecla grupului operativ împuternicit să supravegheze în secret Legația de pe Calea Victoriei, adică pe* **Mioara.** *Dar ceea ce mă intrigă în legătură cu misiunea mea e cu totul altceva... Ce caută Palatul Regal în toată povestea asta și de ce căpitanul Pan Demetriad, șeful nostru, nu comunică direct prin telefon cu* **Dinu?**

Nu, nu-mi explic. În cele din urmă, mă mulțumesc să-mi spun: Ei, băiete, o fi un exercițiu de alarmă ca multe altele!

Ies în stradă: soarele numai ce asfințise și un amurg ieșit parcă dintr-un cuptor încins și nevăzut se întindea egal peste tot orașul. Aerul era fierbinte, clădirile, și cele mari, și cele mici, dogoreau; smoala trotuarelor continua să fie moale și să imprime nesfîrșite mulaje de tălpi și tocuri.

Nu știu de ce, mă așteptam să mă lovesc de un oraș trezit, ca și mine, pe neașteptate, la acțiune. Străzile cartierului meu însă arătau la fel de liniștite. Toropiți de căldură, bucureștenii mai leneveau încă în așteptarea înserării și a răcorii de peste noapte.

Abia cînd ajung la statuia lui Tache Protopopescu, izbutesc să prind un taxi, un «Buick» negru și mirosind a de toate. Mă arunc lîngă șofer cu senzația că, liber și nesilit de nimeni, am plonjat într-un furnal...

(Va urma)

Dicționar „Cutezătorii"

BAZĂ TEHNICO-MATERIALĂ

Baza tehnico-materială reprezintă totalitatea mijloacelor de producție (unelte, fabrici, bogățiile naturale etc.). Fiecărei orînduiri social-economice îi corespunde un anumit nivel de dezvoltare al bazei tehnico-materiale.

Baza tehnico-materială a socialismului o constituie marea producție mașinistă întemeiată pe tehnica modernă dominantă în toate ramurile economiei și pe proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție.

Rolul primordial în făurirea bazei tehnico-materiale a socialismului îl are industrializarea socialistă, care determină ca aceasta să se dezvolte planificat și în ritm susținut prin mecanizarea complexă, automatizarea și cibernetizarea producției, folosirea largă a electronicii, chimizarea și electrificarea proceselor de producție, folosirea energiei nucleare în scopuri productive, valorificarea superioară a resurselor naturale, răspîndirea rațională a industriei pe întreg teritoriul țării, adîncirea specializării și cooperării în producție, aplicarea pe scară largă a științei în conducerea și organizarea producției etc.

Lărgirea și modernizarea continuă a bazei tehnico-materiale a socialismului duc la creșterea productivității muncii, la sporirea venitului național, la ridicarea sistematică a nivelului de trai.

Cu toate succesele obținute de țara noastră, sînt necesare încă mari și susținute eforturi pentru crearea unei baze tehnico-materiale superioare, care să ridice România în categoria țărilor cu dezvoltare economică medie.

Bugetul este, în general, un raport între venituri și cheltuieli.

Bugetul de stat reprezintă veniturile și cheltuielile unui stat pe o anumită perioadă, de obicei un an.

În socialism, bugetul de stat, reflectînd relațiile economice de tip nou, urmărește mobilizarea, repartizarea și utilizarea în mod planificat a principalelor resurse bănești ale statului, în scopul asigurării creșterii necontenite a avuției naționale și a ridicării nivelului de trai al maselor.

Veniturile statului socialist sînt create în unitățile economice de stat și cooperatiste, ele fiind cu atît mai mari cu cît activitatea economică este mai rentabilă.

Cheltuielile statului socialist sînt îndreptate în două direcții principale: pentru dezvoltarea an de an a producției bunurilor materiale și pentru dezvoltarea învățămîntului și științei, a ocrotirii sănătății, întreținerea aparatului de stat, apărarea statului etc.

În țara noastră, bugetul reprezintă principalul plan financiar al statului. El contribuie la înfăptuirea politicii Partidului Comunist Român de dezvoltare a economiei naționale și de ridicare a nivelului de trai al populației.

Bugetul de stat este format din bugetul republican și bugetele locale, ale unităților administrativ teritoriale (comune, orașe, municipii, județe).

P. CONSTANTIN

RUCSACUL

ÎN COMUNA CELOR 100 DE PICTORI

Mergînd spre Hîrlău, încercăm a reconstitui drumul de arșiță parcurs odinioară de Sadoveanu. Locurile sînt aceleași, e tot atîta liniște, priveliștea e însă alta: se derulează sub ochii noștri impresionanta geometrie a ogoarelor bogate și atît de calme sub verdele compact al primei luni de vară. Dar noi ne oprim la Cotnari, unde iarăși scrutăm depărtările, așteptînd să se ivească, de după coama unui deal, pîlcul de călăreți vestind din corn sosirea marelui Ștefan. L-au văzut nu o dată venind din acel veac de aur al Moldovei, fiii de azi ai Cotnarilor. «El e pretutindeni printre noi», ne spun ei, și drept e, căci de unde altfel s-ar naște aceste emoționante scene de luptă și zecile de portrete ale marelui voievod? Autorii lor? Pot fi **Dumitrel Tătaru** și **Victor Chifan, Cristina Oboroceanu, Ștefania Baltaru, Mariana Andronic...** Și mulți alții — peste o sută de copii-pictori, membri ai cercului plastic «Urmașii lui Ștefan», cu toții ucenici ai profesoarei Ana Paul-Bulău. Dar tot ei sînt și cei mai fideli cronicari ai Cotnarilor de azi. Căci nu ei pictează, la dimensiunile frescei, mări de podgorii, superbe amfiteatre de podgorii? Sau succesiunea anotimpurilor, cu peisajul specific, cu ritualurile muncii, cu ceremonialurile și obiceiurile tradiționale creînd tabloul complet al vieții locuitorilor acestor vestite meleaguri moldovene? Poate că tonurile predilecte sînt griurile și maroniul. Apar însă adesea în lucrările lor și nuanțe de o uimitoare forță coloristică, chiar fruste uneori și de o densitate ce capătă un izbitor relief. Pare că iese din cadrul frescei acest copac pictat de **Geta Tătaru** — un copac de un roșu incendiar, amintind peisajul arlesian al lui Van Gogh. Nu întîmplător, căci sînt aici, la Cotnari, niște toamne explozive — adevărate erupții de galben, arămiu și roșu — culori din care se înfruptă copios acești copii-artiști, le reproduc în lucrările lor cu un penel viguros, tonic, sugestiv. În frescele cu care-și înfrumusețează locașurile civice — clădirea Consiliului popular, noul dispensar sau propria școală — nu lipsesc, desigur, scene din universul copilăriei. **Dumitrel Tătaru** își pictează chiar toată familia într-un somptuos decor de iarnă, la care adaugă, în final, hîtrul om de zăpadă! E un personaj care — nu-i așa? — face parte din familia sa și din marea familie a copilăriei. Gestul său artistic e tandru, generos, izvorînd dintr-o mare sensibilitate. Dovadă că și cel mai frumos dar oferit mamei sale sînt două tablouri (înrămate cu infinită grijă) — două peisaje cu mesteceni intrînd în iarnă cenușii, dezgoliți de frunze, dar așteptînd cu vîrfurile semeț îndreptate spre cer soarele viitoarei primăveri. De altfel, toți acești copii iubitori de artă, de bun gust, au declanșat, împreună cu profesoara lor, o adevărată ofensivă împotriva kitchului din propriile locuințe (kitsch — termen ce desemnează produsele de prost gust, imitațiile care nu au nimic de-a face cu arta adevărată și care au un efect dăunător asupra formării simțului artistic). Ca argument, ne-au invitat la ei acasă, unde fiecare își are «pinacoteca» personală — rod al propriei trude artistice. Părinții, la început surprinși, au devenit apoi cei dintîi «critici de artă», exprimînd chiar și... sugestii tematice! Așa se face că Geta Tătaru a pictat, din dorința mamei, un peisaj fluid, irizat de culorile crepusculului de vară, sau portretul unei cîntărețe îndrăgite de familie — Sofia Vicoveanca — pe un fundal cu dealuri și șiruri de copii coborînd dinspre podgorii.

Dar personajele-copii populează și fresca din cabinetul stomatologic al noului dispensar. Sumedenie de copii în jurul unui uriaș pom de iarnă, împovărat de jucării năstrușnice și de prea multe... dulciuri! Aviz deci supraconsumatorilor care frecventează cabinetul cu pricina!

Pictorul **Dan Hatmanu,** originar din Scobinți, deci de pe aceste meleaguri, s-a oferit să alăture frescelor pictate de tinerii săi confrați și prieteni o lucrare de-a sa. Nu va fi și acesta un prilej de mare mîndrie pentru fiii de toate vîrstele ai Cotnarilor?! Aici, unde copiii au redeschis, chiar la startul vacanței, șantierul de lucru pentru continuarea frescelor ce vor decora dispensarul și apoi grădinița. Aceiași pictori-copii care au cucerit nenumărate premii în țară și peste hotare — medalii de aur, argint și diplome de onoare la concursul «Shankar's International Children's Competition» din India.

Ileana Pița

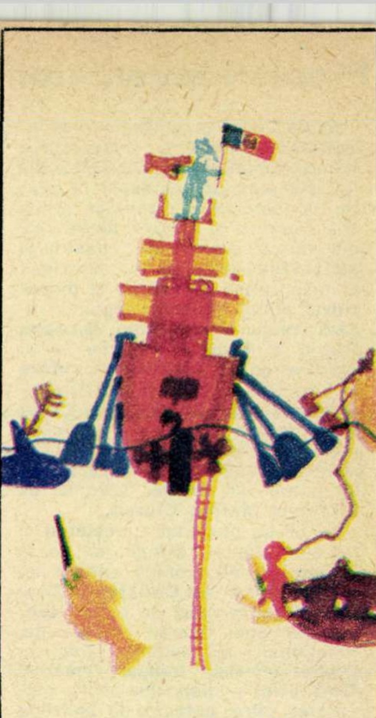

«ÎN LARGUL MĂRII»

desen de
RADU GABRIEL, 6 ani.

Sîntem oaspeții pictorului Dan Hatmanu, care cunoaște, desigur, activitatea artistică a membrilor cercului de artă plastică «Urmașii lui Ștefan cel Mare», din Cotnari. A apreciat de asemenea, contribuția lor la realizarea frescelor din incinta «Clinicii de stomatologie infantilă» din Iași, alături de pictorii-copii din șase județe ale țării, participanți la primul șantier național de artă plastică al pionierilor.

— Experiența artistică de la Iași, le-a stimulat dorința și inițiativa de a înfrumuseța noile edificii din comuna lor. Dar știm că așteaptă nerabdători întîlnirea cu dumneavoastră, întrucît ați primit cu căldură invitația de a le fi aici valoros colaborator.

— Sînt și eu fiu al acestor locuri, unde sînt atîția copii talentați, copii care au un farmec deosebit, dar și un... umor deosebit în lucrările lor. De unde provin? Cred că din comunicarea sinceră, sensibilă cu lumea înconjurătoare, dar și din faptul că ei, nu țin seama de anumite legi «canonice» ale picturii, ci numai de observațiile lor, de elanul lor interior. Și din care rezultă acele lucrări de mare prospețime pentru care mulți artiști profesioniști i-ar putea invidia.

— Opinia dumneavoastră despre arta supradimensionată a copiilor?

— Da, copiilor le place să aibă un spațiu mai mare de desfășurare. În arta supradimensionată spiritul lor imaginativ se simte mai în largul său. Inventivitatea lor trebuie însă continuu stimulată de un bun îndrumător artistic, dar și de o ambianță propice inspirației. De pildă, ascultînd muzică, citindu-le un text literar, un basm, în timp ce lucrează. Fiecare va alege din ceea ce ascultă acel ceva care-l impresionează numai pe el și care va apare în desenul său prin forme inedite, prin culoare...

— Întîlnim în lucrările dumneavoastră și personaje-copii...

— Iubesc copiii și, precum vedeți în această suită de lucrări autobiografice — care vor face obiectul unor expoziții la Iași și apoi la București —, eu însumi m-am pictat copil în două dintre ele. Eram la vremea aceea cam timid și cam temător față de lumea înconjurătoare, spre deosebire de acești copii curajoși, plini de personalitate și cu care mă bucur să colaborez, întrucît fresca de la Cotnari se înscrie pe agenda mea de lucru din acest an. De altfel, și la realizarea frescei «Continuitate» de la Scobinți — satul meu natal — i-am avut colaboratori entuziaști pe membrii cenaclului plastic condus de profesorul Mihail Stoica.

Caiet de poezie

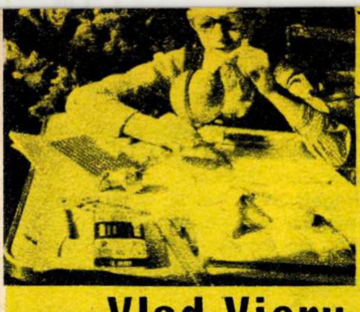

Vlad Vieru

clasa a IV-a
Liceul «Ion Creangă»
București

CEASUL PĂMÎNTULUI

Am un ceas neobișnuit:
ora 1 arată cerul,
ora 1 și jumătate arată munții
și stîncile,
ora 2 arată mările și oceanele,
ora 3 sînt pădurile verzi,
ora 4 sînt poienile cu flori
și pășunile de smarald,
ora 5 sînt cîmpiile de aur,
ora 6 este ziua,
iar ora 7 este noaptea;
ora 8 înfățișează animalele,
ora 9 sînt ploile,tunetele și fulgerele,
ora 10 e aerul,
ora 11 sînt orașele și satele,
iar ora 12 este lumina.

TRENUL MĂRFAR

Există pe lume un tren
Cu totul neobișnuit.
Locomotiva, în loc de combustibil
Circulă cu sirop de zmeură,
În loc de electricitate
Merge cu elanuri sufletești.
În primul vagon
sînt rezervoare cu sentimente bune.
În al doilea vagon
Sînt fericiri vesele.
În al treilea vagon
Sînt încărcate ideile.
În al patrulea vagon
E o cisternă plină cu dragoste.
Al cincilea vagon
Este un vagon de oglindire.
Al șaselea vagon
e un vagon important,
El transportă Curajul.
Al șaptelea vagon
E încărcat cu Melancolie.
În vagonul al optulea
stă ceva valoros: Prietenia.
În al nouălea vagon, și ultimul,
Stă Speranța.
Trenul se numește
Trenul Vieții
Și circulă de la mine la tine.

vacanței

Am pornit, cu toate pînzele sus, pe itinerarele unei noi vacanțe mari. Între milioanele de copii ai țării, care-și vor petrece zilele însorite ale acestei veri participînd la diverse acțiuni si activități specifice celui de al «IV-lea trimestru școlar», numărul celor care participă la marea competiție inițiată de redacția noastră — Expedițiile «Cutezătorii», este de aproximativ 30 000.

Așadar, și-n vara aceasta, așa cum se-ntîmplă de fiecare dată din 1969 încoace, mii de pionieri și școlari au pornit — sau urmează să pornească — pe cărările patriei în atît de romantica și, totodată, atît de instructiva postură de expeditionari. Răsfoind fișele de înscriere. ai în față întregul peisaj al țării animat și de prezența activă a miilor de copii-expediționari: «Neînfricații» din Stoiana, Gorj, își vor petrece două săptămîni în masivul Retezat, pe care-l vor studia din punct de vedere geografic; «Păunașii codrilor», din Pătîrlagele, Buzău, vor studia fauna, flora și geografia Subcarpaților Buzăului; «Păstrăvarii» din Humor, Suceava, și-au propus realizarea unui studiu complex asupra apelor de munte din zona Dornei; și tot așa mai departe, lista acestora cuprinzînd peste 2 000 de echipaje.

Amintindu-le și pe această cale participanților la Expedițiile «Cutezătorii» că revista va rămîne pe recepție de-a lungul întregii vacanțe de vară pentru veștile de pe trasee, le dorim tuturor deplin succes!

Pentru observatorii atenți ai naturii semnalăm că dintre sistemele de comunicare ale insectelor, cel mai interesant este al **albinelor.** *Cînd ele descoperă o sursă de hrană, transmit vestea suratelor, prin mișcări în toate direcțiile, ca într-un fel de dans. Aceste semnale conțin informații despre distanța la care se află sursa de hrană, felul florilor, pentru cunoașterea conținutului de zahăr. În timpul dansului, albinele emit sunete asemănătoare cu piuitul care completează și nuanțează informațiile transmise prin mișcare.*

În Munții Gutîiului există o splendidă rezervație geologică care poartă numele de **Creasta Cocoșului.** *Creasta nu este altceva decît o porțiune dintr-un vechi crater vulcanic. Pereții îi sînt abrupți, alcătuind o adevărată dantelă în piatră, care-i dau înfățișarea unei ciudate fortărețe naturale, de o rară frumusețe. De la distanță, așa cum arată și numele, pare o creastă de cocoș. De aici se deschide la nord o priveliște largă spre depresiunea Maramureșului, iar spre vest, dincolo de trecătoarea Gutîiului, se zărește platoul Izvoarelor, un frumos loc de popas. Se spune că Pintea haiducul ar fi poposit adeseori pe Creasta Cocoșului, loc bine ascuns de privirile dușmane.*

În Muzeul Țării Crișurilor din Oradea, se află expus un ceas de buzunar din argint, avînd frumoasa vîrstă de 300 de ani. Interesant este că micul orologiu marchează, printr-o bătaie, fiecare sfert de oră. Tot aici se mai găsesc 30 de ceasuri vechi din aur și argint,pe capacele cărora sînt pictate, cu multă finețe, scene din viața țăranilor și diferite peisaje. Aceste ceasornice au mecanismul astfel alcătuit încît bat timpul din oră în oră dacă sînt apăsate pe capace.

ECHIPAJUL... TRAS LA SORȚI!

«De necrezut!», am exclamat noi aflînd despre echipajul nautic de expediționari care urma să fie alcătuit prin tragere la sorți. Era, oare, posibil să fie lăsată pe mîna hazardului o treabă atît de importantă? Nu mai prețuia buna pregătire, chibzuiala? «Să vedem ce se întîmplă», ne-am zis cuprinși de curiozitate și, curînd, ne-am aflat în trenul de Constanța.

Cînd am ajuns la baza nautică de peste drum de Parcul pionierilor, bărcile cu pînze tocmai erau aliniate, gata de plecare. O comandă scurtă a profesorului Mircea Criveanu și copiii prinseră în mîini, cu siguranță, vîslele. Încă un fluier și porniră.

— Îi lăsați să treacă dincolo de balize? ne arătăm mirarea și astfel intrăm în vorbă cu profesorul antrenor.

— N-am de ce să mă tem. Sînt foarte bine pregătiți pentru orice situație. Ploaie, furtună, și chiar în cazul răsturnării bărcii. De fapt, în expediție vom pleca cu ambarcațiuni mici — caiace — care trebuiesc conduse cu mare pricepere și abilitate.

— Fiindcă a venit vorba despre expediție, am vrea să știm din cine este format echipajul? ne-am arătat interesați.

— Ei, încă nu știm! Cele opt grupe de cîte douăzeci și cinci de copii sportivi și expediționari se antrenează ca și cum ar pleca cu toții.

— Dar?...

— Dar vor merge numai paisprezece. Dintre cei cu performanțele cele mai bune— și vor fi mulți— prin tragere la sorți. Ei vor alcătui echipajul «Delta '81».

— Și supărările?

— Nu vor exista. Știu din anii trecuți. Sîntem la a 12-a ediție a expediționarilor de la Casa pionierilor și șoimilor patriei. Dar niciodată n-am avut probleme. Antrenamentele, în general activitatea noastră de canotaj este complexă — orientare, marinărie, autogospodărire — încît cu toții avem multe satisfacții, chiar și fără expediție.

— Totuși...

— Vom pleca paisprezece expediționari. De la Cernavodă, Sulina, Jurilovca. În total, 520 km! Vom străbate multe canale din Deltă. Vrem să fim «rupți», cum se zice, de civilizați. În singura barcă cu motor vom transporta cele necesare pentru pregătirea mesei, corturile, materialele de rezervă.

— Înseamnă că nu ne rămîne decît să vă urăm «Drum bun!» în noua și frumoasa expediție.

Elena Mănescu

NOTA REDACȚIEI:

Publicînd această relatare despre interesantul sistem de pregătire și formare a echipajului «Delta '81», rămînem totuși cu o curiozitate: cu cei 186 de pionieri care nu vor intra în componența echipajului ce se întîmplă? Și ce vor face în timpul cînd cei 14 fericiți echipieri ai «Deltei '81» își vor parcurge victorioși itinerarul? «Rămașilor pe dinafară» li s-a planificat și lor o activitate pe măsura calităților pe care — după cum reiese de mai sus — și le-au dezvoltat cu efort și pasiune de-a lungul atîtor și atîtor zile? Rugăm echipajul «Delta '81» să ne răspundă.

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

BIBLIOGRAFIE (selectivă)

COPIII MUNTELUI DE AUR; ÎN ȚARA LEGENDELOR; POVEȘTI CU TÎLC; ÎNTOARCEREA LUI NEGHINIȚĂ; LEGENDELE OLIMPULUI; DIN MARILE LEGENDE ALE LUMII; FLORI PENTRU MIHAELA; SĂGEATA CĂPITANULUI ION; BASTONUL CU MÎNER DE ARGINT; DOMNUL DIN VLADIMIRI; FLORILE ACELEI PRIMĂVERI; BUCUREȘTII ÎN LEGENDE ȘI POVESTIRI; POVEȘTI DESPRE PĂCALĂ ȘI TÎNDALĂ; LEGENDĂ VALAHĂ; CÎNTECUL COLUMNEI.

V-am notat cîteva din titlurile cărților scrise de mine de-a lungul anilor. În ele, uneori, firește, pe calea metaforei, am sădit însă, cu dragoste, pentru voi, cele mai avîntate vise și cele mai nobile idealuri. Vă aștept, preaiubiți prieteni, ca, braț la braț, împreună, să pășim, cu încredere și voioșie, spre împlinirea lor.

Al. Mitru

AL. MITRU

LEGENDA ȚUCLEI

Unii spun că ar fi fost, alții că n-ar fi fost... Noi ne credem totuși îndatorați să povestim ceea ce am auzit, pentru a putea trage din gîndurile și năzuințele celor de demult învățăminte folositoare nouă, celor trăitori astăzi.

Se zice astfel că odată, cu mult înainte de Gelu, Menumorut sau Ahtum, peste Țara Zărandului ar fi domnit un voievod vrednic și iubit de supușii săi.

Aceștia nu pregetau să se ridice în apărarea pămîntului străbun, ori de cîte ori încolțeau primejdii, iar voievodul lor — al cărui nume, din nefericire, nu se mai știe — îi chema la luptă.

În sufletul și mintea lor, ce-i drept, mai era încă vie pe-atunci teribila încleștare dintre romani și daci, chiar dacă, de asemenea, o mulțime de amănunte asupra locurilor și oamenilor fuseseră uitate de-a lungul veacurilor.

Poporul care se născuse din această îngrozitoare încleștare avea, între însușirile lui, atît tăria spiritului roman, cît mai ales forța celorlalți strămoși, dacii, de-a dăinui peste orice greutăți în numele zeului lor Zalmoxis, nume ce însemna totodată dreptatea, adevărul și viața veșnică.

În zilele acelea, cînd romanii cotropiseră și înfrînseseră Dacia, regele lor ascunsese jumătate din comorile țării sub albia unui rîu, iar jumătatea cealaltă o încredințase unui tarabostes s-o ducă într-un loc cît mai depărtat. Și-acolo s-o ascundă cel mai bine într-un munte de piatră, pentru a o avea, la nevoie, și-a o putea întrebuința la refacerea țării, după ce oștile romane s-ar fi retras.

Tarabostesul luase cu sine comoara ce cuprindea douăsprezece lăzi mari pline cu aur și alte multe scumpătăți, încărcate în căruțe, și plecase cu ele către Zărand, unde sălășluiau triburi de daci nesupuși împăratului Romei. Aici găsise o movilă înaltă în țarina numită azi Cetățeaua, din apropierea unei culmi: Piatra Albă și a unei mîndre poieni: Păltinetu. Săpase pe ascuns, cu ajutorul dacilor liberi, o groapă adîncă, pusese înăuntru lăzile și învelise totul cu piatră și pămînt.

Își întocmise apoi un sălaș în vecinătatea movilei sub care fusese îngropată comoara și rămăsese în preajmă s-o străjuiască.

Regele dac, între timp, își luase singur viața ca să nu cadă rob în mîinile romanilor, să nu urmeze, în lanțuri, carul de triumf al împăratului lor la întoarcerea acasă.

Regele avea trei fii și tarabostesul nădăjduia ca vreunul din ei să urce cumva pe tron și, ridicînd iar steagul cu cap de lup și trupul de balaur, să reînceapă lupta.

Atîta că speranța i-a fost zadarnică. Deoarece romanii îi luaseră prinși pe fiii regelui și îi duseseră cine știe pe unde. Urma li se pierduse.

Tarabostesul însă rămăsese mai departe de strajă, așteptînd, prin cine știe ce minune, reînvierea regatului dac. Dar anii treceau, dacii se contopeau tot mai mult cu romanii. Un nou popor se forma. Iar acesta era silit să înfrunte tot mai din greu năvălirile altor neamuri care soseau din diferite părți, așezîndu-se aici lîngă vechii localnici.

Tarabostesul lăsase moștenire fiului său buna pază a comorii. Acesta, mai departe, încredințase straja fiilor și nepoților lui, dintre care, de la o vreme, se aleseseră voievozii zărăndeni.

Ultimul, acela despre care povestim, avusese numai fată, despre care unii susțin că s-ar fi numit Țucla.

Iar voievodul, înainte de moartea sa, o rugase pe fată să jure că va rămîne ea de pază a locului unde fusese îngropată comoara, atîta vreme cît va trăi.

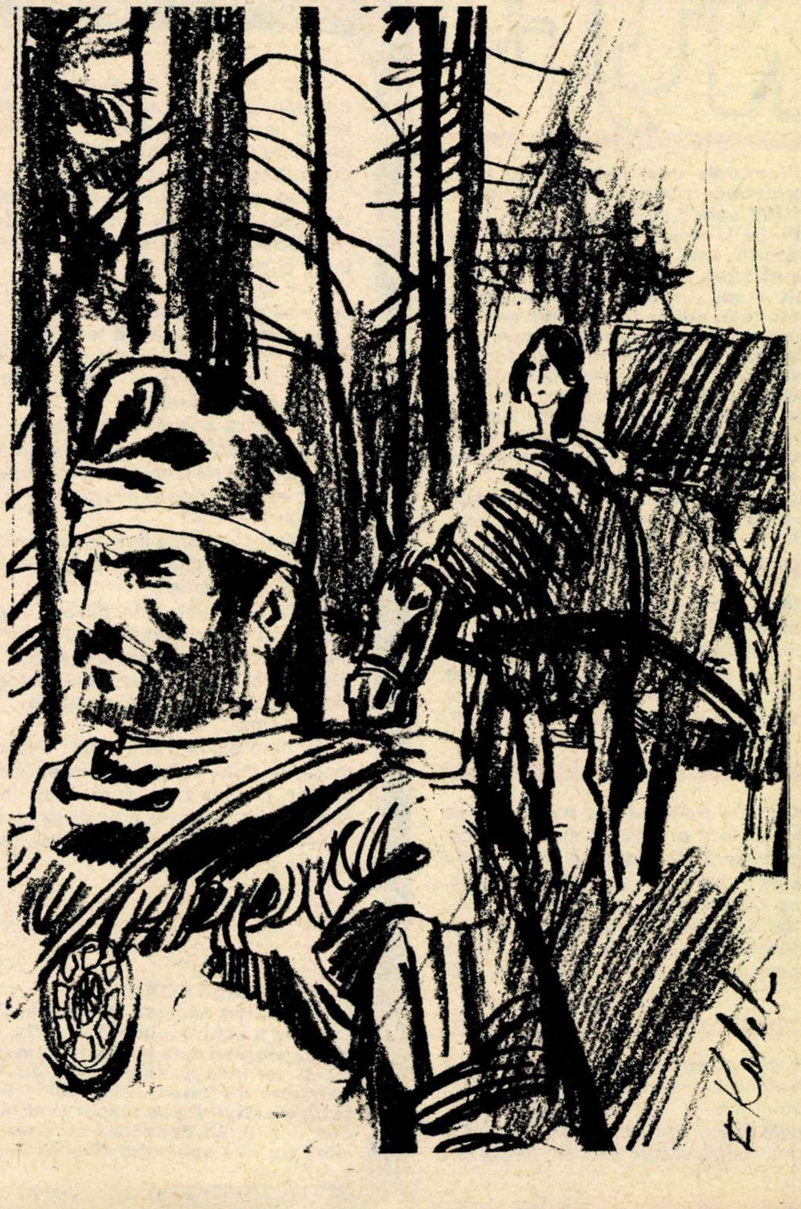

Țucla jurase și timpul începuse din nou să curgă. Dar fata se îngrijora din ce în ce mai mult că va îmbătrîni, în cele din urmă se va stinge. Și cine va rămîne în continuare de veghe lîngă comoara care aparținuse strămoșilor daci?

Și stînd ea acolo, plîngînd și jelindu-se brazilor și munților de neputința ei, într-o zi s-a apropiat zîna acelor meleaguri și i-a spus să nu mai plîngă pentru că ea îi cunoaște păsul și o va ajuta. Și atingînd-o ușor cu o crenguță de brad, fata s-a prefăcut pe loc într-o pasăre cum nu se mai văzuse alta pe lume. Penele îi erau de aur și ciocul de smarald. Își cînta numele de șapte ori pe zi: Țuc! Țuc!... Țuc!... începînd din revărsatul zorilor, din clipa cînd se trezea, și pînă cînd înserarea învelea cu umbrele ei răcoroase Munții Zărandului.

Cuibul și-l așezase pe o creangă a unui copac de aur. Copacul creștea pe o stea. Steaua se afla pe boltă într-un loc din care se putea veghea întreg ținutul dintre Mureș și Crișul Alb și se vedea cel mai bine movila unde fusese ascunsă comoara.

Și, ori de cîte ori cineva încerca să caute comoara, pasărea fermecată, cu penele de aur și ciocul de smarald, se prefăcea într-o ploaie cu grindină cît oul. Și ploaia cu grindină îi gonea pe toți cîți încercau să afle și să dezgroape comoara.

Odată, niște osteni străini, care mărșăluiau, după pilda romanilor, la adăpostul unor scuturi de fier îmbinate unul într-altul și formînd deasupra un fel de acoperămînt larg, au pornit spre movilă. Pasărea s-a schimbat în ploaie cu grindină. Dar, fiindcă grindina nu le pricinuia oștenilor străini nici un rău, s-a transformat în viscol.

Oștenii, ca să se încălzească, au lovit cremenele și au dat foc pădurilor. Dar viscolul a adus o ninsoare bogată. Aceasta a stins focul. Pămîntul a înghețat. Și oștenii s-au prefăcut în stane de gheață.

Vestea despre ce se întîmplase s-a răspîndit peste întreg pămîntul şi nimeni n-a mai cutezat să-şi încerce puterile către movilă.

Povestea însă nu se sfîrşeşte aici. Deoarece se mai spune că un flăcău isteţ şi îndrăzneţ, pe nume Lisăndruţ, feciorul unui cneaz, Rusalim din Musteşti, ar fi văzut în vis pasărea de aur. Aceasta se prefăcea în fată. Iar fata era neînchipuit de frumoasă. Atît de frumoasă cum Lisăndruţ nu-şi putuse nicicînd închipui că ar putea arăta o fată.

Băiatului i-a căzut pe loc dragă Ţucla. Şi, din ziua aceea, n-a avut altă dorinţă mai vie decît de-a fi cît mai aproape de fată, de-a se însoţi cu ea.

Dar cum să urci pînă la Ţucla pe boltă şi cum să-i spui că ţi-e dragă?

Norocul i-a venit din aceea că-n noaptea următoare a visat-o din nou. Şi fata îi spunea:

— Tare îmi este urît, Lisăndruţ, singură, în copacul acesta. Şi, dacă ţi-s eu cu adevărat dragă, să ştii că mi-ar place să-ţi fiu soţie. Urcă pînă la mine şi să fim doi care să-i stăm de strajă comorii.

— Bine, bine, a răspuns Lisăndruţ, aş urca bucuros. Dar cum aş putea să fac una ca asta? Nu e de ici de colo, un urcuş pînă la tine în stea!

— Asta nu ştiu, şi, chiar dacă aş şti, nu ţi-aş spune, fiindcă tu singur ar trebui să-mi dovedeşti prin fapte cît de mult mă îndrăgeşti. Găseşte-n tine puterea şi urcă!

— Am să ţi-o dovedesc, cît de mult te-ndrăgesc, n-ai grijă!

Lisăndruţ s-a gîndit. Şi-a luat cu el arcul şi a plecat la vînătoare prin munţi.

S-a căţărat pe douăsprezece culmi. A stat acolo la pîndă douăsprezece zile şi douăsprezece nopţi. Şi, de fiecare dată, cu primejdia vieţii şi cu foarte mare osteneală a reuşit să vîneze cîte un vultur. S-au adunat în felul acesta doisprezece vulturi. Le-a luat tuturor aripile. L-a rugat pe părintele lui să i le lege bine, bine, de mîini. Şi-a început să înveţe să zboare. Azi aşa, mîine-aşa. Puţin cîte puţin, s-a ridicat din ce în ce mai sus pînă cînd, cu răbdare şi trudă, s-a deprins să zboare.

A zburat întîi pînă s-a ridicat la o sută de picioare în înalt, pe urmă la o mie şi iată-l că, de la o vreme, a ajuns pe stea.

Fata l-a întîmpinat fericită şi el a cuprins-o în braţe. Erau acum unul al celuilalt. Şi amîndoi laolaltă deveniseră străjerii comorii.

Lisăndruţ îi dovedise Ţuclei cît o îndrăgea. Prin harul dăruit fetei de zîna acelor meleaguri ea a făcut ca amîndoi să se poată coborî pe pămînt, pentru ca să se săvîrşească nunta în faţa locuitorilor din Zărand.

Nunta s-a sărbătorit pe movila pe care acum amîndoi o vegheau.

După aceea, la fel ca şi la coborîre, prin puterile fetei, pe care însă acum le împărţea cu băiatul, s-au înălţat din nou pe stea.

Dacă vreţi să-i vedeţi, priviţi bolta, mai ales seara şi dimineaţa. Se află sus o stea, care răsare cea dintîi şi se stinge cea de pe urmă.

Pe stea se vede bine copacul de aur. Iar pe una din ramuri, alături, cioc în cioc, două păsări, de asemenea, cu penele de aur.

Legenda spune că ele sînt Lisăndruţ şi Ţucla.

Nici una nu scapă din priviri o clipă movila în care este ascunsă comoara. Comoară menită a rămîne pe veci în stăpînirea neamului nostru.

UNIVERSIADA '81 BUCUREŞTI

Ne mai despart puţine zile de startul Jocurilor Mondiale Universitare de vară — Universiada '81. După cum prea bine ştiţi, ediţia a XI-a a marii întreceri studenţeşti se va desfăşura în România, în perioada 19—30 iulie 1981. Tineretul de pretutindeni, studenţii sportivi, toţi iubitorii sportului au primit cu mare entuziasm, cu legitim interes vestea organizării şi desfăşurării Jocurilor Mondiale Universitare de la Bucureşti sub înaltul patronaj al preşedintelui României, tovarăşul Nicolae Ceauşescu.

Pregătirile pentru Universiadă se apropie de cota lor finală. Comitetul Naţional de Organizare a reuşit ca într-un timp relativ scurt, cu sprijinul statului, să asigure cele mai bune condiţii de desfăşurare a întrecerilor sportive ale fiilor Almei Mater. Celor aproape 5 000 de sportivi şi oficiali înscrişi pînă la ora la care redactăm aceste rînduri — 13 iunie a.c. — din 81 de ţări (şi lista înscrierilor rămîne deschisă pînă la 1 iulie), record de participare, concurenţilor, le stau la dispoziţie peste 60 de baze sportive din Capitala ţării noastre, dintre care 17 pentru competiţiile oficiale, iar restul pentru antrenamente, baze dotate şi modernizate pentru a corespunde celor mai exigente pretenţii. Sînt de remarcat eforturile constructorilor bucureşteni care au dat o nouă înfăţişare şi funcţionalitate bazelor sportive de la Progresul, din parcul sportiv «23 August», Complexul sportiv Dinamo, complexul sportiv de la Stadionul tineretului etc., unde s-au făcut amenajări foarte importante. Să amintim doar de zestrea primită de marele stadion «23 August», locul unde va avea loc ceremonia deschiderii Universiadei — o nouă pistă de material sintetic pentru întrecerile de atletism. Sînt, apoi, demne de semnalat noutăţile privind sistemele de cronometraj, de măsurare şi afişare electronică a rezultatelor întrecerilor care s-au montat la toate bazele de concurs. Satul Universiadei, situat în «cartierul studenţesc» Regie, va putea găzdui circa 6 000 de sportivi şi oficiali. 700 de interpreţi, studenţi şi cadre didactice, stau la dispoziţia delegaţiilor străine de sportivi.

Majoritatea ţărilor participante s-au înscris la toate cele 10 discipline ale Universiadei de vară: atletism, înot, sărituri, gimnastică, volei, baschet, lupte, scrimă, tenis, polo. Cele mai numeroase delegaţii sînt cele ale URSS şi SUA, cu peste 300 de participanţi fiecare, şi, bineînţeles, cea a ţării gazdă — România.

Sportivii studenţi români au obţinut rezultate remarcabile la ediţiile precedente ale Universiadei — locul 3 în Mexic, în 1979, pe naţiuni, şi locul 4, în 1977, la Sofia — şi sînt hotărîţi ca la actuala ediţie, ce are loc în ţara noastră, să se înscrie din nou printre performerii întrecerilor, situîndu-se, în final, printre cuceritorii unui număr mare de medalii şi titluri, în măsură să-i situeze pe locuri fruntaşe în ierarhiile disciplinelor Universiadei.

NADIA COMĂNECI

(URMARE DIN PAG. 3)

tincţie pe care a primit-o şi la care ţine cel mai mult este titlul de «Erou al Muncii Socialiste», pe care nu l-a dobîndit nici un alt sportiv al ţării.

Nadia Comăneci are 19 ani şi jumătate şi este studentă în anul întîi la I.E.F.S. Bucureşti. În prezent se pregăteşte intens, alături de colegele şi prietenele ei Emilia Eberle, Rodica Dunca, Dumitriţa Turner, Marilena Vlădărău, pentru Jocurile Mondiale Universitare de la Bucureşti. Cu ce gînduri? Ne mărturiseşte ea însăşi:

— Dacă am fost cea mai bună gimnastă a Olimpiadelor de la Montreal şi Moscova, vreau să-mi închei cariera sportivă, activitatea competiţională cîştigînd întrecerea cu gimnastele studente care iau startul Universiadei de la Bucureşti. Ţin mult la acest lucru avînd în vedere că Jocurile se desfăşoară în Capitala ţării mele, unde locuiesc şi eu, nu de multă vreme, şi că mă aflu în primul an de studenţie. Concursul din cadrul Universiadei socotesc că nu va fi cu nimic mai prejos decît întrecerile de la J.O. de vreme ce printre adversarele gimnastelor românce se numără sportivele sovietice, eternele noastre rivale la medalia de aur, Natalia Saposnikova, Stela Zaharova sau Maria Filatova.

FLORIN SEGĂRCEANU

Tenisul, sau cum mai este denumit, «sportul alb», face parte din familia disciplinelor Universiadei. Principalul nostru reprezentant — Florin Segărceanu, component al echipei României pentru «Cupa Davis». Are 20 de ani şi este student la I.E.F.S. Bucureşti. Practică tenisul de la vîrsta de 5 ani sub îndrumarea tatălui său, antrenorul dinamovist Aurel Segărceanu, acelaşi care le-a antrenat şi le-a pregătit pentru zborul lor, pe Virginia Ruzici, Florenţa Mihai şi Mariana Simionescu, ultima devenită, între timp, soţia marelui campion suedez, Bjorn Borg. De mai multe ori campion al ţării la juniori, Florin Segărceanu reuşeşte performanţa valoroasă de a deveni campion naţional la seniori fără să fi depăşit vîrsta junioratului. De la 16 ani face parte din echipa României pentru «Cupa Davis», jucînd bine, alături de marele star al tenisului mondial, care a fost românul Ilie Năstase şi cu care obţine succese remarcabile. Florin se impune, mai întîi, în turnee internaţionale pentru juniori (finalist la Miami, Costa Rica, San José), devine vicecampion european cu echipa ţării, apoi, în postura de senior, reuşeşte cîteva victorii strălucite, printre învinşii săi numărîndu-se «rachete» de prima mărime, precum: iugoslavul Franulovici, italianul Oclepo, francezul Proisy, maghiarul Szöke, suedezul Simonsen şi, în ultimul meci din «Cupa Davis», brazilienii Koch şi Kyrmair, victorie care aduce echipa noastră între primele opt «teamuri» din lume.

Urmează un alt meci, contînd tot pentru «Salatiera de argint», de data aceasta întîlnind, tot pe teren propriu, puternica echipă a Argentinei cu «vedetele» Vilas şi Clerc, titulari. Întîlnirea (10—12 iulie) se constituie într-un prolog al Universiadei, un ultim test de verificare a capacităţilor de care dispun tenismenii noştri universitari.

ANIŞOARA CUŞMIR

Concursul de primăvară al atleţilor seniori, desfăşurat pe stadionul Republicii, la sfîrşitul lunii mai, a consacrat o nouă stea a atletismului mondial în tînăra româncă Anişoara Cuşmir — care a realizat o performanţă excepţională la săritura în lungime, 6,91 m, bătînd recordul naţional al Viorică Viscopoleanu (6,82 m, J. O. Mexico 1968, record cu care a cîştigat titlul olimpic) care durase 13 ani! La ora concursului — cea mai bună performanţă mondială a anului 1981, şi al 9-lea rezultat în istoria probei pe lista săritoarelor în lungime, înregistrat în ierarhia mondială. Ce este interesant? Anişoara Cuşmir, în vîrstă de numai 19 ani (s-a născut la 28 iunie 1962, are 1,72 m şi 63 kg) brăileancă la origine, (a început atletismul la C.S.Ş. Brăila, în urmă cu 8 ani, cînd era... pionieră), acum legitimată la Clubul sportiv municipal Craiova, n-a reuşit acest uluitor rezultat întîmplător: el a venit după o serie spectaculoasă realizată în acelaşi concurs la un interval de cîteva minute: 6,53, 6,77, 6,76, 6,771, **6,91 m** şi 6,88. Anişoara Cuşmir este una din marile speranţe ale atletismului românesc, de pe-acum o «stea» mondială în proba ei preferată. Dar ceea ce ne bucură şi mai mult e faptul că atleta din Craiova ne va reprezenta la Universiadă, la o disciplină — atletismul — unde concurenţa e foarte mare. Dacă luăm în considerare că ea se află la început de sezon şi că pînă la întrecerile atleţilor studenţi mai este încă timp de pregătire şi îmbunătăţire a performanţei realizate, putem să trecem la numărătoare o medalie, în mod sigur, şi este posibil ca ea să fie din metalul cel mai preţios. Antrenorul ei, Ion Moroiu, este, dealtfel, convins că Anişoara, sportivă harnică şi fire ambiţioasă, va atinge graniţa celor 7 metri. Specialiştii probei consideră că românca Anişoara Cuşmir are calităţile fizice şi moral-volitive să bată chiar fantasticul record mondial al probei, deţinut, încă de la Campionatele europene — Praga 1978, de sportiva sovietică Vilma Bardauskiene: 7,09 m! «Explozia» Anişoarei vine în momentul în care o altă atletă, Vali Ionescu, era favorita probei: 6,59 m, în prima încercare, la acelaşi concurs, dar toate celelalte 5 tentative, depăşite, însă, oscilînd în jurul cifrei de 6,70 m. Un duel spectaculos, pasionant între două atlete de valoroasă vocaţie. Reţinem aceste declaraţii consemnate de cronicari după concurs: «Recordurile sînt, desigur, făcute să fie corectate. Eu am preluat recordul naţional în 1962 de la Sanda Grosu şi de la 5,98 m l-am dus, în 7 ani, la 6,82. Anişoara are calităţi excepţionale, dar şi Vali este capabilă de performanţe mari. Avem două săritoare excelente şi asta e foarte bine. Consider că acest nou record va fi bătut încă în această vară!» (Viorica Viscopoleanu); «Ştiam că Anişoara poate sări bine, dar nu mă aşteptam să facă acest fantastic record la început de sezon..»

VASILE CĂBULEA

PROIECTE CUTEZĂTOARE

CENTENARUL UNUI TUNEL... ÎNCĂ NESĂPAT

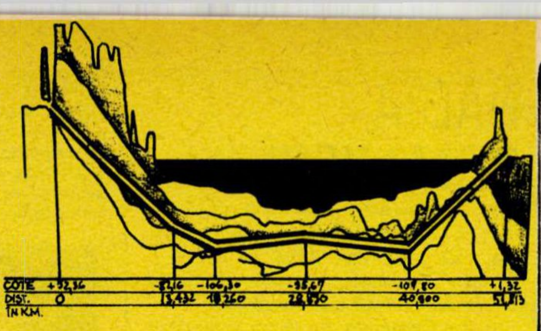
COTE +32,36 -82,16 -106,30 -95,67 -107,80 +1,32
DIST. ÎN KM. 0 13,432 18,260 28,850 40,900 51,313

Proiectul din 1881 al tunelului de sub Canalul Mînecii era destinat liniilor ferate. El a rămas în esență valabil pînă la jumătatea veacului nostru. Dezvoltarea între timp a industriei automobilistice nu modificase principiul după care transportul prin tunel urma să se facă pe calea ferată. Desigur, alături de vagoanele obișnuite de călători, garniturile ar fi cuprins platforme speciale pentru automobile și camioane.

Paralel, a fost elaborat un proiect care excludea trenul, tunelul fiind rezervat automobilului. Ba și un altul, în care tunelul dispărea cu totul, înlocuit de un pod imens peste Canalul Mînecii.

Cele trei proiecte au fost îndelung studiate la nivelul experților. Ei s-au pronunțat în 1963. Votul lor era în favoarea tunelului feroviar. Cauzele erau multiple. Un tunel rutier sau feroviar și rutier totodată ar fi fost ispititor și necesar, însă el ar fi ridicat mari probleme tehnice și ar fi avut un preț extrem de ridicat. În acest caz tunelul ar fi trebuit să aibă în jur de 16 m diametru, ceea ce nu ar fi permis forarea lui în întregime în stratul de cretă, cel mai potrivit pentru această lucrare, dar destul de subțire. În acest caz ar fi trebuit ales un traseu nou printr-un strat la fel de omogen, dar mai gros.

Desenul (care, pentru a prezenta structura solului în zona Canalului Mînecii, a înghesuit într-un spațiu minim cei 50 km ai traseului) arată schema itinerarului Dover-Sangatte studiat atît în 1881—1882, cît și între 1950 și 1960, socotit preferabil. De-a lungul acestui traseu, stratul de cretă este continuu și fără falii importante.

(Va urma)

O carte pentru voi

EDMOND NICOLAU COLECȚIA ALFA
DIN NOU LA CLUBUL LOGICIENILOR

Avem plăcerea să anunțăm tinerilor logicieni apariția volumului «Din nou la Clubul logicienilor» alcătuit de amfitrionul rubricii noastre, prof. univ. ing. dr. docent Edmond Nicolau. Acest volum este al doilea din seria consacrată formării unei gîndiri plastice, mobile, originale. Alcătuit cu multă fantezie și spirit, el este astfel conceput încît să stimuleze o judecată în același timp ingenioasă și precisă. Concepțiile moderne asupra gîndirii logice sînt departe de a o reduce la un raționament scolastic, ci se bazează pe folosirea tuturor resurselor umane, dintre care nu sînt excluse imaginația, ipoteza temerară, jocul minții. Un important sector al matematicilor superioare poartă chiar numele Teoria jocurilor.

Cartea profesorului Edmond Nicolau materializează prezența de ani lungi a autorului pe frontispiciul rubricii omonime din revista noastră. Semnalînd-o cititorilor, ne facem o datorie și o plăcere.

DIN TAINELE VIEȚII

Studiul animalelor preistorice cunoaște o adevărată înflorire în ultimele decenii. Numeroase ipoteze sînt formulate, susținute sau repudiate cu argumente care de care mai interesante, totul din dorința de a scoate aceste făpturi din umbra necunoașterii.

În toamna anului trecut, în munții Atlas din Maroc a fost descoperit scheletul complet al unui mare dinozaur. Mare, într-adevăr, de vreme ce de la călcîie pînă la articulația pulpei labele lui posterioare măsurau 3,70 m.

Descoperirea merită atenție deoarece scheletul este pentru prima oară întreg și intact, fapt extrem de rar. Este vorba despre scheletul unei forme mai vechi de dinozaur și anume de cetiozaurul din jurasicul mijlociu. Studierea lui permite aflarea unor detalii, în trecut inaccesibile.

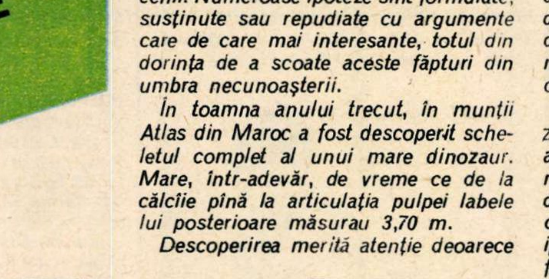

Pînă nu de mult se socotea că dinozaurii aveau un mod de viață semiacvatic, ca hipopotamii actuali, care în majoritatea zilei stau în apă, avînd afară doar partea superioară a corpului. Principalul argument al susținătorilor acestei ipoteze era greutatea enormă a acestor ființe (între 20 și 50 de tone), mult mai ușor de suportat și deplasat în apa de mică adîncime. Un alt argument l-au format urmele de «pași» găsiți în argila fosilă din Parcul Dinozaurilor (Connecticut, S.U.A.). Adepții acestei interpretări îi «văd» pe dinozauri plutind la suprafața apelor, a mlaștinilor fără a renunța «să simtă pămîntul sub picioare».

Noile descoperiri minează însă această teorie. Cum, vom vedea într-un număr viitor.

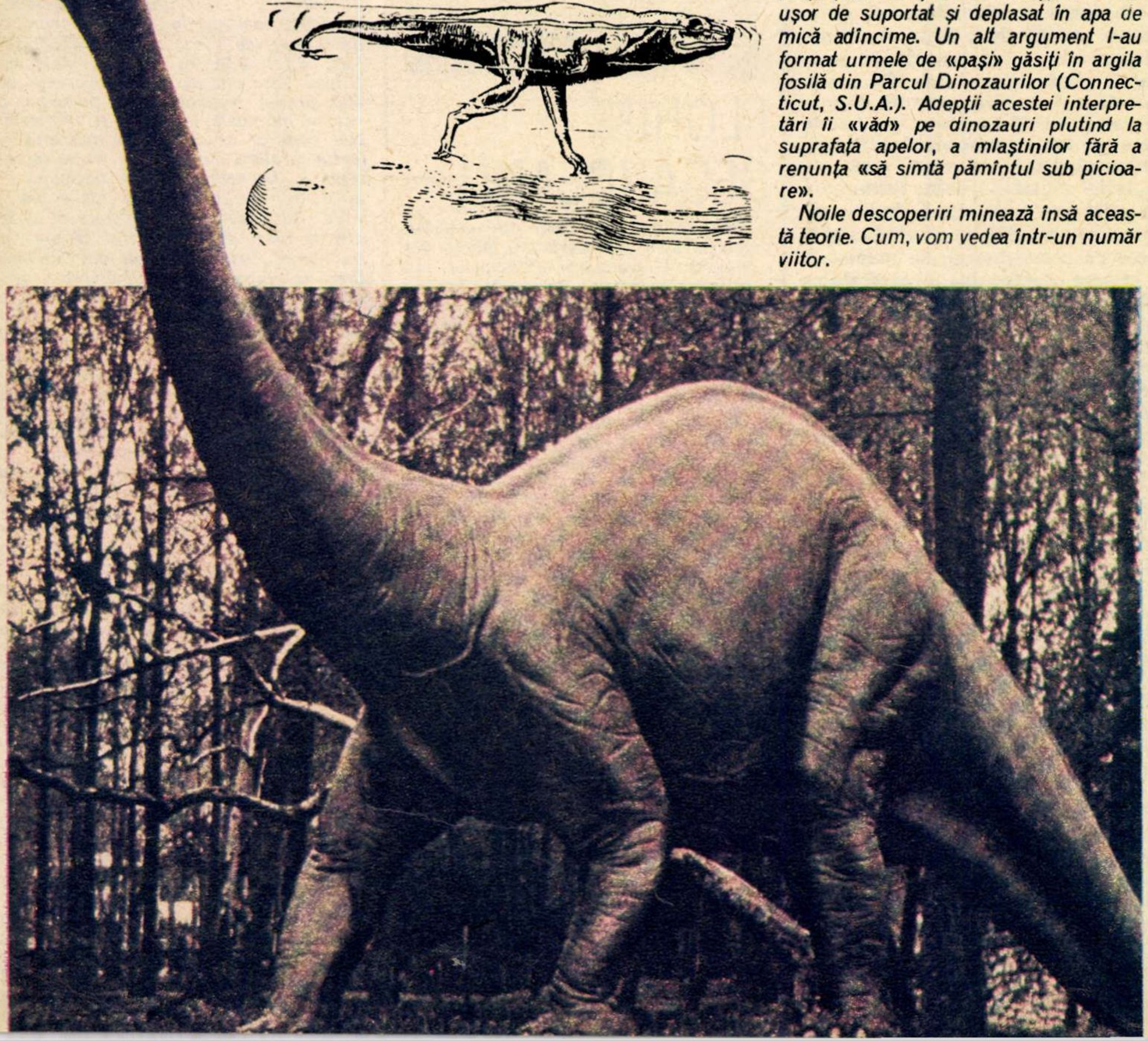

Cărticică de bucate pentru cei mici

SUPĂ DE COCOȘ

Cum se face o supă dintr-un cocoș? am fost într-o zi de-un copil întrebată. Simplu, i-am spus. Mai întîi se cumpără un cocoș din piață, împreună cu cîțiva morcovi, țelină, verdeață. Cred, am adăugat, că supa va fi mult mai gustoasă dacă adăugăm și cîțiva tăiței de casă. Dar, hai, am luat copilul de mînă, eu zic, și tu vei fi de acord cu mine, că e bine să plecăm împreună în căutarea unui cocoș venit de la țară, cu trenul direct de la gară. Am intrat, așadar, pe peronul Gării de Nord, întrebînd în dreapta și-n stînga dacă nu cumva au văzut un cocoș pintenat, coborînd dintr-un tren de persoane sau chiar dintr-un accelerat, într-un coș încărcat. În fine, cineva ne-a trimis în sala de așteptare. Acolo era larma prea mare. Am dat atunci o raită pe la obiecte găsite întrebînd dacă s-a găsit un cocoș, și cum cineva ar fi spus cucurigu, eu cred că da, de sub masă ai sărit, exact, dumneata. Erai un cocoș venit din Moldova, și-ți plăcea să ți se spună matale.

Ce mai la deal și la vale, l-am luat acasă și pe drum, în tramvai, cocoșul cu pricina a fost mîngîiat de orice fetiță sau băiat de vîrstă școlară. Ce cuminte cocoș, de unde-l aveți? ne-ntrebau. De la țară. I-au dat biscuiți și bomboane; numai că, mofturos, cocoșul a strîmbat din cioc. Dar la masă a mîncat tot, ca un cocoș bine crescut și civilizat: boabe de grîu, mălai și păsat. În bucătărie a călcat foarte mîndru dîndu-se jos din coș. Va fi cu siguranță o supă gustoasă, am spus atunci. Hai, l-am rugat pe copil, să punem la fiert morcovii, țelina, la urmă verdeața. Cum? a întrebat el, revoltat. O supă dintr-un cocoș pintenat? Nu se poate. Eu cred, s-a gîndit copilul, că supa e tot atît de gustoasă, din morcovi, țelină și tăiței de casă. Iar cocoșul, propun, pentru încă o vară, să fie trimis în vacanță, la țară.

ARETA ȘANDRU

CLUBUL LOGICIENILOR

Prezintă prof. univ. dr.
EDMOND NICOLAU

— La jocul Marocco se aruncă un număr de bețișoare pe un plan. Dacă arunc un singur bețișor, împart — desigur, în minte — întregul plan în două jumătăți de plan.

— Sau semiplanuri, după cum se mai numesc, ca să utilizăm limbajul științei.

— Dar dacă arunc două bețișoare, ce se întîmplă?

— Să presupunem că bețișoarele sînt infinit de lungi și foarte subțiri, reducîndu-se la cîte o linie.

— Întregul plan va fi împărțit în mai multe regiuni. Să stabilim numărul acestor regiuni admițînd ipotezele pe care le-ai enunțat, dar să studiem și cazul în care bețișoarele ar avea grosime.

Deci, în cîte regiuni se împarte planul în cele două variante?

Soluția în numărul viitor.

JURNALUL OLGUȚEI

La solicitarea mai multor cititoare, vă propun de această dată o rețetă de înghețată economicoasă și ușor de făcut. Mai înainte, însă, iată cîteva «mici secrete», de care trebuie să țineți seama, pentru reușita deplină a rețetei.

- *Laptele folosit să fie bun și gras (se poate înlocui și cu smîntînă), ouăle foarte proaspete și fructele sănătoase și bine coapte.*
- *Să se respecte cu exactitate cantitățile indicate.*
- *Vasul și ustensilele întrebuințate trebuie să fie bine curățate în prealabil, pentru ca înghețata să nu ia gust de mîncare.*
- *Zeama de la o lămîie adăugată în compoziție accentuează mult aroma fructelor folosite.*

Cantitățile necesare pentru rețeta noastră sînt următoarele:

2 gălbenușuri sau 2 ouă întregi, 1 1/4 pahar (de 200 ml) zahăr tos, 1 l lapte, 1 vîrf de cuțit sare, o aromă la alegere, 100—150 g ciocolată amăruie sau 2—3 linguri cacao, zahăr ars sau fructe de sezon sub formă de pireu.

Se freacă gălbenușurile sau ouăle întregi cu zahărul și sarea. Se toarnă peste compoziție laptele rece și se amestecă pînă cînd se dizolvă tot zahărul. Se adaugă arome, ciocolata înmuiată pe aburi sau 2—3 linguri de cacao frecată cu 3—4 linguri de lapte clocotit. Se poate face caramel din 5—6 linguri de zahăr (se ia zahărul din cantitatea indicată mai sus). Se pot pune, în cremă, fructe aromate de sezon: căpșuni, fragi, vișine, zmeură, caise, sau piersici proaspete, coapte bine, zdrobite cu furculița sau trecute printr-o sită inoxidabilă. Acest pireu se adaugă la cremă, apoi se toarnă în tăvițele de la frigider și se pune în congelator sau frigider. În timp ce îngheață, se amestecă crema din cînd în cînd cu lingurița. Înghețata se pune în pahare și se servește simplă, ornată cu frișcă sau cu un pireu de fructe.

Olguța

Lecturile vacanței

„CU POEZII ȘI NUCI ÎN BUZUNARE“

O lectură tonică, adesea captivantă relevă în George Chirilă un poet sensibil, al nuanțelor caligrafiate suav, un poet al copilăriei. Copilăria văzută în datele ei esențiale, permanente, aș zice chiar eterne. Pentru că George Chirilă nu se lasă prins în capcana cu coperțile de aur numită **«Cartea cu jucării»**. *Scuturîndu-se de anii care i-au albit umerii,* **«să fii al tău și să te bucuri și să te scuturi de zăpezi»**, *poetul se pitulează nu în* **«zarea lui April»** *care-i atît de aproape, cum spune într-un vers, ci mai degrabă aleargă spre propria copilărie, căutîndu-i jocurile, de pildă, joaca «De-a caii».*

«Ne jucăm pe dealuri de-a caii/ dînd pinteni vîntului, visului.../ lîngă noi/ un cîine blînd/ adoarme căutînd/ porțile paradisului/ Jos, crește levănțica pe praguri,/ sub pleoape/ se deschid rîndunele-șiraguri/ și cerul e atît de aproape/ încît îl putem cu mîna atinge/ Ne jucăm de-a caii, mirific tărîm,/ peste creștete ninge/ mireasma florii de salcîm»/

Străbătînd un ținut aproape fabulos, **«ținutul adus pe umeri de părinți»**, *George Chirilă cu ochii mari ai copilului de altădată redescoperă poveștile, jocurile («Podul»), colindele, dansul copacilor, cîmpia cu dropii, marea, grădina albă, bicicleta, valea cu maci înfloriți, statura omului de zăpadă și, bineînțeles, școala — spre care se îndreaptă* **«cu poezii și nuci în buzunare»**.

Spargem în dinți alune și tăceri/ și plete ne lăsăm ca mari haiduci/ prin fluturi din răcoarea vorbei ieri/ flutură vîntul aur la răscruci/-

Unii și-au procurat bilet și suie/ într-un tramvai pe care-l duce gîndul/ cu poezii și nuci în buzunare/ cutreieră în lung și-n lat pămîntul/.

Sărim într-un picior în urma lor/ Ca-n jocul renumit cu Ala-bala/ și-l implorăm pe primul controlor:/ — Nu ne-amendați, de mîine-ncepe școala!/

Cartea lui George Chirilă **«CU POEZII ȘI NUCI ÎN BUZUNARE»**, *scrisă cu o peniță iscusită, lucrată aproape în filigran, vă așteaptă în această vacanță — printre multele voastre lecturi — ca o mare și plăcută surpriză.*

COSTACHE ANTON

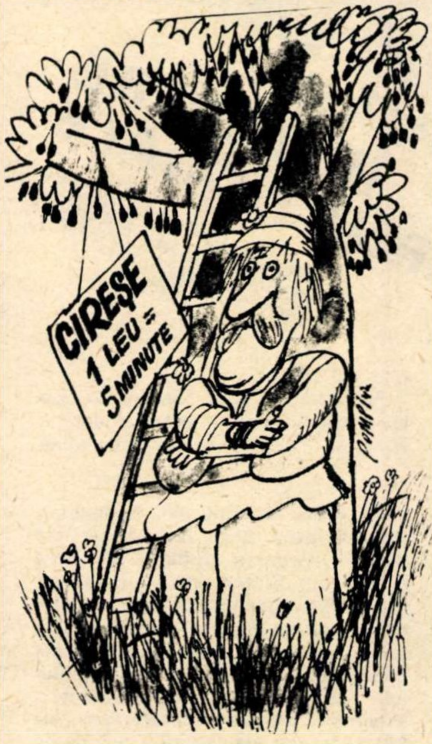

Ilustrate de vară

Din excursii, din tabere, de oriunde v-ați afla în aceste zile, vă invităm să trimiteți pentru «Rucsacul vacanței» o ilustrată frumoasă. În același timp, ne-ar face plăcere să ne împărtășiți și o scurtă întîmplare de vacanță pe care dorim s-o publicăm în cadrul rubricii noastre, cu condiția... să fie veselă!

Vă reamintim adresa: Revista «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, București, pentru rubrica «Rucsacul vacanței».

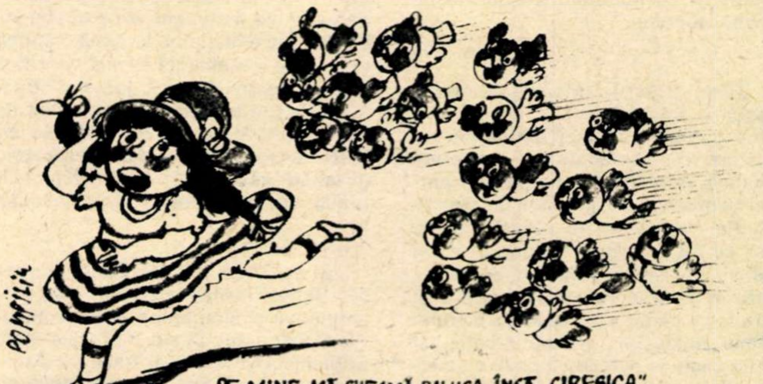

— PE MINE MĂ CHEAMĂ RALUCA, ÎNSĂ „CIREȘICA"
ÎMI SPUNE BUNICA ATUNCI CÎND VREA
SĂ MĂ ALINTE !)!

TEST

DE OBSERVAȚIE GEOMETRICĂ

Desenul de mai jos cuprinde 26 de figuri notate cu litere. Figurile se aseamănă, ca formă, cîte două, fără a fi așezate în poziții similare. Fac excepție: o figură care este unicat și trei figuri care sînt identice. Stabiliți care sînt literele perechi, precum și cele două excepții.

Soluția în numărul viitor.

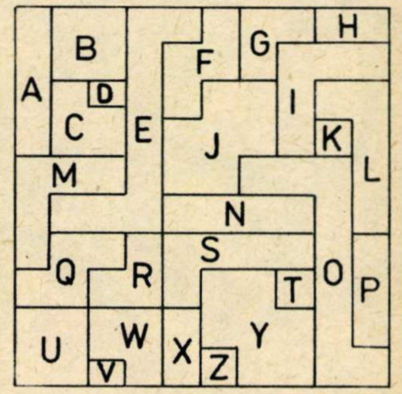

CALCUL ENIGMISTIC

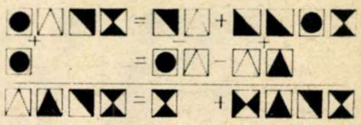

Înlocuind semnele cu cifrele corespunzătoare veți descoperi data nașterii și a încetării din viață a unui mare povestitor (prima și ultima cifră), precum și anii în care au apărut «Povestea vorbii» și «Năzdrăvăniile lui Nastratin» (a doua și a treia cifră).

* * *

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
ELENA MĂNESCU
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

Index 41633

12 PAGINI, 1 LEU

MERIDIANELE PRIETENIEI

UNICEF

ÚTTÖRŐVÁROS
ZANKA
BALATONI
STOP

PIONIERI ROMÂNI ÎN TABERE INTERNAȚIONALE

FILE DIN JURNALUL ELEVEI
ELENA SIMONA BĂNICĂ,
LICEUL «FRAȚII BUZEȘTI»,
CRAIOVA

...Mîine dimineață voi pleca împreună cu alți pionieri într-o tabără internațională din împrejurimile Budapestei. Sînt nerăbdătoare. Nu pot să dorm. Bagajul e gata. Oare n-am uitat nimic? Să iau și albumul cu fotografii. El îmi va alina dorul de casă.

Aceste gînduri însoțite de o mare nerăbdare m-au frămîntat pînă cînd am plecat de acasă.

Timpul zbura, iar clipa plecării spre acele meleaguri necunoscute se apropia. Abia cînd «Orient-expres-ul» s-a pus în mișcare m-a toropit oboseala. Trenul aleargă în noapte parcurgînd kilometri după kilometri. Noi, copiii, dormim. Doar vocea vameșului care ne salută prietenește face să ne piară somnul: «Bună dimineața!» După aceea cîntecul ne este tovarăș pînă la Budapesta unde coborîm.

*

...Prima zi, departe de casă, primii pași prin Budapesta. În gară, forfotă ca într-un stup de albine. La numai cîțiva kilometri se află tabăra unde urmează să petrecem împreună cu alți copii. Pornim într-acolo, străbătînd orașul, stăpîniți de emoție și curiozitate.

Iată Podul cu lanțuri, cel mai frumos dintre cele șapte poduri de peste Dunăre din Budapesta. Iată și vechea clădire a Parlamentului. Privim cu interes în toate părțile. Cum să cuprinzi totul? Începem urcușul și după cîteva minute, un panou mare ne anunță că am sosit în «Tabăra de pionieri Csilleberc».

— Hello! strigă cineva. Întoarcem capul și... aparatul foto declanșează.

— «Hello!» Mă întorc și văd că mi se întind mai multe mîini. Sînt mîinile primilor prieteni din tabără. Nu e minunat?

Seara, la festivitatea deschiderii taberei, pe catarge se înalță treizeci și trei de drapele. Printre ele și tricolorul nostru. Cît e de frumos! Roșu, galben, albastru.

De astăzi, Csilleberc devine tabăra prieteniei copiilor de pretutindeni. Copiii din 33 de țări cîntam și ne jucam împreună, ne bucuram deopotrivă de lumina soarelui.

*

...Zilnic, activități interesante ne așteaptă la tot pasul.

Într-o dimineață se dă startul într-un concurs cu obstacole, de orientare turistică. Printre echipele gata de pornire ne aflăm și noi, pionierii din România. Pe pieptul nostru flutură cravate roșii cu tricolor. Semnalul de plecare! Voioși, cu fețele scăldate de soare părăsim pentru cîteva ore tabăra și pornim pe cărări umbroase de pădure. Primul obstacol... Puțină atenție, și prima misiune este îndeplinită cu succes. Bucuroși, pornim mai departe. «Să cîntăm ceva» propune un băiat. O melodie veselă, românească, se înalță spre soare. Codrul răsună, încă o misiune, apoi alta și alta sînt îndeplinite cu succes...

Seara trăim o nouă bucurie. Delegația pionierilor români este evidențiată. Diplome, felicitări, strîngeri de mînă.

*

...O nouă călătorie prin Budapesta. Pe bulevarde, afișe mari anunță că orașul este gazda «Întîlnirii europene a copiilor». Sîntem invitați și noi cei din tabăra «Csilleberc» așa că autocarele, într-un convoi nesfîrșit, străbat orașul dunărean și se îndreaptă spre impunătoarea clădire a Parlamentului. Totul e pregătit de sărbătoare. Privirile tuturor se îndreaptă spre cele 298 de turnuri ale clădirii. Copii de pe nenumărate meridiane ale planetei urcă treptele edificiului. În toată clădirea domnește o ambianță veselă, specifică vîrstei noastre. Muzică, jocuri distractive, desene animate, demonstrații de circ, teatru vesel... Voia bună se citește pe fețele tuturor. Ne reîntoarcem în tabără abia seara, obosiți, dar mulțumiți că am petrecut o zi plăcută.

*

...Zi de sfîrșit de iulie. Soare dogoritor. Sîntem invitați la Zanka — un orășel numai al pionierilor, aflat pe malurile Balatonului. Și aici ne facem mulți prieteni... Din Africa și Asia, din America și Europa. Soarele ne mîngîie pe toți deopotrivă. Vara noi sîntem copiii soarelui. Pe plajă rîsete, veselie. Gîndurile mă poartă acasă spre cei dragi. Cîte nuanțe capătă acest cuvînt, **acasă:** părinți, frați, casa, prietenii de joacă, locurile dragi...

...Seară plăcută de august. Era seara pe care noi, toți copiii din tabără, o dedicăm păcii. Sînt alături de prietenii mei de aici, dar gîndul îmi zboară la milioanele de copii fără copilărie din lume, la copiii care nu au hrană. Îi văd parcă lîngă mamele lor cu priviri îndurerate că nu le pot satisface această elementară nevoie. Nevoia de pîine. Oare de ce se investesc atîtea milioane în arme, cînd milioane de copii plîng de foame?

Gîndul se risipește la auzul cîntecelor, care încep să răsune în cele mai diferite limbi și prin care copiii își exprimă dorința de pace. La un semnal, toți acești micuți mesageri ai păcii aprind făclii. Sute de făclii. Momentul este solemn, impresionant și trezește în inimile noastre, și mai puternică, dorința de a contribui după puterile noastre la menținerea păcii în lume.

*

...Despărțirea se apropie. E ultima seară pe care o petrecem aici la Zanka. Privesc drapelul patriei mele și inima îmi tresaltă la gîndul că în curînd mă voi afla printre ai mei.

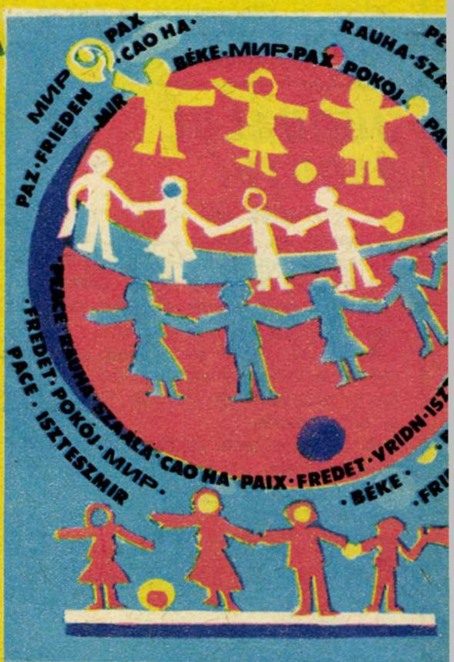

După festivitatea de închidere a taberei, la un semnal toate luminile se sting. Locul lor este luat de flacăra ce va arde continuu și după plecarea noastră. În fiecare an, ea va întîmpina alți și alți copii pe care-i leagă dorința de prietenie, de pace.

Cînd stelele au luat locul miilor de steluțe colorate ale focului de artificii, am plecat la culcare.

Mîine vom pleca spre patrie, de care ne este foarte dor.

Elena Simona Bănică
Liceul «Frații Buzești»
Craiova

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Pionierii pe care-i priviți în imaginea de față, au trăit un moment deosebit de impresionant: Consiliul Național al Organizației Pionierilor le-a acordat înalta distincție «Meritul pionieresc» pentru fapte deosebite de cutezanță. (Prezentarea în pag. 4-5).

Cutezători se pot numi mulți pionieri, de fapt, voi toți aceia care, cu dăruire, cu hărnicie și pricepere desfășurați acțiuni atît de frumoase și folositoare, vă pregătiți cu perseverență pentru a fi mîine buni cetățeni ai patriei. (În imaginea de jos, pionierii din comuna Țepeș Vodă—Constanța, surprinși în timpul unei ingenioase activități de conservare a socului).

27

JOI, 2 IULIE 1981,
ANUL XV (NR. 718)

CEL MAI IUBIT FIU AL CLASEI MUNCITOARE, AL NAȚIUNII NOASTRE, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, A FOST ALES PREȘEDINTE AL CONSILIULUI NAȚIONAL AL OAMENILOR MUNCII

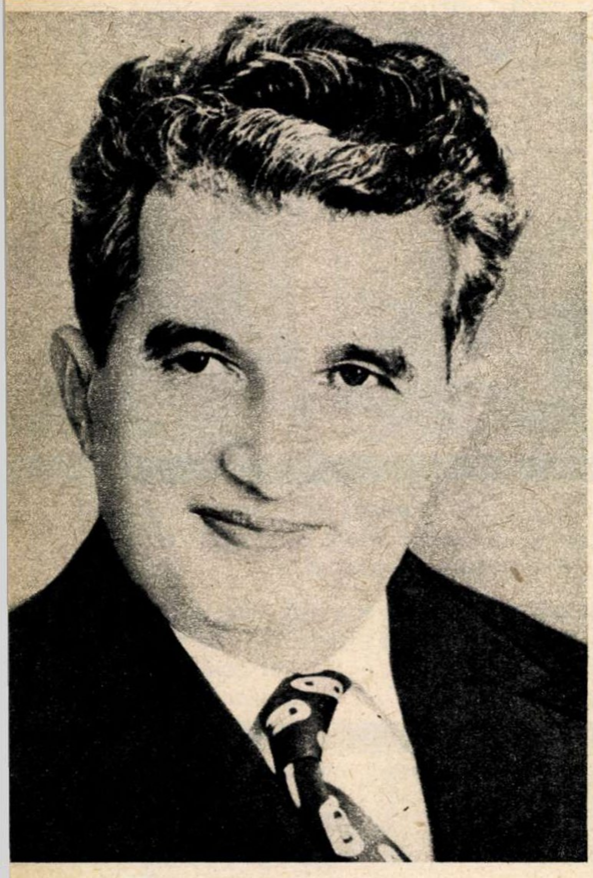

Sub președinția tovarășului **Nicolae Ceaușescu**, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, președintele Consiliului Național al Oamenilor Muncii, s-au desfășurat, în zilele de 24 iunie—26 iunie a.c., lucrările Congresului al II-lea al consiliilor oamenilor muncii din industrie, construcții, transporturi, circulația mărfurilor și finanțe. Întîlnirea celor peste 11 000 de delegați la marele forum al clasei muncitoare cu secretarul general al partidului, a constituit un nou prilej pentru afirmarea tot mai puternică a sentimentelor de înaltă stimă și prețuire, de dragoste nemărginită pe care întregul nostru popor le nutrește față de tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Într-o atmosferă de puternic entuziasm, de vibrantă și unanimă adeziune la politica internă și externă a partidului și statului nostru, participanții la Congres au urmărit, asemeni întregii țări, cu un viu și profund interes strălucitul document programatic, **Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu cu privire la dezvoltarea economico-socială a României în cincinalul 1981—1985, creșterea rolului consiliilor oamenilor muncii, dezvoltarea democrației muncitorești, socialiste, în patria noastră.**

Dînd glas dorinței fierbinți a tuturor oamenilor muncii din țara noastră, a voinței depline a tuturor celor ce muncesc, fără deosebire de naționalitate, în spiritul principiilor profund democratice care guvernează viața noastră economică și socială, Congresul a adoptat în unanimitate «**HOTĂRÎREA Congresului al II-lea al consiliilor oamenilor muncii din industrie, construcții, transporturi, circulația mărfurilor și finanțe cu privire la alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în înalta funcție de președinte al Consiliului Național al Oamenilor Muncii**». În Hotărîre se spune: «Nutrind cele mai alese sentimente de dragoste și stimă față de conducătorul iubit al partidului și statului nostru, personalitate marcantă a epocii contemporane, militant de frunte al mișcării muncitorești și comuniste internaționale, congresul exprimă admirația sa profundă și mîndria patriotică față de laborioasa activitate pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu o desfășoară cu un nețărmurit devotament pentru apărarea intereselor vitale ale patriei, a cauzei socialismului, păcii și libertății popoarelor, pentru sporirea necontenită a prestigiului României socialiste în lume».

TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU I-A FOST CONFERITĂ DISTINCȚIA „OM AL ANULUI 1980– PENTRU PACE“

Tovarășului **Nicolae Ceaușescu,** *secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, i-a fost înmînată joi, 25 iunie a.c., în cadrul unei solemnități care a avut loc la sediul C.C. al P.C.R. înalta distincție* «**Om al anului 1980 — pentru pace**». *Această distincție a fost conferită șefului statului român de un juriu al Adunării pentru integrare națională din India, pe baza unui amplu vot popular organizat de revista indiană «International Reporter», pentru aportul remarcabil al tovarășului Nicolae Ceaușescu la promovarea cauzei nobile a păcii și prieteniei între țări și popoare, la întărirea încrederii și dezvoltarea conlucrării rodnice între națiuni. Acordarea acestei distincții, considerată cea mai înaltă distincție pentru pacea lumii, constituie o nouă și elocventă expresie a înaltei considerații și prețuiri de care se bucură pe toate meridianele activitatea prodigioasă a președintelui României pusă în slujba idealurilor păcii, înțelegerii și colaborării internaționale.*

În cadrul aceleiași solemnități, delegația indiană a oferit tovarășei Elena Ceaușescu, în semn de cald și respectuos omagiu adus personalității și activității sale, ca eminent om politic și savant, o lucrare artistică, avînd un desen cu păuni — simbol al frumuseții, strălucirii și prosperității pe pămînt.

Forum '81: Urmînd exemplul comuniștilor- „Tot înainte!“

INTERVIUL NOSTRU:

Între 19 iunie— 28 iunie s-au desfășurat în localitatea Costești lucrările forumului pionierilor hunedoreni. Prezentăm cititorilor convorbirea pe care am avut-o cu tovarășul director al taberei, Romulus Urs, vicepreședinte al C.J.O.P.-Hunedoara:

— *Tovarășe director, vă rugăm să menționați cîteva din activitățile deosebite ale forumului județean.*

— Aș aminti schimbul de experiență între pionierii de la forum și unitățile de pionieri din Costești. Am vizitat școala și căminul cultural din Costești, am organizat o întîlnire între comandamentele de unități și un program artistic comun la care ne-a onorat cu un spectacol excelenta formație artistică, laureată, a călușarilor din Costești. Să nu omit nota deosebită a acestei acțiuni: tot în aceste zile, tovarășul Ioan Șerban, deținător al diplomei de onoare a C.N.O.P., învățător din anii tinereții la școala din Costești, s-a pensionat. Pionierii, oaspeți și gazde, l-au îmbrățișat, i-au înmînat flori, a fost un moment emoționant. Cred că merită să menționez și excursiile pionierilor din forum la Orăștie și Geoagiu, unde au vizitat Intreprinderea «Chimica» și s-au întîlnit cu muncitori fruntași precum și întîlnirile cu tovarăși activiști de partid și de stat pe tema dezvoltării social-economice și culturale a județului nostru în cincinalul 1981—1985.

Săcelu-Gorj *(relatare telefonică de la* **Grigore Cătălin Haidău,** *cl. a VI-a):*

La 22 iunie a.c., în pitorescul peisaj de la Săcelu-Gorj, a fost o adevărată sărbătoare: deschiderea forumului nostru județean.

Pînă la data de 1 iulie a.c., am participat la numeroase activități cu profund caracter educativ: la dezbaterile pionierești din forum; la executarea unor lucrări, sub genericul «Fapte de muncă», în plantațiile de pomi de la Cîmpu Mare; la Schela de extracție Ticleni, bazinul carbonifer Rovinari, termocentralele de la Rogojelu și Turceni unde ne-am întîlnit cu muncitori mineri, petroliști și energeticieni. Sînt acțiuni și fapte care ne vor reprezenta, prin delegații noștri, la Forumul Național și vor avea ecou, zi de zi, în viața noastră de pionieri.

Transmit **Mirela Tifiță** și **Gabriel Stoica,** de la subredacția pionierească «Danubius», **Zimnicea:** Împodobită de sărbătoare, tabăra «Dunărica» din orașul nostru i-a găzduit pe pionierii participanți la lucrările forumului județean. Au avut loc dezbateri, s-au făcut propuneri demne să stimuleze noi inițiative în întreaga noastră activitate. Fără îndoială, cîntecul și voioșia ne-au însoțit pe traseul acestor zile de forum pionieresc, debutînd cu programul artistic, prezentat la deschiderea festivă a forumului, de colectivul de obiceiuri populare al Școlii generale nr. 3, laureat la faza republicană a Festivalului național «Cîntarea României». Nu au lipsit nici jocurile distractive și competițiile sportive care au completat programul taberei.

FOTOREPORTAJUL RUBRICII

Oferim cititorilor instantanee realizate de pioniera **Lavinia Mihai,** *clasa a VII-a C, de la Școala generală nr. 15, din Buzău, membră a subredacției pionierești «Tot înainte». Cu aparatul de fotografiat, Lavinia a surprins imagini din programul în plină desfășurare al forumului județean Buzău, care s-a desfășurat în perioada 22 iunie—1 iulie, în tabăra de la Poiana Pinului.*

O acțiune a pionierilor cutezători: «Trec detașamentele» (foto 1). Hărnicia, grija gospodărească este mereu prezentă în tabără (foto 2). Pionieri recitatori, dintre numeroșii interpreți participanți la programele cultural-artistice ale forumului, prezintă un recital de poezie patriotică (foto 3). Gimnastică artistică (foto 4). Începe meciul de fotbal... (foto 5).

1

2

3

4

5